

Bái Sai Đường

Contents

Bái Sai Đường	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	22
4. Chương 4	31
5. Chương 5	40
6. Chương 6	48
7. Chương 7	59
8. Chương 8	70
9. Chương 9	78
10. Chương 10	86
11. Chương 11: Chung Khúc	97

Bái Sai Đường

Giới thiệu

Nàng là thâm mền Tần công tử, nhưng cha lại ngay trong ngày đại hỉ của người ta, đem chú rể quan

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bai-sai-duong>

1. Chương 1

Mồng 4 tháng 5, hôm sau đã là đoàn ngộ, diễm dương treo cao, bầu trời quang đãng, không có một gợn mây, cũng không có một cơn gió nhẹ nào, thời tiết có chút nóng bức.

Bạch Tiểu Mộc một thân sắc sam màu nguyệt nha ở trong hoa viên thông thả đi qua đi lại, gương mặt xinh đẹp kia lúc thì nhăn mày, lúc thì hé miệng, lúc thì ngậy ngốc nhìn bầu trời,

lúc thì cúi đầu thở dài, lúc thì tàn phá những hoa nhĩ đang nở rộ trong hoa viên.
Nhìn thấy dưới đất đều là thi thể của những bông hoa bị nàng dùng thủ đoạn độc ác bẻ gãy, nàng dung sức gõ gõ lên đầu mình.

Xưa nay nàng luôn thích cười, giờ phút này vẻ mặt ai oán thì thảo lắm lắm:

Đang đang làm gì thế này? trút giận lên những bông hoa này sao? Bạch Tiểu Mộc, mi thật vô dụng! chẳng qua chỉ là một người đàn ông mà thôi, thiên nhai hà xứ vô phương thảo [khắp thiên hạ nơi nào mà chẳng có cỏ thơm, ý nói nam nhân nhiều vô số kể], hà tất phải đơn phương một cây cỏ làm chi? Mi là Bạch Tiểu Mộc, đường đường là con gái của Vọng Vân trại trại chủ Bạch Thông, mi cầm lên được thì buông xuống được, một ngày nào đó, mi sẽ gặp được người đàn ông còn tốt hơn Tần Thiên Thời, đừng có ở đây tự oán tự sầu nữa, nào, cười một cái.

Dứt lời, nàng đem những cánh hoa kia dạt sang hai bên, muốn lộ ra khuôn mặt tươi cười phóng khoáng giống như trước đây. Nhưng mà, miệng nàng cứ như uống phải mấy cân dấm vậy, chua xót cười không nổi.

Nàng không phải không muốn nghe theo lời cha, hạ quyết tâm đem người ta cướp về, nhưng mà, nhưng mà....nàng làm sao có thể làm thế được?

Nếu như nàng đem người ta đoạt về, tân nương tử phải làm sao?

Huống chi cho dù nàng đem hắn đoạt về đây, lỡ như hắn không ưng nàng thì sao? nếu như hắn vì thế mà hận nàng, thì phải làm sao đây?

Tuy nàng không đọc sách nhiều cho lắm, nhưng nàng vẫn hiểu được đạo lý, đó chính là quân tử không cướp đoạt những gì yêu thích của người khác, tuy nàng không phải quân tử, nhưng cái loại chuyện hoành đao đoạt ái nàng thật sự là làm không được.

Nàng không muốn bị hắn oán hận, cho nên chỉ có thể làm cái chầy khô cần ở chỗ này, trút giận lên những bông hoa vô tội.

Lúc này, có lẽ hắn đã đem tân nương tử nghênh đón về nhà chuẩn bị bái đường rồi! nghĩ đến người trong lòng sắp thành thân, Bạch Tiểu Mộc lòng chua xót cắn lấy cánh hoa, ảm đạm nhìn xuống núi phía Tần phủ

Tiểu Mộc, Tiểu Mộc, cô mau tới đây! tiếng bước chân dồn dập đi về phía này, cùng với một tiếng kêu đầy vẻ mừng rỡ

Nghe thấy âm thanh của vị bằng hữu từ nhỏ cùng nhau lớn lên – Trần Châu, nàng vô tình nâng mắt lên

Làm gì?

Aiz, cô đi theo tôi là được Trần Châu cười tí mắt, vui vẻ chạy đến kéo nàng đi.

Bạch Tiểu Mộc bị nàng ta kéo chạy buồn bực nói: Rất cuộc là chuyện gì? làm gì mà cô cười vui vẻ đến như vậy nàng giờ phút này tâm tình buồn bực, Trần Châu này sao lại cười vui mừng đến như vậy?

Trại chủ bọn họ đi cướp về rồi

Cướp cái gì? cha và mọi người hôm nay xuống núi đi cướp sao? sao tôi không nghe nói gì vậy? Vọng Vân Trại nằm ở Vọng Vân Sơn, bình thường dựa vào nghề nông mà sống, ngẫu nhiên có đánh cướp của những thương nhân qua đường, nhưng bọn họ chỉ đánh cướp của những thương nhân giàu có bất nhân mà thôi, chỉ cần kinh doanh đang hoàng, thương nhân có thanh danh tốt, bọn họ tuyệt đối sẽ không đi cướp.

Mà những tài vật cướp được, một nửa đem đi cứu tế cho những dân chúng khốn cùng ở vùng phụ cận, số còn lại dùng để cung cấp nuôi dưỡng cho những cô nhi quả phụ mà họ thu lưu.

Trần Châu thanh tú kích động nói: Trại chủ không phải đi cướp bóc, mà là giúp cô đem Tần công tử cướp về đây Bạch Tiểu Mộc trợn mắt kinh ngạc, không dám tin những gì mình mới nghe được.

Trại chủ giúp cô đem Tần công tử cướp về đây, lúc này mọi người đang đợi ở trong phòng cô! Trần Châu nói không ngừng, vừa kéo nàng, vừa bước nhanh về phòng.

Tôi rõ ràng đã nói cho cha tôi, tuyệt đối không đi cướp hôn, cha thế mà lại không chịu nghe lời tôi, chạy đi cướp người ta về đây! Bạch Tiểu Mộc không dám tin.

Trần Châu đầu cũng không quay lại nói: Trại chủ và mọi người đều đau lòng vì cô, không đành lòng nhìn cô chịu nỗi khổ tương tự, vừa vặn ngày mai là sinh nhật cô, bởi vậy mọi người sau khi thương lượng xong, cướp Tần công tử về đây, coi như là lễ vật mừng sinh nhật hai mươi tuổi của cô. sáng sớm nhìn thấy Bạch Tiểu Mộc ở trong hoa viên than ngẩn thở dài, mặt co mày cau, nàng nhìn cả buổi sáng không dám nói cho Tiểu Mộc biết việc này, chờ mọi người thực sự đem người cướp về đây, mới đến nói cho Tiểu Mộc biết, muốn làm nàng kinh hãi.

Tuy ngoài miệng Tiểu Mộc không cho trại chủ cướp người về đây, nhưng tất cả mọi người trong trại đều biết, từ sau lần ở khách điểm Tần công tử giúp nàng giải vây, Tiểu Mộc liền đối với Tần công tử nhất kiến chung tình, đau khổ thâm thương trộm nhớ người ta, vì thế còn chạy đi gặp Tần công tử vài lần.

Đáng tiếc Tiểu Mộc hoa rơi cổ ý, Tần công tử vẫn là nước chảy vô tình, hơn nữa hắn đã sớm có vị hôn thê, cho nên tình cảm của Tiểu Mộc chỉ có thể cùng lệ nuốt vào bụng, không thể nói ra để Tần công tử hiểu được.

các người, các người thật là quá xằng bậy rồi! Bạch Tiểu Mộc vừa tức vừa giận trách mắng, vừa nghĩ đến người trong lòng đang ở trong phòng nàng, nàng không khỏi bước nhanh hơn, gấp gấp muốn gặp cái người mình nhung nhớ kia.

Trong giây lát, đi đến trước cửa phòng nàng, liền nhìn thấy cả người to lớn của Đại Phú được Đại Quý dìu ra ngoài, nàng vội vàng hỏi: Đại Phú làm sao vậy?

Mới vừa rồi sau khi đại ca nâng Tần công tử lên giường, đột nhiên quệt qua một cái, cũng không biết là chuyện gì xảy ra, đại ca bảo tôi dìu huynh ấy đi đến chỗ Vương đại phu xem

thử Đại Quý đáp, hấn có một khuôn mặt đen, bộ dạng thập phần cao trắng (cao lớn + trắng kiện), cùng Đại Phú là hai huynh đệ, Đại Phú là ca ca, hấn là đệ đệ, hai người từ nhỏ đã không có người thân, bảy tuổi năm ấy, gặp được Vọng Vân Trại trại chủ Bạch Thông, thì được thu lưu vào trong trại, bởi vì tuổi hai người xấp xỉ với Bạch Tiểu Mộc, cho nên từ nhỏ đã cùng học võ với nàng, ba người tình như thủ túc.

Đại Phú từ từ nhắm chặt hai mắt, môi thâm đen, Bạch Tiểu Mộc vội vàng tránh đường, Vạy nhanh lên, tôi xem khí sắc huynh ấy không được tốt lắm, huynh mau đỡ huynh ấy đến chỗ Vương đại phu xem đi

Đại Quý gạt đầu với nàng, không nói gì thêm nữa, vội vội vàng vàng đem đại ca đến chỗ Vương đại phu.

Nghे thấy thanh âm của con gái, Bạch Thông phong thái hào hùng từ trong phòng ra mở cửa, cười ha ha nói: Tiểu Mộc, mau vào đây

Cha, cha thật sự đã cướp Tần công tử về đây nàng bước vào trong phòng, liếc về phía giường, quả nhiên nhìn thấy người trong lòng đang nằm trên giường của nàng.

Tất nhiên, tối chút nữa sẽ để các con bái đường thành thân, để hấn làm áp trại tướng công của con Bạch Thông cười sang sảng nói, về mặt đặc ý.

Bạch Tiểu Mộc liếc nhìn người trên giường, sau đó đưa mắt về phía phụ thân.

Cha, cha đang nói gì vậy? sao con có thể cùng hấn bái đường được, tân nương hôm nay hấn muốn cưới chính là biểu muội của hấn Dương cô nương, cũng không phải là con, cha chạy đi cướp chàng về như vậy, cha làm cho vị Dương cô nương kia phải làm sao?

Đều là nữ nhân, nàng thật không muốn bởi vì tư tâm của bản thân, mà làm cho Dương cô nương đau lòng.

Cái gì làm sao? Kêu nàng ta tái giá với người khác là được rồi. Bạch Thông không kiên nhẫn phát tay, Hiếm khi thấy nha đầu con để mắt đến một người đàn ông, cha đương nhiên phải giúp con cướp về làm tướng công của con, nhớ năm đó mẹ con cũng là do cha cướp về, sau này nàng cứ một mực đòi theo cha cho bằng được, cùng với cha gọi là cái gì điệp cái gì thâm.

Kiên điệp tình thâm (*) Trần Châu tiếp lời.

Đúng, đúng, chính là kiên điệp tình thâm. Biết con gái đang băn khoăn chuyện gì, Bạch Thông vỗ vỗ vai con gái nói tiếp: Cho nên con cũng đừng lo lắng thẳng thóc này không thích con, qua mấy ngày, đợi hấn phát hiện ra con còn tốt hơn biểu muội của hấn, cũng sẽ yêu con giống như mẹ con yêu cha thôi.

Nhưng mà cha... Tần công tử rốt cuộc cũng không phải là mẹ, sao có thể nhận định sau này hấn sẽ yêu nàng? nếu như hấn không yêu nàng, còn bởi vì nguyên nhân này mà càng ghét nàng hơn, vậy phải làm sao?

Haizz, người cũng đã giúp con cướp về rồi, con đừng nhưng nhị gì nữa, chỉ cần đợi cùng

hắn báỉ đường là được, con cứ ở đây xem hắn trước đi, cha đến tiền sảnh nhìn một chút, xem xem hỉ đường đã chuẩn bị xong chưa nói xong, không đợi con gái hồi phục, thì đã đi nhanh ra khỏi phòng.

Cha~ nhìn thấy cha hạ quyết tâm, hôm nay phải để nàng và Tần Thiên Thời thành thân, trong lòng Bạch Tiểu Mộc nhất thời ngũ vị tạp trần (cảm thấy hỗn loạn), có vui có sầu, vui là vì nàng có thể gả cho người trong lòng là chuyện có cầu cũng không được; sầu là vì sau khi Tần Thiên Thời tỉnh lại, không biết sẽ có phản ứng như thế nào.

Có phải sẽ phản nộ rời khỏi? Hay là sẽ trách mắng nàng một trận? Hoặc là.....giống như những gì cha nói, sẽ vui vẻ tiếp nhận? Có nghĩ như thế nào cũng thấy làm người giống như Tần Thiên Thời, là không có khả năng vui vẻ tiếp nhận được.

Trần Châu nhìn thấy thần sắc nàng vừa lo vừa vui, không khỏi khuyên nhủ: Tiểu Mộc, dù sao người cũng đã cướp về đây rồi, cô cứ an tâm mà thành thân cùng Tần công tử đi, đừng lo nghĩ nhiều nữa, đợi hai người báỉ đường xong, gạo nấu thành cơm, Tần công tử có muốn chối bỏ trách nhiệm cũng không được. Thế nào, tôi đến tiền sảnh giúp cái đã, xong xuôi thì sẽ đến thông báo cho cô. Nói xong, nàng ta cũng đi luôn.

Nếu như nói lúc đầu trong lòng Bạch Tiểu Mộc còn có chút giãy giụa, thời khắc này nhìn thấy người mà mình thầm mến đang nằm trên giường, nàng cũng nhịn không được mà dao động.

nàng thầm mến hắn đúng một năm rồi, tính từ năm ngoái sau khi gặp hắn, trái tim nàng đã rơi trên người hắn rồi.

Một năm nay, nàng nhiều lần tìm cơ hội tiếp cận hắn, nhưng hắn lại giống như người đầu gỗ vậy, hoàn toàn không hiểu tâm ý của nàng dành cho hắn, còn tại một tháng trước, nói cho nàng biết hắn sắp lấy thê tử, làm cho nàng giống như bị đánh một gậy vậy, khổ sở nói không nên lời a!

Thì ra các người cướp tôi đến đây, là vì muốn bức tôi thành thân cùng cô Người đàn ông đang hôn mê trên giường đột nhiên mở mắt, ngồi dậy.

Huynh, huynh tỉnh rồi? nhìn thấy hắn đột nhiên tỉnh lại, mặt của Bạch Tiểu Mộc nhất thời đỏ ửng cả lên, cả mặt quần bách không biết nên bắt tay giải thích từ đâu cho phải.

Người đàn ông chậm rãi ngồi dậy, liếc nhìn nàng, nhắm mắt lại, sau khi nhìn rõ được khuôn mặt nàng, trong mắt hơi lộ ra một tia ngạc nhiên, đúng là nàng.

thoáng nhìn ánh mắt của hắn đưa đến, Bạch Tiểu Mộc khẩn trương đến độ nói năng lộ xộn, kích động một hơi nói: Bởi vì, bởi vì ngày mai là sinh thần (sinh nhật) của tôi, cho nên cha mới đem huynh cướp về đây cho tôi, muốn làm quà sinh thần cho tôi, thật xin lỗi, đã phá hoại hôn lễ của huynh và Dương cô nương. Nhưng mà, nếu sai thì đã sai rồi, tôi nghĩ đâm lao thì phải theo lao, huynh hãy gả cho tôi đi! A, không, không, ý tôi là huynh hãy cùng tôi thành thân đi, tôi cam đoan nhất định sẽ không bạc đãi huynh.

Nghe xong, người đàn ông giật mình nói: Ngày mai là sinh thần của cô, nói như vậy là cô sinh vào mồng năm tháng năm?

Đúng. Nhìn hấn một cái, Bạch Tiểu Mộc bỗng nhiên ngẩn người.

Cô sinh vào giờ nào? Hấn lại truy hỏi.

Phát giác trong mâu đồng (con người) của hấn đen nhánh, tựa hồ như còn ẩn ẩn lộ lộ một chút bụi lam, nàng chớp chớp mắt, ngoài nghi bản thân hoa mắt nhìn lầm, cho nên không trả lời ngay câu hỏi của hấn.

Người đàn ông không kiên nhẫn trầm xuống, Cô không nghe rõ câu hỏi sao? Cô sinh vào giờ nào?

Tôi sinh vào buổi trưa Bạch Tiểu Mộc sau một hồi ngây ngốc chớp chớp mắt đáp, tiếp theo đó mở to mắt đánh giá hấn.

Chuyện gì thế này? Sao nàng lại cảm thấy Tần Thiên Thời trước mắt có chút quái quái?

Nhưng nhất thời lại không thể nói rõ được đến tột cùng là quái ở chỗ nào, bởi vì khuôn mặt kia rõ ràng chính là khuôn mặt của Tần công tử nha!

(*) Kiêm (): một loài chim phải chắp liền cánh vào mới bay được. Điệp (): cá điệp, cá bơn, thứ cá mất dính liền nhau lệch về bên hữu. Kiêm Điệp tình thâm: ý muốn nói đến tình cảm gắn bó sống chết không rời.

Lưỡng đạo kiếm mi đen nhánh anh tuấn, sống mũi cao thẳng, còn có làn môi có độ dày vừa phải, khuôn mặt sâu xa, cùng với cặp mắt đen nhánh thâm thúy kia, rõ ràng chính là Tần Thiên Thời nha!

Buổi trưa, cô nói cô sinh vào buổi trưa? Trong mắt hấn xẹt qua một tia hứng thú khó hiểu, nhưng trong chốc lát liền tiêu biến ở nơi sâu trong ánh mắt, tiếp đó khòe miệng hấn khẽ nhếch lên, lộ ra một chút ý cười, câu dụ chớp mắt với nàng, lẩm bẩm nói: đúng là đập phá thiết hài vô mịch xứ (đi tìm mòn cả giày), có được thật là không tốn công sức. (Nguyên văn: . Đập phá thiết hài vô mịch xứ đắc lai toàn bất phí công phu)

Huynh là ai? Bạch Tiểu Mộc bỗng nhiên chỉ vào hấn chất vấn.

Nàng đã phát hiện ra rốt cuộc có chỗ nào không đúng rồi, người này toàn thân tỏa ra một cỗ tà khí nói không nên lời, một chút cũng không giống Tần Thiên Thời đoan nhã tư văn.

Còn có ánh mắt của hấn thời khắc này nhìn nàng đến lạnh sống lưng, nàng từ nhỏ đã theo cha và các thúc thúc bá bá luyện võ, sống ngày tháng đánh đánh giết giết cũng gần hai mươi năm rồi, có thể nói trước nay chưa từng sợ bất cứ thứ gì cả, nhưng giờ phút này, nàng lại cảm thấy bản thân phảng phất giống như tiểu bạch thỏ bị một con dã thú dõi lâu ngày nhắm trúng, rất nhanh sẽ bị nuốt chửng vào bụng.

Tôi là ai? các người đem tôi cướp đến đây, mà lại không biết tôi là ai sao? Người đàn ông cười trào phúng.

Tia cười lạnh lẽo kia, làm cho Bạch Tiểu Mộc càng thêm xác định ý nghĩ của mình không sai.

Huynh không phải Tần Thiên Thời, Huynh rốt cuộc là ai? Tại sao khuôn mặt lại giống Tần Thiên Thời như đúc? A! Chẳng lẽ là dịch dung? Vừa nghĩ đến đây, nàng lập tức chất vấn:

Huynh dịch dung thành Tần Thiên Thời trà trộn vào Vọng Vân Trại, rốt cuộc là có mục đích gì?

Tôi không có dịch dung. Hắn lấy tốc độ như quỷ mị phi thân đến trước mặt nàng, bàn tay có đeo bao tay màu đen nâng cằm nàng lên, tự ý đánh giá nàng.

Khuôn mặt trái xoan màu mật ong cộng thêm đôi hạnh mâu trong veo, dưới cái mũi ngọc tròn trịa là làn môi đỏ mọng nước, có thể gọi là xinh đẹp đáng yêu, nhưng không tính là tuyệt sắc.

Hắn đột nhiên hỏi: Cô bao nhiêu tuổi rồi?

cầm bị hắn vô lễ nắm lấy, làm cho Bạch Tiểu Mộc tức giận muốn đẩy tay hắn ra, không ngờ bàn tay đeo bao tay màu đen ấy của hắn, lại giống như thiết kiếm chặt chẽ giữ lấy cằm nàng, làm cho nàng dùng hết sức lực cũng không đẩy được ra.

Không thể nào, nếu như huynh không dịch dung, sao có thể giống Tần Thiên Thời như đúc vậy được? nàng sáng giọng, nhanh chóng đưa tay còn lại ra, ý đồ muốn kéo lớp da mặt bên ngoài của hắn.

Nhưng hắn dễ dàng dùng tay còn lại bắt lấy tay nàng.

Tôi giống Tần Thiên Thời như đúc, chỉ có một nguyên nhân, đó là bởi vì... Hắn xem xét nàng, chậm rãi mở miệng, gỡ bỏ nghi hoặc của nàng. Tôi là ca ca sinh đôi của hắn.

Cái gì? Huynh là ca ca sinh đôi của huynh ấy thật không ngờ sẽ nghe được đáp án này, Bạch Tiểu Mộc trợn mắt lú lỏi.

Nhìn thấy nàng vẻ mặt kinh ngạc, hắn tốt bụng nói thêm cho nàng một chuyện. Bởi vì Thiên Thời hôm qua vô ý bị trẹo chân, cho nên hôm nay tôi mới thay hắn đến Dương gia đón dâu.

Ở trên đường đi hắn đã sớm phát hiện bị người ta theo dõi, lúc mới đầu không rõ ý đồ của đối phương, cho nên hắn chỉ yên tĩnh quan sát tình hình, không có đánh rần động cỏ. Không lâu, hắn phát hiện mục tiêu của bọn họ chính là hắn, cho nên hắn tương kế tựu kế, cho nên hắn giả bộ bị bọn họ dùng**hôn mê, bắt đến chỗ này. Từ lời nói chuyện mới vừa rồi của hai người họ, hắn đã hoàn toàn hiểu rõ, mục đích mà người của Vọng Vân Trại cướp hắn đến đây rồi.

Thật không ngờ lần này đến đây, lại khiến hắn tìm được người sinh vào buổi trưa mồng năm tháng năm.

Nói như vậy, huynh thật sự là ca ca của Tần Thiên Thời? Bạch Tiểu Mộc giật mình trừng mắt nhìn hắn. Cha cư nhiên lại cướp ca ca của Tần Thiên Thời về đây, tiếp theo phải làm sao?

Không sai, tên tôi là.. Nhìn chăm chăm nàng, hắn chậm rãi phun ra ba chữ. Trầm Thiên Thu.

Í! Trầm Thiên Thu? sao tên huynh lại giống với tên của Độc vương Trầm Thiên Thu vậy?

Bởi vì, tôi chính ta người mà cô đang nhắc đến. Hắn cười đáp.

Nghe vậy, Bạch Tiểu Mộc giống như nhìn thấy quỷ, kinh hãi trợn to mắt, lại nhìn đôi tay đeo bao tay màu đen kia. Huynh thật sự là Độc vương Trầm Thiên Thu

Giang hồ đồn đãi, Độc vương Trầm Thiên Thu quanh năm đeo đôi bao tay màu đen, làm người nửa chính nửa tà, hỉ nộ vô thường, một thân bản lĩnh dụng độc xuất thần nhập hóa, có thể dùng độc giết người một cách vô hình, do lúc hắn xuất hiện, trên đầu luôn đội một chiếc duy mạo (*) màu đen, vì thế người trong giang hồ ít ai thấy qua chân diện mục của hắn.

Bình thường người am hiểu dụng độc, võ công cao cường vốn gặp không nhiều, nhưng nghe nói võ công của hắn cùng với công phu dụng độc sâu không lường được.

Sự tích về hắn nhiều không kể xiết, hắn từng lấy độc tiêu diệt Khô Lâu Bang (khô lâu=đầu lâu người chết) làm xằng làm bậy, cũng từng dùng độc đem đám đạo tặc bạo ngược cả vùng Giang Nam độc cho thành si ngốc phế nhân.

Nhưng hắn cũng sẽ dùng độc đem người mà hắn nhìn không thuận mắt chỉnh uốn sống không được muốn chết cũng không xong. Bởi vậy mới có lời đồn hắn coi mạng người như cỏ rác, thị phi bất phân, là chính hay tà còn phải xem tâm tình lúc đó của hắn mà định.

Không sai. Nhìn nàng lộ ra vẻ kinh hãi, miệng Trầm Thiên Thu lộ ra một nụ cười lạnh khiến cho bàn chân người ta ớn lạnh.

Bởi vì ông ngoại chỉ có duy nhất một cô con gái là mẫu thân hắn, cho nên lúc đầy tháng của hắn, liền bị ông ngoại đem đi, ngoài ra còn đổi họ theo họ của ông ngoại, kế thừa hương hỏa của Trầm gia. Bởi vì ít khi về Tần phủ, lại cố ý giấu giếm, cho nên chỉ một số ít người thân cận mới biết Tần gia còn có một đại công tử, người ngoài thì không có ai biết.

Dù lá gan của Bạch Tiểu Mộc có lớn cỡ nào đi nữa, thời khắc này cũng nhịn không được mà phát run. Trời ơi! Cha thế mà lại đi cướp Độc vương Trầm Thiên Thu về đây, lúc này nếu như hắn bực mình, e rằng tất cả người trong Vọng Vân Trại cũng khó thoát khỏi độc thủ của hắn.

Huynh, huynh đừng trách đám người cha tôi, tất cả đều là lỗi của tôi, muốn chém muốn giết thì tính lên người tôi được rồi, đừng làm hại đến bọn người cha tôi, a! Nói đến đây, nàng đột nhiên nhớ đến một chuyện. Đại Phú đột nhiên bất tỉnh, có phải huynh đã hạ độc thủ với huynh ấu hay không?

Tôi không hạ độc thủ với hắn, là tự bản thân tên đàn độn ấy đụng trúng mặt tôi. Toàn thân hắn đều là độc, chỉ cần có người chạm vào da thịt hắn, liền bị trúng độc, hắn cười nói tiếp:

Cô yên tâm, tôi hiện tại tâm tình rất tốt, không định giết bất kì người nào. Cuối cùng cũng tìm được người sinh vào buổi trưa mùng năm tháng năm, bây giờ tâm tình của hắn cực kì tốt, bất kì ai đắc tội với hắn, hắn đều có thể không tính toán.

Trong nháy mắt, trong lòng hắn đã quyết định, nếu bọn họ đã cướp hắn đến đây, là vì muốn hắn cùng cô gái này thành thân, vậy hắn liền tốt bụng thành toàn cho bọn họ đi.

Vậy sao huynh còn chưa đem giải dược qua đây? Bạch Tiểu Mộc vươn tay đòi hắn giải

được. Người trong giang hồ ai cũng biết, một khi trúng độc của Độc vương Trầm Thiên Thu, chỉ có giải được của hắn mới giải được độc.

Không gấp, hắn nhất thời nửa khắc còn chưa chết được, đợi tôi cùng cô bái đường xong, tự sẽ cho hắn giải được. Hắn chậm rãi nói.

Bái đường nàng kinh ngạc trừng mắt nhìn hắn. Hắn, hắn thế mà muốn cùng nàng bái đường, nàng kinh sợ lắc đầu. Không, tôi không bái đường cùng huynh.

Tại sao? Nghe được lời nói của nàng, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Trầm Thiên Thu lộ ra vẻ tức giận. Các người đem tôi cướp đến chỗ này, không phải vì muốn tôi cùng cô thành thân sao? Hắn đã đáp ứng rồi, nàng lại dám cự tuyệt!

Hai mắt đen nhánh vương chút màu xanh kia của hắn, nhìn Bạch Tiểu Mộc đến nỗi muốn sờ tóc gáy. Bọn người cha tôi cướp sai người rồi, huynh lại không phải Tần Thiên Thời, tôi làm sao có thể gả cho huynh?

Cô muốn gả cho Tần Thiên Thời là không có khả năng, nếu tôi đã có dung mạo giống với Tần Thiên Thời, cô gả cho tôi cũng giống như gả cho hắn. Tảng âm của Trầm Thiên Thu lộ ra một tia dụ dỗ.

Không.... Bạch Tiểu Mộc còn chưa kịp mở miệng, liền nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân đang đi tới, lập tức có người đẩy cửa phòng ra, lộ đầu liền nói!

Tiểu Mộc, hi đường đã chuẩn bị xong rồi, có thể dìu Tần công tử ra ngoài bái đường. Í, Tần công tử tỉnh rồi à? Trần Châu ngoài ý muốn nhìn thấy Trầm Thiên Thu đứng trước mặt Bạch Tiểu Mộc.

Theo lý thuyết, trại chủ bọn họ hạ**sẽ khiến hắn ngủ mê tới buổi tối mới đúng, sao nhanh như vậy đã tỉnh lại rồi?

(*) Duy mạo: Mũ có màn đen che mặt lại, giống những hiệp khách cổ đại.

Theo lý thuyết, trại chủ bọn họ hạ**sẽ khiến hắn ngủ mê tới buổi tối mới đúng, sao nhanh như vậy đã tỉnh lại rồi?

Nàng không biết người trước mắt chính là Độc vương Trầm Thiên Thu, một chút ** kia làm sao khiến hắn hôn mê được.

Bạch Tiểu Mộc mở miệng muốn nói gì đó, nhưng một chút âm thanh cũng không thốt ra được, tiếp đó ngay đến thân thể cũng không thể cử động. Chết rồi, nàng đã bị điểm huyết! Hắn ra tay lúc nào vậy, thế mà nàng lại không hề phát giác?

Nàng chuyển động hạnh mâu, lo lắng trừng mắt với Trần Châu, hi vọng có thể đem ý tứ trong mắt nàng truyền đạt đến Trần Châu, để nàng ta di thông tri với người trong trại, người mà bọn họ cướp về không phải Tần Thiên Thời mà là Trầm Thiên Thu đó!

Khổ nỗi Trần Châu nhìn không hiểu ánh mắt của nàng, mà lúc này Trầm Thiên Thu đã mở miệng.

Phải bái đường rồi sao? Vậy chúng ta đi thôi. lúc này hắn vẫn còn mặc lễ phục tân lang lúc

thay đệ đệ đi đón dâu, rất thích hợp để báỉ đường.

Í? nghe được lời nói của hần, Trân Châu kinh ngạc nhìn hần. Sao Tần công tử lại nguyện ý báỉ đường thành thân với Tiểu Mộc? A, hay là người mà hần thật sự thích là Tiểu Mộc, mà lấy biểu muội của hần là do bất đắc dĩ?

Còn ngây ngốc ở đây làm gì, mau dẫn đường. Thấy nàng ta ngây ngốc nhìn hần, Trầ Thiên Thu không kiên nhẫn thúc giục.

Ắc, vâng, Tần công tử mời theo tôi. Khó có được hần nguyện ý báỉ đường thành thân, Trân Châu không dám chậm trễ, lo sợ hần thay đổi chủ ý, nhanh chóng đi lên trước dẫn đường, một chút cũng không để ý đến sắc mặt khó coi của Bạch Tiểu Mộc, và thân mình cũng ngắc của nàng.

Một tay Trầ Thiên Thu giữ lấy eo Bạch Tiểu Mộc, dìu nàng đến hỉ đường đã được bố trí tốt ở tiền sảnh.

Mọi người trong trại vừa nghe Tiểu Mộc sắp thành thân, những người ở Vọng Vân Trại có thể đến được đều đã đến, giờ phút này trong phòng ngoài phòng đều đã chật kín người, chờ đợi để nhìn tân lang.

Trại chủ, tôi đưa Tần công tử và Tiểu Mộc đến rồi. sau khi tiến vào, Trân Châu nói.

Bạch Thông cùng với những huynh đệ xuống núi cướp hần, thấy hần tỉnh dậy trước dự kiến, còn tự động theo Trân Châu đến hỉ đường, không khỏi kinh ngạc ngây ngốc nhìn nhau. Giờ phút này tầm mắt của tất cả mọi người đều chăm chú đặt trên người Trầ Thiên Thu, không ai chú ý đến ánh mắt gấp đến độ loạn chuyển của Bạch Tiểu Mộc.

Quét mắt nhìn một lượt những người có mặt trong hỉ đường, Trầ Thiên Thu thản nhiên mở miệng : Không phải nói muốn báỉ đường sao, còn không mau bắt đầu đi? thanh âm của hần không lớn, nhưng đều khiến cho tất cả những người có mặt ở đây đều nghe rõ ràng.

Nghe hần nói vậy, Bạch Thông đầu tiên là ngẩn ra, tiếp đó vui vẻ nói: Í, à, đúng, báỉ đường, báỉ đường, mọi người còn đứng ngốc xít ở đó làm gì? kỳ thật lúc đầu ông muốn không trâu bắt chó đi cày, muốn thừa dịp hần hôn mê bất tỉnh cho hần báỉ đường với Tiểu Mộc, cứ như vậy, đợi sau khi hần tỉnh lại, muốn chối bỏ cũng không được. Không ngờ, hần lại nguyện ý cùng Tiểu Mộc báỉ đường, phát triển này làm cho ông mừng rỡ ngoài ý muốn.

Ông đã nói rồi mà, con gái của ông người gặp người thích, có thể lấy được Tiểu Mộc, là nhờ ba đời của tên tiểu tử này thấp hươg, mới có cái phúc khí này, xem như tên tiểu tử này thức thời.

Lúc này Bạch Thông mới nhìn về phía con gái, chỉ thấy mắt nàng trừng lớn, ông ha ha cười to. Xem Tiểu Mộc vui chết kia, mặt cũng sắp đỏ như ớt khỉ rồi.

Chứ gì nữa nhìn nó vui đến nỗi nói không nên lời luôn. một người đàn khác tuổi cũng xấp xỉ với Bạch Thông nói. Hần tên là Hồng Bình Thọ, diện mạo nhã nhặn, là huynh đệ kết nghĩa của Bạch Thông.

Những người trong phòng nghe vậy đều ha ha cười lớn. lúc này chiếu trống vang trời, sanh nhạc tề dương, bên ngoài đốt pháo, cực kì náo nhiệt.

Cha, bây giờ không phải lúc cười, các người cướp sai người rồi, các người đã cướp về một cái đại phiên toái, đại họa tinh rồi, các người có biết không hả! Bạch Tiểu Mộc khóc không ra nước mắt trong lòng quát to, đáng tiếc chẳng có ai nghe thấy cả.

Lúc này Trần Châu để ý thấy Tiểu Mộc còn mặc bộ xiêm y màu nguyệt nha, đột nhiên kêu lên: A! tôi thật sợ ý quá, Tiểu Mộc vẫn chưa thay y phục tân nương.

Trầm Thiên Thu có chút không kiên nhẫn nói: Giang hồ nữ nhi không cần phải câu nệ mấy việc nhỏ này, mau bái đường đi.

A, xem, có người sắp đợi không nổi rồi kìa. Bạch Thông thấy hấn nóng vội như vậy, trong lòng cực kì vui vẻ, khoát khoát tay nói Hiền tể (*) nói không sai, người trong giang hồ chúng ta không câu nệ tiểu tiết, xiêm y tân nương này không cần thay nữa, bái đường luôn đi.
(*) Hiền tể: con rể

Thế là Trầm Thiên Thu dìu Bạch Tiểu Mộc, trước mặt Bạch Thông và mọi người trong Vọng Vân Trại, cùng nàng hành tam bái chi lễ. (tam bái là: nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái ý mà ^^!)

Tốt, tốt, ta thật là vui, tối nay chúng ta phải uống cả đêm. Sau khi lễ thành, Bạch Thông nói. Mọi người nhiệt liệt hưởng ứng.

Lúc này Đại Quý lúc trước dìu Đại Phú đi đến chỗ Vương đại phu, vội vàng chạy tới.

Bạch Thông thấy hấn, quan tâm hỏi: Đại Quý, tình hình của Đại Phú sao rồi, đã tỉnh chưa?

Vẫn chưa tỉnh, Vương đại phu nói huynh ấy đã trúng độc.

Bạch Thông kinh ngạc nói: Trúng độc? sao lại trúng độc, Vương đại phu có nói nó trúng độc gì không?

Vương đại phu nói xem tình hình của đại ca, tựa hồ như trúng độc của Độc vương Trầm Thiên Thu. Đại Quý lo lắng.

Một lời của Đại Quý vừa nói ra, khiến cho tất cả mọi người có mặt trong phòng đều biến sắc.

Bạch Thông cả kinh nói: Độc của Độc vương Trầm Thiên Thu? Nhưng chúng ta vốn không hề gặp hấn nha, Đại Phú làm sao lại trúng độc này?

Cái gì mà chưa hề gặp hấn, cha, các người căn bản là đã đem Độc vương cướp về đây rồi!

Bạch Tiểu Mộc gấp đến độ đỏ cả mặt đầu đầy mồ hôi, nhưng toàn bộ lời nói đều không thể thốt ra được, chỉ có thể ở một bên trừng mắt mà nhìn, nhìn tất cả mọi người trong trại bị Trầm Thiên Thu xoay vòng đùa giỡn.

Nhìn chung quanh mọi người vẻ mặt nghi hoặc, Trầm Thiên Thu lúc này mới thản nhiên lên tiếng: Nhạc phụ, tiểu tể vẫn còn chưa tự khai báo danh tính.

Báo danh tính gì, không phải con tên Tần Thiên thời sao? Bạch Thông buồn bực nhìn về phía hấn.

Không, tôi không phải tên Tần Thiên Thời, tên của tôi là——Trầm Thiên Thu.

2. Chương 2

Lời của Trầm Thiên Thu vừa mới nói ra, nhất thời tất cả mọi người trong hỉ đường, ai nấy đều trợn mắt há hốc mồm.

Lát sau, Bạch Thông hồi phục tinh thần trước cười nói: Cậu nói cậu là Trầm Thiên thu? Khuôn mặt này của cậu tôi quen biết, rõ ràng cậu là Tần Thiên Thời, sao có thể là Trầm Thiên Thu được? Hiền tể, đừng nói đùa thế chứ.

Thấy vẻ mặt mọi người đều không tin, Trầm Thiên Thu mới giải khai huyết đạo của Bạch Tiểu Mộc. Để chính miệng nàng nói với mọi người, tôi rất cuộc là Trầm Thiên Thu hay là Tần Thiên Thời.

Lấy lại được tự do, Bạch Tiểu Mộc giống như nai con chán kinh nhảy thoát khỏi bên người hắn, kinh hãi nói: cha, hắn thật sự là Trầm Thiên Thu, không phải Tần Thiên Thu, các người cướp lộn người rồi!

Mọi người nghe hấy lời của nàng, lại nhìn vẻ mặt kinh sợ của nàng, không khỏi nghi hoặc.

Hắn là Trầm Thiên Thu, nhưng rõ ràng gương mặt của hắn giống Tần Thiên Thời như đúc. Đó là bởi vì hắn là huynh đệ song sinh với Tần Thiên Thời. Bạch Tiểu Mộc vừa giải thích, cả hỉ đường giống như kiến bò trong chảo nóng.

Bạch Thông trước là nhìn về phía Trầm Thiên Thu, tiếp đó lại nhìn về phía con gái, không dám tin hỏi: Tiểu Mộc, con nói thật chứ? Hắn thật sự là Độc vương Trầm Thiên Thu kia sao?

Không đợi nàng trả lời, Trầm Thiên Thu từ trong lòng lấy ra một cái lọ, từ trong cái lọ lấy ra một viên thuốc màu xanh, bắn về phía Bạch Thông: Đây là giải dược, để cho tên ngu ngốc kia uống.

Tiếp lấy viên thuốc, Bạch Thông cúi đầu nhìn, lại ngẩng đầu nhìn về phía hắn, vẻ mặt kinh nghi và khó hiểu hỏi: Cậu thật sự là Trầm Thiên Thu? Cậu thành thân với con gái của tôi rất cuộc là có mục đích gì?

Hắn một cỗ nhàn khí: đây không phải là mục đích các người cướp tôi đến đây sao? Tôi chẳng qua chỉ là thành toàn cho các người mà thôi.

Nghe hắn nói vậy, Bạch Thông nhất thời ghen lời, chỉ có thể trừng mắt với hắn.

Tôi mới không thèm gả cho huynh! Bạch Tiểu Mộc kích động phản bác. Người mà nàng muốn gả là Tần Thiên Thời, không phải Trầm Thiên Thu hắn, cho dù gương mặt hai người giống nhau như đúc, nhưng rất cuộc hắn không phải Tần Thiên Thời ôn văn tao nhã, hướng hồ lúc ánh mắt tràn đầy tà khí kia của hắn nhìn nàng, làm nàng sờn cả tóc gáy.

Tuần mi hơi nhíu một chút, hắn lạnh lùng nói: không phải do cô quyết định, chúng ta đã bái đường rồi, cô đã là thê tử của tôi, theo tôi về Bách Độc cốc.

Lời vừa dứt, người hấn như quỷ mị dịch chuyển đến trước mặt nàng, túm lấy cánh tay nàng, Bạch Tiểu Mộc cả kinh muốn bỏ tay hấn ra. Bỏ tôi ra! Tôi không muốn đi cùng huynh!

Độc vương, đem cậu cướp về là lỗi của tôi, tất cả mọi chuyện đều do tôi làm chủ, Tiểu Mộc trước đó một chút cũng không biết, cậu không cần phải làm khó Tiểu Mộc, muốn trách thì trách tôi được rồi. vốn muốn thay con gái cướp về một người phu quân tốt, không ngờ lại cướp về một cái đại sát tinh, Bạch Thông lúc này hối hận vô cùng.

Nghe thấy cha đem tất cả mọi chuyện đổ hết lên bản thân, Bạch Tiểu Mộc vội vàng nói:

Không! Đừng trách cha tôi, ông ấy đều là vì tôi nên mới làm vậy, huynh muốn trách thì cứ trách tôi đi. Chỉ sợ hấn gây bất lợi cho cha.

Không, trách tôi, Tiểu Mộc có cảnh cáo tôi không cho tôi đi cướp người, là tôi không nghe lời nó, mới đem cậu cướp về đây. Bạch Thông tranh nói.

Không phải như thế, là cha biết tôi thích Tần Thiên thời, cho nên mới thay tôi đi cướp tân lang, huynh đừng trách ông ấy, người nên chịu trách nhiệm là tôi.

Nghe thấy chính miệng nàng nói thích Tần Thiên Thời, Trầm Thiên Thu màu sắc trầm xuống, lạnh lùng quát:Đủ rồi! các người đừng tranh cãi nữa, tôi không muốn trách ai, các người đem tôi cướp đến đây, tôi ngược lại còn phải cảm ơn các người. để hấn tìm được nàng, người con gái sinh vào buổi trưa mừng năm tháng năm.

Cảm ơn họ? về mặt cha con Bạch Tiểu Mộc đầy hoang mang. Tại sao? Bạch Tiểu Mộc hỏi.

Bởi vì.... Nhìn về phía nàng, khoe miệng Trầm Thiên Thu nhếch lên mang theo ý cười.

Tôi vừa vặn đang thiếu một thê tử, nếu cô đã muốn gả như vậy, tôi cũng vui vẻ làm tân lang có sẵn, từ nay về sau, cô sẽ không dây dưa với Tần Thiên Thời nữa.

Lý do của hấn làm cho Bạch Tiểu Mộc choáng váng. Bởi vì hấn vừa vặn đang thiếu một thê tử, cho nên mới lấy nàng?

Nếu như tôi và cô đã kết làm phu thê, lấy gà theo gà, lấy chó theo chó, cô nên theo tôi về Bách Độc cốc. tăng âm hấn rất nhẹ, nhưng lại tựa như một mệnh lệnh không dễ phản bác.

Đợi đã. Hồng Bình Thọ suy nghĩ một chút rồi lên tiếng nói: các người vừa mới hoàn thành hôn lễ, ít nhất phải đợi thêm một thời gian, để Tiểu Mộc nói lời cáo biệt với mọi người, lúc đó đi cũng chưa muộn. Hấn muốn tranh thủ một ít thời gian này, để ọi người trong trại có thời gian thương nghị xem phải xử lý chuyện này ra sao.

Tuy nói bọn họ cướp sai người đến đây, nhưng để Tiểu Mộc cứ qua loa như vậy gả cho Độc vương, thật là không ổn, vả lại ông nghĩ sẽ dĩ Trầm Thiên Thu bái đường với Tiểu Mộc, sau lưng ắt hấn có nguyên nhân khác.

Đúng thế, đúng thế. Bạch Thông nhất thời không biết nên nói gì, chỉ có thể dùng sức phụ họa theo lời nói của Hồng Bình Thọ.

Người là do ông cướp về, cũng là do ông muốn bọn họ kết hôn, nay trở thành như vậy, giờ có hối hận cũng vô dụng, trước mắt không có kế nào khả thi, cũng chỉ có thể để Tiểu Mộc ở lại

đây bao lâu hay chừng ấy.

Trầm Thiên Thu rủ mắt, trầm ngâm: Được thôi, ở lại thêm vài ngày rồi hẵng đi.

Bởi vì đột nhiên hắn bị cướp, hôn lễ của đệ đệ Thiên Thời tất phải kéo dài, chuyến này trở về chính là để tham gia hôn lễ, chí ít cũng phải đợi hôn lễ của đệ đệ hoàn thành thì mới rời khỏi được.

Đêm đã khuya, nhưng Bạch Tiểu Mộc không dám nằm xuống giường ngủ, nàng ngồi ở mép giường, mắt lớn trừng mắt nhỏ với tên Trầm Thiên Thu mới vừa về Tần phủ để trình bày sự việc kia.

Lúc đó, hắn đồng ý với cha sẽ ở lại thêm vài ngày, sau đó nói phải trở về Tần phủ một chuyến, rồi rời khỏi, nàng từng âm thầm hi vọng chuyến này hắn một đi không trở lại luôn, nhưng không như mong muốn, mới này thấy hắn trở lại, nàng cứ như là gặp phải quỷ, lập tức từ trên giường bắn người dậy.

Hết cách, danh hiệu Độc vương của hắn thật sự khiến người ta sợ hãi, chẳng ai nắm bắt được tính cách vui giận thất thường của hắn khi nào thì trở mặt không nhận người, chỉ nghĩ đến mấy lời đồn đãi về hắn thôi, đã khiến người ta run cầm cập rồi.

Nàng phòng bị nhìn hắn, mà Trầm Thiên Thu mới vừa về chỉ ngồi trước bàn, cũng không mở miệng, tự mình rót rượu được đặt trên bàn, uống mấy ngụm.

Hắn thờ ơ liếc nhìn thê tử của hắn, chỉ thấy một gương mặt đang căng thẳng nhìn hắn, trong lòng có chút do dự.

Hôm nay không phải lần đầu tiên hắn gặp Tiểu Mộc, trên thực tế, một năm trước hắn đã gặp nàng rồi.

Hắn vẫn còn nhớ nàng lúc đó, vẻ mặt tươi cười như hoa, thân thiện mà dắt theo vài tên ăn mày, muốn mời bọn họ đến khách điểm để ăn cơm, nhưng tiểu nhị của khách điểm không ấy tên ăn mày toàn thân hôi thối đó vào cửa, nàng tức giận cãi nhau với họ vài câu, rồi sau khi nghe lời giải thích của tiểu nhị xong, nàng cũng không làm khó hắn nữa, trực tiếp kêu tiểu nhị giúp nàng gói vài món ăn, sau đó cùng với mấy tên ăn mày đó đến bãi đất trống bên cạnh khách điểm, bắt đầu ăn uống sáng khoái.

Lúc đó, tiếng cười thanh thúy của nàng không ngừng truyền vào trong khách điểm.

Tiếp đó không lâu, nàng thấy một đứa trẻ thất lạc người thân vừa đi vừa khóc, liền xung phong nhận việc giúp đứa trẻ đó tìm người thân, nàng tìm một cái thanh la, gõ kinh thiên động địa khiến cả phố đều là tiếng rêu rao.

Cả một buổi chiều, nàng dắt theo đứa trẻ kia đi đi về về trong thành hết ba, bốn chuyến, cuối cùng khó khăn lắm mới tìm được người thân của đứa trẻ.

Sau này, hắn mới biết tại sao nàng lại rêu rao như vậy, hóa ra là nàng muốn dẫn dụ tên hái hoa tặc hoành hành tại mấy thị trấn gần đây.

Thấy hắn dùng vẻ mặt thâm trầm nhìn nàng, Bạch Tiểu Mộc bất an dịch người, hít sâu một

hơi, bạo dạn hỏi: Huynh nói thật đi, rốt cuộc là tại sao huynh muốn thành thân với tôi? Lý do hẳn nói lúc trước, nghĩ đi nghĩ lại, nàng đều cảm thấy đấy chẳng qua chỉ là tùy tiện mượn cớ mà thôi.

Vấn đề này tôi nhớ là đã trả lời rồi.

Nhưng tôi có nghĩ thế nào đi nữa cũng cảm thấy đó không phải lý do thật sự. Hừ, nàng không phải đồ ngốc, dễ qua mặt như vậy.

Cô không ngốc nhỉ. Cười khê hóp một ngụm rượu, hắn chậm rãi nói tiếp: Nếu tôi nói, tôi làm vậy là muốn cô cam tâm tình nguyện làm cho tôi một chuyện thì sao?

Chuyện gì? Chỉ cần tôi giúp được thì huynh cứ việc nói. Bạch Tiểu Mộc sáng khoái đáp ứng, sau đó tựa như nghĩ đến gì đấy, nàng vội trịnh trọng nói rõ: Nhưng nếu như muốn tôi giúp huynh làm những chuyện thương thiên hại lý, cho dù có giết tôi, tôi cũng không làm đâu! Vọng Vân trại bọn họ tuy cũng có làm những chuyện cướp bóc, nhưng chỉ cướp của người xấu tuyệt đối không cướp của người tốt, hơn nữa trước nay chỉ cướp tài vật, chưa hề tổn hại tính mạng con người.

Đấy không phải chuyện thương thiên hại lý, coi như...cứu một mạng người?

Vừa nghe là muốn cứu người, Bạch Tiểu Mộc hào khí vỗ ngực ngay tắp lự nói: Muốn cứu người, không thành vấn đề, tôi giúp huynh! Huynh nói huynh muốn cứu ai? Nàng nhất thời không ngờ tới, lấy năng lực của Độc vương hắn, làm sao có thể cần tới nàng đi cứu người chứ.

Thấy nàng chẳng thêm suy nghĩ liền đồng ý ngay, Trầm Thiên Thu không lập tức trả lời, chỉ là ánh mắt thâm trầm nhìn nàng.

Nếu nàng biết, cái giá của việc cứu người là trả bằng tính mạng của nàng, nàng còn có thể đáp ứng dứt khoát vậy không?

Thấy hắn chậm chạp không mở miệng, chỉ dùng ánh mắt quỷ dị nhìn nàng, trong lòng Bạch Tiểu Mộc nhộn nhạo, nhin không được lên tiếng thúc giục nói: Ày, sao huynh không nói chuyện? Huynh muốn cứu ai? Tôi phải giúp huynh thế nào?

Chuyện này không gấp, đợi cô cùng tôi trở về Bách Độc cốc, tôi sẽ nói với cô sau.

Í? Sao phải đợi đến lúc về Bách Độc cốc, không nói ngay bây giờ được à?

Bây giờ nói cũng vô dụng, đợi sau khi về, cô tự nhiên sẽ rõ.

Ngẫm nghĩ, Bạch Tiểu Mộc lại mở miệng: Ày, huynh nói huynh lấy tôi là vì muốn tôi cam tâm tình nguyện giúp huynh một việc, ban nãy tôi đồng ý rồi, chỉ cần không phải là chuyện thương thiên hại lý, tôi đều nguyện ý giúp huynh, thế... Nàng liếc hắn Chuyện chúng ta bái đường, có thể xem như chưa từng xảy ra không....

Thần sắc Trầm Thiên Thu hơi xẹt qua một tia tức giận không rõ.

Cô muốn gả cho Thiên Thời đến vậy sao? Hắn nhớ tới lúc về Tần phủ không lâu trước, nói với đệ đệ những chuyện sau khi hắn bị cướp đi, Thiên Thời lại bật thốt lên – Cái gì, huynh

cùng nàng ấy báỉ đường rồi? Sớm biết sẽ xảy ra chuyện này, nếu chân đệ không bị trật khớp thì hay rồi...

Tim hấn đánh thạch một cái: Không phải đệ muốn cưới Bạch Tiểu Mộc đấy chứ?

Đệ...không, ý của đệ là, nếu như đệ không bị trật khớp chân, thì đại ca sẽ chẳng gặp phải loại chuyện này, chắc huynh bức lắm nhỉ.

Nhìn chăm chú vào Tần Thiên Thời có khuôn mặt giống hệt mình này, hấn rất nhanh liền nhìn ra được tâm ý thật sự của đệ đệ.

Thì ra người đệ thích là Bạch Tiểu Mộc, mà không phải biểu muội, nếu đã vậy, sao đệ còn đáp ứng hôn sự này làm gì?

Nếu đã bị nhìn thấu, Tần Thiên Thời không phủ nhận nữa, khó nén sự mất mát nói: Đệ và biểu muội từ nhỏ đã dính thân, làm sao thoát thác hôn sự này được chứ? Huống hồ, cha mẹ cũng không thích xuất thân của Tiểu Mộc.

Người trước giờ hiểu thuận như y, không có cách nào đi ngược lại ý cha mẹ, cho nên y vẫn luôn rất ngưỡng mộ Thiên Thu từ nhỏ đã được ông ngoại đưa đi, có thể trải qua cuộc sống tự do tự tại tùy tâm sở dục trên giang hồ, không giống y, phải kế thừa gia nghiệp, theo con đường mà phụ mẫu đã an bài sẵn.

Nghĩ tới Thiên Thời thích Bạch Tiểu Mộc, mà Bạch Tiểu Mộc cũng thích Thiên Thời, chuyện này lại tự dưng khiến Trầm Thiên Thu không vui.

Không! Tôi đã không muốn gả cho huynh ấy nữa! Trải qua chuyện âm ỉ lần này, đối với chuyện của Tần Thiên Thời Bạch Tiểu Mộc xem như đã nhìn rõ cả rồi. Tôi chỉ là không hi vọng tại tình huống không rõ ràng này, bị bức gả cho người ta.

Nói cho cùng cũng là thành thân, chứ đâu phải trò đùa, nhớ tới việc nàng cứ hồ đồ như vậy mà bị hấn xách đi báỉ đường thành thân, nghĩ thế nào nàng cũng thấy không cam tâm. Hoàn toàn không nghĩ tới việc nếu hôm nay kẻ bị cướp đến là người trong lòng nàng, người bị bức thành thân thì làm sao cam tâm cho được.

Nếu không phải các người chạy tới cướp hôn, thì mấy chuyện này đã chẳng xảy ra. Trầm Thiên Thu hừ lạnh. Đối với việc nàng muốn chối bỏ quan hệ của hai người, sắc mặt hấn liền trở nên âm trầm.

Đúng thế, ngàn sai vạn sai đều là chúng tôi sai, cho nên huynh vừa nói muốn tôi giúp huynh cứu người, tôi liền đáp ứng không hề chối từ, nếu sức lực của tôi còn chưa đủ, cả Vọng Vân trại chúng tôi đều sẽ cùng giúp huynh, vì vậy, chuyện thành thân, thì, thì bỏ đi có được không? Xem như chưa có chuyện này? Nàng hòa nhã nói.

Lườm nàng một cái, Trầm Thiên Thu lạnh lùng trả lời nàng: Chuyện đã xảy ra, tôi không có cách nào đem nó xóa sạch. Đêm khuya rồi, ngủ sớm đi.

Thấy hấn đi tới giường, Bạch Tiểu Mộc cả kinh, nhảy xuống giường: Huynh muốn ngủ cùng tôi?

Chúng ta đã là phu thê, cô không quên đấy chứ? Hắn không bỏ sót biểu tình kinh hoàng trên mặt nàng, cứ như hắn là rắn độc thú dữ vậy, tránh hắn xa lắc, trên mặt hắn xẹt qua một tia tức giận, nhưng lại nghĩ đến gì đó, hắn cup mắt, tất cả biểu tình trên mặt cũng thu lại.

Tôi...tôi còn chưa mệt, muốn ngủ thì huynh ngủ trước đi. Nàng đứng cách xa. Nghe nói toàn thân hắn đều là độc, chỉ cần chạm vào một cái, thì có thể độc chết người, muốn nàng ngủ cùng giường với hắn, nàng thật sự không dám!

Liếc xéo nàng một cái, Trầm Thiên Thu không nói gì, thân hình lướt nhẹ, chớp mắt đã rời khỏi căn phòng.

Í? Nhìn cửa bật mở, cùng với căn phòng trống trơn, Bạch Tiểu Mộc hoang mang chớp mắt mấy cái.

Đây là chuyện gì vậy? Không phải hắn nói muốn ngủ sao, sao đột nhiên lại ra ngoài?

Cả đêm qua Bạch Tiểu Mộc vẫn đợi Trầm Thiên Thu về phòng, mãi đến khi trời hơi sáng, mới bắt tri bắt giác mà thiếp đi, ngủ một cái, ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao ba sào mới dậy.

Liếc nhìn căn phòng, không thấy bóng dáng của hắn, sau khi nàng rửa mặt chải đầu, liền giống như ngày thường, đến sân võ để luyện công.

Vừa đến sân võ, thì thấy hai huynh đệ Đại Phúc, Đại Quý đang đấu võ. Bình thường thì võ công của Đại Phúc và Đại Quý đều sần sần như nhau, giờ lại thấy Đại Phúc một đường đem Đại Quý đánh đến không thể chống đỡ.

Nàng kinh dị hỏi: Đại Phúc, độc của huynh đều giải hết rồi à?

Giải hết rồi. y dừng tay lại, đứng ngay ngắn mặt cười tủm tỉm nhìn nàng.

Độc của đại ca không những đã giải, công lực cũng trở nên mạnh hơn. Đại Quý bổ sung thêm.

Í, sao lại vậy? Bạch Tiểu Mộc buồn bực nhìn Đại Phúc, phát hiện hắn tinh thần sáng sủa, chả có tí gì giống người hôm qua trúng độc hôn mê bất tỉnh.

Y tỏ vẻ hưng phấn: Hôm qua sau khi ăn giải độc đan của Độc vương, tôi liền cảm thấy cả người tinh thần phấn chấn, nội tức dồi dào, kết quả sáng nay đấu võ với Đại Quý, phát hiện quả nhiên nội lực tăng thêm mấy phần.

Đúng đó, bây giờ tôi không phải là đối thủ của đại ca nữa. Thật không ngờ giải độc đan của Độc vương còn có hiệu quả tăng cường công lực. Trên gương mặt ngăm đen của Đại Quý hơi lộ ra chút hâm mộ.

Đúng lúc Hồng Bình Thọ tới, sau khi nghe bọn họ nói chuyện, có chút đăm chiêu. Xem ra lời giang hồ đồn đại quả nhiên là thật, Độc vương không những biết dùng độc, còn tinh thông cả y thuật, nghe nói giải độc đan của hắn, không những có thể giải độc, sau khi ăn vào còn có thể tăng cường công lực.

Thấy hắn đến, ba người vội chào: Hồng thúc. Hồng Bình Thọ xem như là quân sư của

Vọng Vân Trại, trong trại có chuyện khó khăn gì đều đến thỉnh giáo hần, rất được mọi người kính trọng.

Hần nhìn về phía Bạch Tiểu Mộc: Tiểu Mộc, Độc vương đâu?

Cháu không biết, tối qua hần về một lúc, thì lại rời khỏi rồi. Nàng lắc đầu nói. Nhớ tới thần sắc tối qua lúc rời đi của hần, không phải hần giận chuyện nàng không muốn cùng hần ngủ đây chứ?

Thấy Đại Phúc trúng độc, thế mà sáng hôm nay đã hồi phục lại như thường, thậm chí công lực càng cao hơn, chắc Trầm Thiên Thu không có ác ý gì với Vọng Vân trại đâu.

Người trong giang hồ sở dĩ hình dung hần đáng sợ như vậy, có lẽ chỉ vì kiêng kị một thân độc công xuất thần nhập hóa của hần.

Suy cho cùng võ công của một người có cao tới đâu đi nữa, cũng khó mà phòng bị độc được, khó tránh khỏi có chút kiêng kị, đặc biệt là cao thủ dùng độc như hần, càng khó phòng bị hơn.

Bạch Tiểu Mộc càng nghĩ càng thấy đúng, sự sợ hãi đối với hần nhất thời tan biến phân nửa.

Tiểu Mộc, về việc cùng hần báỉ đường thành thân, cháu có cách nghĩ thế nào? Hồng Bình Thọ hỏi.

Cái này...Hồng thúc, nói thật ra cháu chẳng muốn gả cho hần tí nào, nhưng hần nói kiểu gì thì hần cũng không thể xem mấy chuyện hôm qua như chưa hề xảy ra được, đúng rồi, Hồng thúc, tối qua hần nói sở dĩ hần lấy cháu là vì muốn cháu giúp hần cứu người. Bạch Tiểu Mộc vội đem mấy lời hần nói tối qua nói lại cho Hồng Bình Thọ.

Cứu người? Lấy năng lực của hần mà nói nếu như ngay cả hần cũng không cứu được, thì làm sao mà cháu cứu nổi kia chứ? Hần lập tức liền nghe ra vấn đề.

Cái này... Bạch Tiểu Mộc ngây ra, cảm thấy Hồng Bình Thọ nói không sai. Vậy sao hần lại muốn cháu giúp hần cứu người?

Trầm ngâm giây lát, Hồng Bình Thọ hỏi: Hần có nói muốn cháu cứu ai không?

Không có, hần nói phải đợi về Bách Độc cốc rồi mới nói với cháu.

Hồng thúc, trong chuyện này có phải có âm mưu gì không? Đại Quý gái cảm hỏi.

Chẳng lẽ hần muốn làm chuyện bất lợi gì với Vọng Vân trại à? Đại Phúc cả kinh nói.

Nếu hần muốn làm chuyện bất lợi gì với Vọng Vân trại, thì chỉ cần tiện tay hạ độc là có thể giải quyết chúng ta rồi, đâu cần tốn nhiều tâm cơ như vậy. Lúc trước ngay đến Khô Lâu bang hoành hành một phương cũng khó thoát khỏi độc thủ của hần, toàn bang bị tiêu diệt, nếu thật sự muốn đối phó Vọng Vân trại, đối với hần mà nói căn bản chẳng tốn sức lực gì.

Thế...thật sự có người mà hần cứu không được, cho nên mới tìm Tiểu Mộc giúp đỡ sao?

Nhưng Tiểu Mộc vừa không biết y thuật, võ công cũng không cao bằng hần, sao có thể giúp hần được chứ? Đại Quý hồ nghi nói.

Sự nghi hoặc của Đại Quý cũng là nghi hoặc của ba người còn lại.

Sau khi Hồng Bình Thọ rời khỏi, nàng cùng với huynh đệ Đại Phúc Đại Quý luyện công một lúc, liền trở về phòng.

Vừa đi vào, thì thấy Trầm Thiên Thu đang nằm trên giường, nhắm mắt tựa như đang ngủ. Nàng lặng lẽ tới gần giường, mượn ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ rọi vào, nàng mới phát hiện làn da hắc còn trắng hơn cả Trầm Thiên Thời, da thịt trắng như tuyết kia, hơi xanh xao, tựa như màu xanh vương trên con người của hắc vậy.

Nhìn hắc có vẻ rất mệt mỏi, mày nhíu lại, làm cho bộ dáng nhắm mắt ngủ của hắc thêm chút sầu muộn, tựa như có tâm sự trầm trọng khó giải gì vậy.

Nàng nhớ tới ánh mắt hắc nhìn nàng tối qua trước khi rời đi, rất lạnh, nhưng lại có một loại cô độc.

Có lẽ, Độc vương khiến cho người người trong giang hồ sợ hãi vốn chẳng phải dễ làm gì, trong lòng nàng không khỏi sinh ra một chút thương tiếc, vô thức vươn tay muốn vuốt phẳng hàng mày đang nhíu chặt của hắc.

Đừng chạm vào tôi! Trầm Thiên Thu đột nhiên mở mắt ra quát, Bạch Tiểu Mộc giật nảy cả mình.

Xin lỗi, tôi chỉ muốn... Đợi đã, sao nàng phải xin lỗi chứ, nàng chỉ là tốt bụng muốn giúp hắc vuốt phẳng hàng mày đang nhíu chặt, sao hắc lại hung dữ với nàng thế chứ? Nghĩ vậy, nàng không khỏi mở to mắt trừng lại. Tôi chẳng làm gì huynh hết, chỉ là thấy huynh nhíu chặt mày, muốn giúp huynh vuốt phẳng thôi, sao huynh lại to tiếng dọa người thế chứ?

Lời của nàng làm cho Trầm Thiên Thu thấy ngoài dự đoán. Nàng muốn giúp hắc vuốt phẳng hàng mày đang nhíu?

Hắc nhìn sâu nàng chốc lát, mới mở miệng nói: Toàn thân tôi đều là độc, nếu cô tùy tiện chạm tới tôi, sẽ trúng độc.

Nghe thấy ngữ khí của hắc dịu lại, Bạch Tiểu Mộc cũng không giận hắc nữa. Nghe hắc nói toàn thân hắc đều là độc không thể chạm vào, không khỏi tò mò hỏi: Ày, Trầm Thiên Thu, giang hồ đồn đại rằng ngay đến máu của huynh cũng có độc, điều này là thật chứ?

Ừm. Toàn thân trên dưới hắc độc nhất là máu.

Nàng thấy hai tay hắc đeo bao tay màu đen, hỏi tiếp: Thế huynh đeo bao tay màu đen, cũng là bởi vì trên tay có độc à?

Ừ. Hắc khề hừ, vẻ mặt có chút mệt mỏi nhắm mắt lại.

Nhìn hắc, Bạch Tiểu Mộc bỗng như nghĩ tới gì đó nói: Thì ra là vậy, huynh lo lắng không cẩn thận đụng vào người khác, hại người ta trúng độc, cho nên mới đeo bao tay à, xem ra, huynh cẩn bản không giống như những gì giang hồ đồn, coi mạng người như cỏ rác nhỉ. Nếu như hắc không coi trọng mạng người, thì cẩn bản chẳng cần đeo bao tay nhiều năm như vậy. Còn nữa, ban nãy nàng muốn chạm vào hắc, hắc cũng kịp thời ngăn nàng lại, không để nàng bởi vậy mà trúng độc, xem ra hắc còn tốt hơn những gì giang hồ đồn, vốn chẳng xấu xa thế

kia.

Nghe vậy, Trầm Thiên Thu mở mắt ra liếc về phía nàng, lát sau, cánh môi liền nở một nụ cười trào phúng.

Cô đừng tự cho là thông minh mà nghĩ ta tốt như vậy, giang hồ đồn như thế không phải là không có lý, nha đầu ngốc. Lần đầu tiên có người nói với hần mấy lời này, khiến cho lòng hần gợn sóng.

Huynh hà tất phải nói bản thân thành như vậy? Nếu huynh thật sự coi mạng người như cỏ rác, thì ban nãy người căn bản không cần thiết phải ngăn cản tôi chạm tới huynh.

Tôi đã nói là tôi có chuyện cần người giúp đỡ, cho nên không thể để cô chết được.

Nhưng mà, huynh có thể đợi sau khi tôi chạm tới huynh xong, rồi cho tôi ăn giải được đan mà.

Hần khê hừ: Tôi không muốn lãng phí giải được đan cứu cô.

Nhưng huynh lại có thể đưa giải được đan tăng cường công lực cho Đại Phú. Cho dù nàng không biết y thuật, nhưng cũng biết loại đan được kia trân quý cỡ nào.

Đây là bởi vì tôi ra ngoài chuyến này, trên người chẳng mang theo giải được đan bình thường, đành phải cho hần ta loại giải được đan kia.

Nghe vậy, Bạch Tiểu Mộc ngây ra, đột nhiên bật cười.

Cô cười cái gì, Trầm Thiên Thu khó hiểu.

Huynh rất thành thật, có thể thấy, huynh thật sự không xấu như những gì giang hồ đồn đại. Hần thật sự có thể viện ra lý do khác để gạt nàng, nhưng hần lại không làm vậy, Bạch Tiểu Mộc càng không khỏi tin rằng hần không phải là người trời sinh tàn nhẫn, người không phân thị phi.

Hơi híp mắt lại nhìn má lúm đồng tiền trên mặt nàng, Trầm Thiên Thu lạnh lùng nói: Cô quá ngây thơ rồi. Đợi ngày sau khi mà nàng biết hần muốn nàng làm chuyện gì, chỉ e là nàng sẽ không nghĩ vậy nữa. Hần nhắm mắt lại, mặt không biểu tình đuổi người. Ra ngoài, tôi muốn nghỉ ngơi.

Huynh cả đêm không ngủ à? Thấy vẻ mệt mỏi trên mặt hần, Bạch Tiểu Mộc hỏi.

Đợi một lát thấy hần không lên tiếng, nàng sờ sờ mũi, xoay người rời đi, nhẹ nhàng đóng cửa cho hần.

Í, Tiểu Mộc, cô dậy rồi à. Trần Châu đi tới. Tuy nói người tới qua Tiểu Mộc giả không phải Tần công tử, nhưng đã chuẩn bị tiệc mừng, mọi người cũng không lãng phí, nàng uống tới mấy vò rượu, cho nên mới say tới giờ này mới tỉnh.

Suyt. Nàng đưa tay, kéo Trần Châu đi xa chút rồi mới nói Tôi sớm đã dậy rồi.

Thấy Bạch Tiểu Mộc kéo nàng tới chỗ này rồi mới nói chuyện, Trần Châu tò mò hỏi: Chẳng lẽ Tần công tử vẫn chưa dậy à?

Huynh ấy mới ngủ thôi.

Nghe vậy, Trần Châu trợn to mắt, trên trên dưới dưới đánh giá nàng Tiểu Mộc, tối qua các người đã động phòng rồi à?

Làm gì có, tối qua huynh ấy ra ngoài, ban này mới về thôi, cho nên lúc này đang nằm trên giường ngủ bù. Đúng rồi, Trần Châu, cô có thấy cha tôi không?

Trần Châu chỉ về phía Bạch Thông đang đi tới đây. Chẳng phải kia sao?

Cha. Bạch Tiểu Mộc chạy đến trước mặt gọi một tiếng.

Tiểu Mộc. Bạch Thông cười khà khà nhìn con gái, mặt mày hồng hào, tinh thần cực tốt, hỏi: Hiền tể đâu?

Hiền tể gì? Nàng ngậy ra, nhất thời không hiểu.

Chính là Thiên Thu đó, nha đầu con không quên rằng tối qua đã gả cho hần rồi đấy chứ.

Con không quên. Bạch Tiểu Mộc hồ nghi liếc phụ thân. Sao nghe ngữ khí của cha, hình như rất vừa lòng với con rể Trầm Thiên Thu này, lại còn gọi hần là Thiên Thu thân thiết vậy nữa chứ.

Thấy vẻ nghi hoặc trên mặt con gái, Bạch Thông giải thích: Tối qua may mà có Thiên Thu, bằng không thì một thân võ công của cha coi như bị phé luôn rồi.

Đã xảy ra chuyện gì vậy, cha?

Nội thương bị từ mười năm trước của cha tối qua tái phát, ta vận công trị thương, kết quả vì quá vội vàng, làm cho kinh mạch chạy ngược, may mà Thiên Thu kịp thời dùng nội công đem nội tức chạy ngược bức về đan điền, sau đó ta liền ngủ mê, không ngờ sáng sớm tỉnh dậy, lại phát hiện ra nội thương mười năm trước nay đã hoàn toàn khỏi hần.

Cái gì, có chuyện này nữa à? Bạch Tiểu Mộc kinh ngạc. Nàng biết nội thương mười năm trước đã làm cha khổ sở nhiều năm, mãi mà trị không khỏi, cứ mỗi hai mùa đông hạ đều phát tác, lúc phát tác thì đau đớn lắm thay, cha cũng chỉ có thể vận công chặn xuống, nàng thật không ngờ Trầm Thiên Thu thể mà lại có thể chữa khỏi bệnh lâu năm này của cha.

Thật đó, vì nội thương kia, lúc trước mỗi khi ta vận công, ngực trái luôn thấy đau, nhưng sáng nay lúc ta luyện công, phát hiện hoàn toàn không còn đau nữa, hơn nữa nội tức cực kì thông thuận, thậm chí hình như nội công còn tăng cường thêm mười phần.

Đây có lẽ là do Trầm Thiên Thu đã chữa khỏi cho cha, cho nên ông ấy mới định tới đây cảm tạ hần.

Ban đầu ông đối với chuyện Trầm Thiên Thu cưới con gái rất không tán thành, nhưng bây giờ, ông lại rất vừa ý với người con rể này.

Hần đâu? Đang trong phòng à? Ta đi cảm ơn hần. Bạch Thông phấn khích nói. Học vô tiên hậu, đạt giả vi sư (*).

Tuy Trầm Thiên Thu trẻ tuổi hơn ông, nhưng võ công hần cao hơn ông là sự thực, ông trước giờ ham học võ, rất muốn cùng hần thảo luận những vấn đề về võ học.

Quay đầu liếc nhìn cửa phòng đang đóng kín, Bạch Tiểu Mộc nói thẳng: Huynh ấy mới ngủ không lâu, cha, cha đừng đi quấy rầy huynh ấy. Phòng của cha ở gần đây, nàng thăm nghĩ chắc là khi Trầm Thiên Thu rời khỏi phòng nàng, có đi ngang qua phòng của cha, phát hiện có điều không ổn, kịp thời ra tay giúp cha.

Xem ra hẳn vì chữa trị cho cha cả đêm, nên nhìn hẳn mới mệt mỏi như thế, nhất thời nàng lại sinh lòng cảm kích với Trầm Thiên Thu, hẳn quả nhiên không phải người xấu.

Được thôi, thế thì đợi hẳn dậy rồi hãy nói.

Chú thích:

(*) Học vô tiên hậu, đạt giả vi sư: Việc học không kể trước sau, người thông đạt thì sẽ làm thầy.

3. Chương 3

Đến chiều tối, ráng chiều nơi chân trời đẹp tới lạ thường.

Hôm nay là tết Đoan Ngọ, Vọng Vân trại cũng không ngoại lệ gói không ít bánh chưng, đám trẻ con trong trại đều được Bạch Thông cùng Đại Phúc, Đại Quý và Trân Châu dẫn xuống núi xem bơi thuyền rồng, vẫn chưa trở về.

Bạch Tiểu Mộc bụng hộp cơm và hai chiếc bánh chưng, chuẩn bị về phòng cho Trầm Thiên Thu đã ngủ cả ngày kia ăn, hẳn ngủ từ trưa tới giờ, tính thời gian, chắc cũng sắp dậy rồi.

Từ lúc buổi sáng nghe cha nói hẳn đã chữa khỏi được thương thế lâu năm của ông ấy, nàng đã không còn sợ Trầm Thiên Thu nữa, nàng là người tri ân đồ báo, người ta tốt với nàng, nàng cũng sẽ tốt gấp đôi với người ta, Trầm Thiên Thu có ân với cha nàng, thì cũng như có ân với nàng, cho nên bây giờ nàng chỉ một lòng muốn báo đáp ân tình này cho thật tốt.

Nàng còn chưa đi tới, thì nhìn thấy Trầm Thiên Thu một thân y sam màu xanh đứng ở cái sân trước căn phòng, vươn tay ngắt một đóa hoa đỏ tươi.

Bạch Tiểu Mộc chú ý thấy tay trái của hắn không đeo bao tay màu đen, có lẽ là do đeo bao tay lâu năm không thấy ánh mặt trời, năm ngón tay thon dài trắng nõn gần như trong suốt.

Nhưng sau đó đóa hoa nở tươi tắn kia đến tay hắn thì từ từ héo úa, nàng nhìn mà giật thót cả tim, đồng thời nhớ tới lời đồn toàn thân hắn đều là độc.

Trầm Thiên Thu cup mắt giấy lát, xem ra độc tính trên người hắn lại mạnh hơn nữa rồi, trước kia phải một lúc sau thì đóa hoa mới héo tàn, bây giờ nhanh vậy mà đã có thể làm cho đóa hoa tàn úa.

Bạch Tiểu Mộc kinh sợ liếc hắn, bỗng nhiên phát hiện trong thần sắc của hắn lộ ra tia ảm đạm nói không rõ, làm cho tim nàng bỗng dưng thấy đau, bước nhanh qua đó.

Huynh dậy rồi à, vừa đúng lúc, tôi đem bữa tối đến cho huynh, huynh muốn về phòng ăn, hay là chúng ta đến đình để ăn?

Cô nhìn thấy rồi?

Nàng ngậy ra Nhìn thấy cái gì?

Vừa rồi hoa tàn héo trong tay tôi. Hắn đeo bao tay màu đen lại, nhìn nàng, lộ ra một nụ cười tự trào.

Ừ. Trốn tránh ánh mắt của hắn, Bạch Tiểu Mộc tùy tiện gạt đầu. Tôi thấy chúng ta đến đình ăn cơm đi, đúng lúc hoàng hôn, sắc trời rất đẹp, chúng ta có thể vừa ăn cơm vừa ngắm tịch dương. Nàng không thích cái loại biểu tình trên mặt lúc này của hắn, cứ như xem bản thân là con quái vật đáng sợ vậy.

Cô không sợ tôi nữa à? Trầm Thiên Thu nhảy bèn cảm nhận được sự chuyển biến thái độ của nàng.

Nàng cười với hắn. Không sợ nữa, huynh đã chữa khỏi cho cha tôi, tôi cảm kích huynh còn không kịp, sao lại sợ huynh nữa chứ? Chúng ta đi thôi!

Sau khi đi vào mái đình cách đó không xa, Bạch Tiểu Mộc vừa đem rượu và thức ăn trong hộp cơm ra, vừa nói: Hôm nay là tết Đoan Ngọ, vừa hay lại là sinh thần của tôi, cho nên đại nương trong phòng bếp giúp tôi làm thêm hai món, chúng ta nhân lúc còn nóng mà ăn đi.

Sao cô biết chuyện tôi chữa khỏi cho cha cô? Tối qua lúc hắn vào phòng của Bạch Thông, ông ta vì vận công quá gấp, dẫn đến kinh mạch chạy ngược, thần trí đã không thanh tỉnh nữa, hắn không xác định được Bạch Thông có nhận ra hắn hay không.

Là cha tôi nói, đa tạ huynh đã ra tay cứu cha tôi, bằng không tôi thật không dám tưởng tượng lần này cha tôi sẽ ra sao nữa. Đến, ly rượu này xem như tôi cảm ơn huynh. Nàng rót ra hai ly rượu, đưa cho hắn một ly, sao đó nâng ly kính hắn.

Trầm Thiên Thu nhận lấy, liếc nàng một cái, một hộp uống hết rượu trong ly Mười ngày sau, đợi Thiên Thời thành thân, tôi sẽ dẫn cô về Bách Độc cốc.

Mười ngày sau huynh ấy còn muốn thành thân sao? Nghe vậy, Bạch Tiểu Mộc ngậy ra.

Bởi vì tối qua các người cướp ta tới đây, bỏ lỡ giờ lành, cho nên phải chọn ngày khác hoàn thành hôn lễ, nhưng tới lúc đó, thương thế trên chân của Thiên Thời chắc cũng đỡ rồi, đệ ấy sẽ tự mình đi đón dâu.

Thấy hắn liếc nàng dò xét, Bạch Tiểu Mộc bực bội nói: Huynh yên tâm, lần này chúng tôi tuyệt đối sẽ không cướp hôn, phá hoại chuyện tốt của huynh ấy, huynh ấy nhất định sẽ được như ý nguyện mà báai đường thành thân với Dương cô nương.

Tuy trong lòng có chút chua xót, nhưng nàng hiểu rằng mình và Tần Thiên Thời thật sự không có duyên, ngay đến cướp hôn mà cũng có thể âm kém dương sai cướp phải ca ca song sinh của y, nàng đã nhận ra rồi.

Nhìn cái người trước mắt có dung mạo tương tự với y, bỗng dưng, nàng nhớ đến tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy Tần Thiên Thời vào năm ngoái – Khi đó nàng vì dụ bắt tên hái hoa tặc hoành hành ngang ngược ở mấy thị trấn phụ cận, cố ý lượn lờ trên phố, dẫn sự chú ý của tặc

nhân, quả nhiên tối hôm đó, tên hái hoa tặc kia liền lẻn vào trong khách điểm mà nàng ở. Nàng lường trước tên khốn kiếp hạ lưu đó sẽ dùng mê hương để đánh mê nàng, nên sớm đã có chuẩn bị, dùng vải che kín miệng mũi, kết quả không ngờ rằng hái hoa tặc lại thay đổi cách làm lúc trước, âm thầm bỏ nhuyễn cân tán vào trong thức ăn mà tiểu nhị đưa tới, làm cho toàn thân nàng mềm nhũn, một thân vô công hoàn toàn không có cách nào thi triển được. Khi tên hái hoa tặc tới gần nàng, cười dâm đãng xé rách y phục nàng, nàng thấy sự trong sạch của mình sắp bị hủy trong tay tên dâm tặc này.

Thế là nàng tuyệt vọng dùng hết một chút sức lực cuối cùng, cắn vào tay hắn, kết quả nàng bị hắn đẩy ra, cả người đụng vào cột giường, ngất đi.

Đợi nàng tỉnh lại, nàng nghe thấy một giọng nói ôn hòa quan tâm hỏi: Cô nương, cô tỉnh rồi, có cảm thấy chỗ nào khó chịu hay không?

Mở mắt ra, nàng nghiêng đầu về phía người đàn ông nói chuyện, đập vào mắt không phải là cái bản mặt dâm uế của tên hái hoa tặc kia, mà là một khuôn mặt tuấn mỹ ôn nhuận.

... Nàng nhất thời không thốt nên lời, chỉ biết ngây ngốc nhìn y, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Y mỉm cười nói: Yên tâm, cô không sao rồi, tên hái hoa tặc kia đã bị bắt, y phục cô bị xé rách nên tôi đã nhờ một vị đại thẩm ở phòng bên cạnh thay bộ mới giúp cô, còn mấy vết thương trên đầu cô, cũng đã mời đại phu tới bôi thuốc.

...Là huynh cứu tôi à? Lúc sau, cuối cùng nàng cũng tìm lại được giọng nói cất tiếng hỏi.

Ừ. Y gật đầu. Tại hạ Tần Thiên Thời, không biết cô nương xưng hô thế nào?

Bạch Tiểu Mộc, tôi tên Bạch Tiểu Mộc. Chính tại lúc đó, nàng đã thắm mến Tần Thiên Thời.

Hồi tưởng lại chuyện sâu trong kí ức, Bạch Tiểu Mộc cup mắt, bóc một chiếc bánh chưng, cúi đầu ăn. Nàng tưởng rằng bản thân có thể thoải mái quên đi, hai chữ quên đi viết ra thì dễ, khi làm thì lại chẳng dễ chút nào, ngực chua xót, ngay cả ăn bánh chưng mà trước giờ mình thích nhất cũng cảm thấy đắng ngắt.

Có phải khi gói bánh Hoàng đại nương đã bỏ nhầm hoàng liên, nên mới có vị đắng?

Đột nhiên nghĩ tới gì đó, Bạch Tiểu Mộc nâng mắt mở miệng muốn hỏi, bỗng nhận được ánh nhìn chăm chú vào nàng của Trầm Thiên Thu, cặp mắt đen vương bụi lam kia của hắn đột nhiên khiến nàng giật thót, không còn là sự sợ hãi giống tối qua nữa, mà là như có người cầm cái gì đó hung hăng gõ vào tim nàng một cái vậy.

Huynh, huynh nhìn tôi như thế làm gì? Ánh mắt thâm thúy khó hiểu kia khiến tim nàng đập loạn nhịp.

Lát sau, Trầm Thiên Thu mới nói: Cô cùng Thiên Thời là không có khả năng, nhân lúc còn sớm mà chết tâm với đệ ấy đi. Thiên Thời sẽ không dám đi ngược lại ý cha mẹ để cưới nàng, mà Vọng Vân trại thì lại âm kém dương sai cướp hắn tới đây, đã định sẵn kiếp này bọn họ vô

duyên.

Lườm hẩn một cái, nàng sượng sùng trả lời: Không cần huynh nói, tối qua khi cha cướp sai người đến Vọng Vân trại, thì tôi đã chết tâm rồi.

Tốt nhất là vậy.

Gì chứ, hẩn không tin à! Thật đó, tôi đã không còn vọng tưởng gì với huynh ấy nữa. Đúng rồi, Trần Thiên Thời đã biết chuyện cha tôi cướp huynh tới đây chưa? Huynh ấy nói sao?

Đệ ấy chẳng nói gì hết. Trần Thiên Thời nhắc đĩa cúi đầu ăn cơm.

Một câu cũng không nói? Nàng không tin.

Thấy nàng hỏi mãi, hẩn ngược mắt lạnh lùng nói: Đệ ấy có nói mấy câu, nhưng tôi nghĩ chắc cô không muốn nghe đâu.

Nghe hẩn nói vậy, Bạch Tiểu Mộc buồn bực cắn môi. Nhất định huynh ấy nói tôi không biết xấu hổ chứ gì, dám chạy đi cướp tân lang.

Trần Thiên Thu không nói tiếp, chỉ lẳng lặng nhìn nàng.

Hẩn không hiểu, tại sao nhìn Bạch Tiểu Mộc trước mắt này vì Thiên Thời mà đau lòng, lồng ngực hẩn lại dâng lên một cỗ tức giận không bình thường chứ?

Hẩn có một cỗ xúc động muốn ẩn vai nàng, nói với nàng, đừng nhớ tới Thiên Thời nữa, người nàng gả là hẩn, là Trần Thiên Thu hẩn, không phải Thiên Thời, sau này người mà nàng nên nhớ, nên nhìn tới là hẩn!

Cảm xúc xa lạ và cỗ xúc động này, khiến cho Trần Thiên Thu hơi chần động.

Hẩn sao vậy? Sở dĩ hẩn lấy nàng, là vì muốn nàng cam tâm tình nguyện vì hẩn...tại sao hẩn lại đi ghen với Thiên Thời chứ?

Ghen? Không, không thể nào! Hẩn không thể động tình với nàng, trên đời này hẩn động tình với ai cũng được, duy nhất có nàng là không được, tuyệt đối không được!

Trần Thiên Thu đứng phắt dậy.

Huynh sao thế? Bạch Tiểu Mộc khó hiểu nhìn về phía hẩn.

Không có gì, tôi không ăn nữa. Âm trầm nói xong, hẩn lướt người, rời khỏi đình.

Bạch Tiểu Mộc khó hiểu nhìn về phía hẩn biến mất, vẻ mặt buồn bực, không hiểu lúc này rõ ràng còn đang tốt lành, sao đột nhiên sắc mặt hẩn trở nên khó coi mà bỏ đi.

Ban này nàng có nói lời gì khiến hẩn giận à?

Người này quả nhiên vui giận thất thường làm cho người ta không biết đâu mà lần.

Đứng tại chỗ mà hai ngày trước Trần Thiên Thu đã từng đứng, Bạch Tiểu Mộc đưa tay ngắt một đóa hoa đỏ để chơi, không khỏi nhớ tới thần sắc khi hẩn nhìn đóa hoa dần dần khô héo trong bàn tay đã bởi bỏ bao tay của hẩn, trong thần sắc ảm đạm kia của hẩn, tựa như...còn lộ ra một chút bi thương khó hiểu.

Không sai, chính là bi thương, khi đó nhất thời nàng không hình dung được biểu tình lúc đó của hẩn.

Nhưng hắn là Độc vương tiếng tăm lừng lẫy chốn giang hồ, tại sao lại xuất hiện cái loại biểu tình bi thương kia chứ? Đúng rồi, điều này có liên quan đến cái người mà hắn muốn nàng cứu hay không?

Hôm đó sau khi hắn đột nhiên bỏ đi, thì không trở về nữa, nàng không biết rốt cuộc là mình đã nói cái gì mà chọc giận hắn, một đi không trở lại.

Vừa nghĩ tới hắn đi mà thật sự không trở lại nữa, tim nàng đột nhiên thắt chặt.

Nàng đã từng hi vọng chuyện báỉ đường với hắn xem như chưa có, nhưng sau khi biết hắn không xấu xa như những gì giang hồ đồn, còn chữa khỏi cho cha nữa, nàng đã không còn bài xích chuyện gả cho hắn nữa rồi.

Phát hiện mình có cách nghĩ này, Bạch Tiểu Mộc hơi ngây ra. Sao mới ngần ngừ có mấy ngày. Nàng lại cảm thấy gả cho hắn cũng không sao vậy chứ?

Chẳng lẽ nàng là người thủy tính dương hoa, đứng núi này trông núi nọ hay sao? Thấy hắn có dung mạo giống với Tần Thiên Thời, nên chuyển sang thích hắn?

Bạch Tiểu Mộc càng nghĩ càng thấy hoang mang, mày nhú càng chặt, bỗng dưng vai bị người ta dùng sức vỗ một cái, hoa trong tay rung một cái, từ trên tay rơi xuống.

Tiểu Mộc, đang nghĩ gì thế, nghĩ tới nỗi lòng mày cũng sắp dính lại rồi kìa?

Cha, dọa chết con, sao tới mà cũng không lên tiếng gì hết vậy? Thấy phụ thân mặc một thân y phục dạ hành, nàng ngạc nhiên hỏi: Í, cha, cha ăn mặc như vậy định xuống núi đánh cướp à?

Không sai, hai tháng trước kinh thành có tên gian thương Trần Trường Khoan giàu có mà bất nhân, lần này có hàng phải đi qua Hắc Hồ sơn, tháng trước Hoàng Hà lụt lội, hắn dám nhân cơ hội mà nâng giá gạo, vì thế mà khiến nhiều bá tánh nghèo khổ phải đói chết, hừ! Lần này cha phải cướp sạch hết hàng của hắn mới được. Nhắc tới những chuyện xấu mà Trần Trường Khoan đã làm, Bạch Thông cảm phẫn không thôi.

Thế con cũng đi nữa, cha, cha đợi con, con đi thay y phục. Lúc bọn họ đi hành cướp, luôn che mặt mặc y phục dạ hành, để tránh khỏi bại lộ thân phận, liên lụy tới người già trẻ con trong Vọng Vân trại.

Bạch Thông lắc đầu ngăn cản con gái, Nha đầu, lần này con không cần phải đi, không phải Trầm Thiên Thu vẫn chưa về sao, con ở lại trong trại đợi hắn đi.

Nhưng...

Đừng nhưng nhị gì nữa, con mới cùng hắn thành thân, đừng theo bọn cha đi đánh cướp, tránh cho việc hắn trở về không thấy con, lại đi nữa.

Cái này... Bạch Tiểu Mộc chân chừ, thì thấy phụ thân vẫy vẫy tay, cười khà khà rồi đi.

Nha đầu, con cứ ở trong trại mà đợi bọn cha thắng lợi trở về đi nha.

Bạch Tiểu Mộc không đi theo nữa, như những gì phụ thân nói, nàng lo lúc nàng đi mà Trầm Thiên Thu quay về, không thấy nàng, có lẽ sẽ đi thật luôn, nghĩ một lát, nàng lớn tiếng nói:

Cha, thế thì mọi người phải cẩn thận nha!

Biết rồi.

Sau khi nhìn cha đi xa, nàng mới nhớ tới, Trầm Thiên Thu từng nói muốn dẫn nàng về Bách Độc cốc, giúp cứu một người, chắc sẽ không cứ vậy mà một đi không trở lại đâu ha.

Trở về phòng, thì thấy có người nằm trên giường, nàng cả mừng, vội vàng đi tới.

Huynh về lúc nào vậy?

Nhắm mắt, Trầm Thiên Thu đến mắt cũng nhắm thềm ngược mà nói: Nửa khắc trước.

Hai ngày nay huynh chạy đi đâu vậy? Nàng quan tâm hỏi tiếp.

Cô không cần biết. Hắn lãnh đạm trả lời.

Ngữ khí của hắn quá mức lạnh lùng xa cách, làm cho Bạch Tiểu Mộc bỗng nổi đóa lên: Cái gì gọi là tôi không cần biết? Hai chúng ta nếu đã bái đường, thì chính là phu thê, huynh đi đâu chẳng lẽ không cần phải nói cho người làm thê tử như tôi biết hay sao?

Lời này khiến cho Trầm Thiên Thu hơi ngạc nhiên mở mắt ra, liếc về phía nàng. Tôi cứ tưởng cô không muốn thừa nhận hôn sự này chứ.

Tôi, tôi... Nàng bị lời nói của hắn làm cho cứng họng, lát sau, mới đỏ mặt nói: Thế bây giờ tôi muốn thừa nhận không được à?

Tại sao? Hắn nhìn sâu vào nàng.

Cái gì mà tại sao?

Sao đột nhiên cô lại muốn thừa nhận vậy? Chẳng phải người nàng thích và muốn gả là Thiên Thời sao? Sao bỗng dưng lại thay đổi ý định rồi?

Tôi, tôi... Nàng quần bách tới nỗi tay vắt vào nhau, cố gắng nghĩ ra lý do. Hai ngày nay tôi ngẫm nghĩ, huynh đã chữa khỏi cho cha tôi, lại giải độc cho Đại Phú, tôi cảm thấy con người của huynh không tệ, gả cho huynh cũng chẳng có gì xấu cả. Không sai, nhất định là vì như vậy, cho nên nàng mới ôm suy nghĩ muốn báo đáp ân tình của hắn, thay đổi ước nguyện ban đầu.

Vậy sao? Trầm Thiên Thu nhắm mắt lại lần nữa. Rồi đi hai ngày nay, hắn đều ở Tần phủ, vốn là muốn yên tĩnh một chút, thật không ngờ Thiên Thời vừa rảnh rang một cái, liền đi tìm hắn ngay, sau đó nói liên miên mấy chuyện của nàng và y trong một năm nay.

Y nói một năm nay Bạch Tiểu Mộc thường mượn đủ loại lý do cố quai chạy tới tìm y, y nhìn ra được nàng có ý với y, nhưng bản thân mình thì thủy chung không dám có biểu hiện gì.

Ngày y cười biểu muội càng gần, thì y càng thấy thống khổ, nhất là hôm đó khi y nói với Bạch Tiểu Mộc, y sắp phải thành thân, nhìn thấy vẻ mặt nàng biến sắc, nhìn bóng lưng vội vã rời đi, thì càng thêm không nỡ.

Hai ngày nghe Thiên Thời nói về chuyện của Bạch Tiểu Mộc, hắn không chịu nổi nữa, nên mới trở về Vọng Vân trại.

Hắn và Thiên Thời cơ hồ như cùng lúc gặp được nàng, khi đó nàng đã để lại ấn tượng sâu sắc

cho hần. Nghe Thiên Thời nói những chuyện giữa y và nàng trong một năm qua, hần cảm thấy rất đố kỵ, hối hận vì mình đã bỏ lỡ thời gian một năm qua.

Sau khi trở về, hần nằm trên chiếc giường nàng đã từng ngủ, cưỡng bách bản thân không đi gặp nàng, phải hung hăng triệt tiêu trái tim vì nàng mà động tình.

Hần tin rằng sẽ không quá khó, hần nhất định sẽ làm được, khó khăn lắm mới tìm được một người sinh vào buổi trưa mừng năm tháng năm, sao có thể trở thành công cốc được chứ? Nếu như lần này bỏ lỡ nàng, có lẽ sẽ không còn cơ hội lần nữa.

Cho nên vì bản thân, hần tuyệt đối không thể, cũng sẽ không động tình với nàng.

Ây, huynh còn chưa trả lời tôi, rốt cuộc hai ngày nay huynh đã đi đâu? Đợi cả nửa ngày cũng chưa thấy hần mở miệng, Bạch Tiểu Mộc truy hỏi.

Ra ngoài, tôi muốn nghỉ ngơi. Hần vẫn không trả lời, ngược lại còn lên tiếng đuổi người. Thấy trên mặt hần có vẻ mệt mỏi, nàng nhíu mày. Huynh không phải là cả đêm không ngủ đấy chứ

Chuyện của tôi không cần cô lo, ra ngoài. Trong sự lãnh đạm có ẩn chứa một chút mệnh lệnh.

Gì chứ, đây là phòng của nàng đấy, hần bảo nàng ra ngoài nghe thuận miệng quá nhỉ, cứ như xem nơi này thành chỗ của hần luôn rồi vậy. Thôi bỏ đi, có vẻ như thật sự rất mệt, không tính toán với hần nữa.

Đợi huynh dậy, tôi có lời muốn nói với huynh. Bỏ lại câu này xong, Bạch Tiểu Mộc nhẹ tay nhẹ chân mà đi ra ngoài, giúp hần đóng cửa phòng lại.

Nàng quyết định nói chuyện thẳng thắn với hần một phen, nếu nàng đã thừa nhận chuyện thành thân giữa hai người, thế thì ngày tháng sau này hai người sẽ cùng nhau trải qua, cho nên có những chuyện phải hỏi cho rõ.

Ngước mắt nhìn sắc trời, Bạch Tiểu Mộc đi đến hậu viện, thăm mấy đứa trẻ đang cùng Vương đại phu học chữ.

Trong trại thu lưu hầu hết đều là trẻ nhỏ quả phụ yếu đuối, bình thường người lớn bận cày ruộng, trồng rau, dệt vải, trẻ nhỏ thì theo Vương đại phu đọc sách.

Thấy bọn họ đều rất nghiêm túc, Bạch Tiểu Mộc không lên tiếng quấy rầy, lặng lẽ rời đi, đi đến phòng dệt để hỗ trợ.

Tiểu Mộc, tướng công của cháu đã trở về chưa? Thấy nàng vào, Khâu đại nương đang dệt vải liền quan tâm hỏi, trong trại đều thường quan tâm giúp đỡ lẫn nhau. Một người xảy ra chuyện, là mọi người đều biết hết.

Về rồi. Nàng kiểm một vị trí chưa có người rồi ngồi vào.

Cháu đó, nên thu bớt tính cách lại, đối với tướng công phải dịu dàng săn sóc một chút, như vậy hần mới không bị cháu dọa cho chạy mất, Trầm công tử thật sự không tệ, xứng với cháu, cháu nên biết quý trọng một chút. Khâu đại nương thăm thía nói. Tính cách Tiểu Mộc luôn

thoải mái tươi cười, người trong trại đều rất thích cô nương hào sảng này, chỉ là thi thoảng nàng có hơi ngang bướng, tính khí mà bộc phát, thì lời ai nói cũng chẳng thèm nghe.

Mấy vị đại nương bên cạnh cũng tha thiết khuyên bảo, đem bản lĩnh giữ chồng toàn bộ đều truyền thụ hết cho nàng.

Bạch Tiểu Mộc nghe tới nỗi đình tai nhức óc, nhưng cũng biết bọn họ đều là xuất phát từ ý tốt, cho nên cứ thế mà nghe.

Nàng vừa kéo sợi vừa cùng mọi người tán gẫu, thời gian trôi qua rất nhanh, một, hai canh giờ đã qua đi.

Tiểu Mộc, Tiểu Mộc, không hay rồi? Trần Châu rớt rít chạy vào.

Đã xảy ra chuyện gì? Sao nhìn cô gấp vậy. Nàng liếc nàng ta một cái rồi hỏi.

Bọn người trại chủ xảy ra chuyện rồi.

Cha đã xảy ra chuyện? Nghe vậy, Bạch Tiểu Mộc cả kinh đứng bật dậy. Xảy ra chuyện gì?

Tôi cũng không biết, là Đại Phú mới trở về nói, hắn bị thương rất nặng, lúc này vẫn còn đang ở trong đại sảnh chờ gặp cô. Trần Châu gấp tới sắp khóc cả lên.

Được, tôi lập tức qua đó ngay.

Cùng Trần Châu vội vã đến tiền sảnh, Bạch Tiểu Mộc liền nhìn thấy Đại Phú cả người ngồi phịch trên ghế, Vương đại phu bên cạnh đang giúp hắn bôi thuốc, lúc này mặt hắn trắng bệch như tờ giấy, không ngừng rên rỉ, hình như rất đau khổ.

Đại Phú, sao huynh lại thành ra như vậy? Bọn người cha tôi đã xảy ra chuyện gì? Thấy vậy, nàng bước nhanh lên phía trước hỏi han.

Tiểu Mộc, chúng ta sắp xảy ra rồi, chuyện này bọn họ căn bản không có vận chuyển hàng hóa gì hết, là chúng đặc biệt đặt bẫy để chúng ta sập vào, tên gian thương kia không biết tìm đâu ra một toán cao thủ, đã có tới mấy huynh đệ bị giết chết, trại chủ thấy tình hình không ổn.

Muốn ta mau chóng chạy về thông báo cho cô, sắp xếp ấy người trong trại chạy thoát thân, nếu muộn, e rằng bọn họ sẽ phải chết trên núi mất.

Cái gì? Ngay đến cha và Hồng thúc cũng không phải là đối thủ của bọn chúng à? Bạch Tiểu Mộc chấn kinh không thôi.

Đúng thế, bây giờ bọn họ miễn cưỡng còn có thể chống đỡ được một lúc, nhưng không còn được lâu nữa đâu, cô mau đi thu xếp, đám người kia đã biết chúng ta là người của Vọng Vân trại, còn nói đợi sau khi giết sạch mọi người, sẽ lên san bằng Vọng Vân trại của chúng ta.

Đại Phú hỗn hển thúc giục.

Nhưng trong trại lúc này chỉ còn sót lại phụ nữ và trẻ con yếu đuối, muốn chạy cũng chạy không nhanh, có thể chạy đi đâu được chứ? Bạch Tiểu Mộc nhất thời gấp đến rối tinh rối mù, vừa nghĩ đến cha đang hãm thân vào nguy hiểm, nàng liền hận không thể mọc thêm cánh để tới đó giúp bọn họ ngay.

Đại Phú nói tiếp: Tiểu Mộc, Hồng thúc muốn cô sắp xếp ọi người chạy trốn theo mấy con đường sau núi, có thể chạy tới đâu hay tới đó. Đám người này lòng dạ cay độc, không diệt hết người của Vọng Vân trại chúng ta thì sẽ không bỏ qua.

Trần Châu nghe vậy sốt ruột đi lòng vòng, thấy Đại Phú nói nguy hiểm như vậy, không khỏi lẩm bẩm nói: Nếu Độc vương có ở đây thì tốt quá, hắn tùy tay sử dụng độc, có lẽ có thể đánh lui được đám người kia. Lúc này nàng ta còn chưa biết chuyện Trần Thiên Thu đã trở về.

Bạch Tiểu Mộc lập tức hiểu rõ, Huỳnh ấy trở về rồi, tôi đi tìm huynh ấy ngay!

Vội vã chạy về phòng, nàng xộc thẳng đến bên giường.

Trần Thiên Thu, huynh mau tỉnh đi! Nàng gấp gấp gọi.

Đã bảo cô ra ngoài rồi mà, đừng đến phiền tôi. Hắn bực bội mở mắt. Khi tiếng bước chân của nàng từ bên ngoài phòng vọng vào, thì hắn đã tỉnh rồi.

Xin lỗi, nhưng tôi có việc gấp muốn cầu xin huynh, chỉ có huynh mới có thể cứu cha tôi và những người trong trại.

Thấy nàng đầy vẻ sốt ruột, hắn hỏi: Đã xảy ra chuyện gì?

Bọn người cha tôi đã trúng kế, bây giờ đang rất nguy hiểm, cầu xin huynh hãy đi cứu bọn họ.

Sao lại thế? Hắn bỗng ngồi dậy.

Bạch Tiểu Mộc đem toàn bộ sự việc kể tóm tắt lại, kéo lấy tay áo hắn nói: Đại Phú nói cha sắp không chống đỡ được nữa, huynh mau đi cứu bọn họ đi.

Suốt ngày đánh nhau rồi cũng sẽ có ngày bị nhận mổ cho, bọn họ nên sớm có sự chuẩn bị tâm lý rồi chứ.

Bây giờ không phải lúc nói mát, rốt cuộc huynh có đi cứu người hay không? Kéo dài thêm một khắc, cha sẽ nguy hiểm thêm một phần, hắn còn lằng nhằng gì nữa?

Tại sao ta phải cứu bọn họ? Hắn lạnh lùng hỏi lại.

Không ngờ tới hắn lại nói như vậy, Bạch Tiểu Mộc chấn kinh. Huynh không định đi cứu họ?

Bây giờ nàng ngoài việc cầu xin hắn ra, thì không biết cầu xin ai nữa, nhưng hắn thế mà lại không chịu đi cứu bọn họ!

Nàng còn tưởng lúc trước hắn chữa khỏi cho cha., còn cho Đại Phú giải được đan tăng cường công lực, hắn nhất định không vô tình như những gì giang hồ đồn, nhưng bây giờ nghe thấy cha gặp nguy hiểm, hắn lại lãnh mạc như vậy, chẳng lẽ nàng nhìn lầm hắn rồi sao?

Thấy nàng dùng ánh mắt khó có thể tin được để nhìn hắn, những lo lắng sốt ruột trên gương mặt nhợt nhạt kia, Trần Thiên Thu phát hiện đột nhiên mình lại đau lòng cho nàng.

Thấy hắn trì trệ không nói, không còn cách nào nữa, Bạch Tiểu Mộc vội bắt lấy cánh tay hắn, quỳ xuống.

Tôi cầu xin huynh, chỉ cần huynh cứu cha tôi thì huynh muốn tôi làm gì tôi cũng đồng ý,

cho dù muốn tôi chết cũng được, cầu xin huynh mau đi cứu người đi, cha tôi sắp không chống đỡ được lâu nữa đâu.

Cụp mắt liếc nhìn bàn tay của nàng đang bắt lấy cánh tay hắn, lại liếc về phía chỗ nàng đang quỳ, mặt gấp đến sắp khóc, Trầm Thiên Thu chỉ cảm thấy trái tim hắn như bị người ta bóp nát, nhìn nàng lần nữa.

Hắn đứng dậy đi ra cửa phòng, trước khi rời đi, hắn quay đầu lại hỏi: Bọn họ hiện giờ đang ở đâu?

Đang ở Hắc Hồ sơn cách đây không xa. Hắn định đi cứu người rồi, Bạch Tiểu Mộc vui mừng nói.

Tôi đưa cô đi.

Nàng vội dặn dò Trần Châu mấy câu, bảo nàng ta đi sắp xếp ổn thỏa ấy người trong trại, đề phòng vạn nhất, rồi dẫn Trầm Thiên Thu vội vàng rời đi.

4. Chương 4

Hai người đến dưới Hắc Hồ sơn, chỉ thấy thi thể nằm la liệt dưới đất, có huynh đệ của Vọng Vân trại, cũng có nhân mã của đối phương.

Người ở trong Vọng Vân trại vẫn chưa ngã xuống, còn đang giao chiến thì chỉ còn sót lại Bạch Thông, Hồng Bình Thọ cùng với năm, sáu huynh đệ, mà giờ phút này đối thủ vẫn còn tới hai mươi mấy người.

Đám người Bạch Thông lấy ít địch nhiều, sớm đã thương tích đầy mình, nay chỉ còn chống đỡ được mấy hơi.

Xa xa, Bạch Tiểu Mộc sốt ruột ngược mắt tìm kiếm thân ảnh của phụ thân, trong giây lát tìm được người, nhưng thoáng thấy ba người công kích về phía ông, ông không địch lại được, nhất thời trúng phải một kiếm., nàng không kịp ra tay tương cứu, đau lòng bật thốt lên:

Cha...

Mơ hồ nghe thấy tiếng của con gái, Bạch Thông quay đầu lại nhìn, trong đó có hai người, cùng nhau bay nhanh đâm về phía sau ngực ông, định dồn ông vào chỗ chết.

Cha, cẩn thận! Bạch Tiểu Mộc tê thanh liệt phé kêu lên.

Mắt thấy hai thanh kiếm cơ hồ như sắp sửa đồng thời đâm xuyên qua sau ngực ông, thì bỗng kiếm của hai người lại rơi xuống, người cũng ngã theo kiếm.

Tiếp đó, binh khí của tất cả những người giao chiến đều leng keng tuột khỏi trên tay, người cũng ngã xuống đất.

Nhất thời, tất cả mọi người đều mang vẻ sợ hãi, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Chuyện gì vậy?

Có người thử bò dậy, nhưng sức lực toàn thân cứ như bị rút đi hết rồi vậy, không ai đứng lên được.

Chúng ta trúng độc rồi! Có người kinh hô.

Là ai? Ai dám hạ độc với bọn ta?

Chỉ có Bạch Thông và Hồng Bình Thọ sau một hồi ngây ngốc, thì mừng rỡ quay đầu tìm kiếm gì đó, lát sau, liền nhìn thấy mấy người Bạch Tiểu Mộc bay vọt tới.

Cha!

Tiểu Mộc, Trầm Thiên Thu tới rồi đúng không? Chỉ có Độc vương Trầm Thiên Thu mới có bản lĩnh này, trong chớp mắt mà có thể bắt tri bắt giác đem tất cả mọi người độc ngã.

Đúng. Nàng vươn tay chỉ về phía sau.

Trầm Thiên Thu không nhanh không chậm bước tới, từ trong lòng lấy ra một cái bình đưa cho Bạch Tiểu Mộc. Thuốc trong bình, mỗi người một viên, có thể hóa giải được độc mà mọi người đang trúng phải.

Nàng vội đổ thuốc ra đưa cho Bạch Thông và Hồng Bình Thọ. Cha, Hồng thúc, hai người mau uống viên thuốc này đi.

Nhận lấy thuốc, Bạch Thông căn dặn: Tiểu Mộc, con mau cầm thuốc đưa cho các huynh đệ khác của chúng ta đi.

Ừm, con biết rồi, con đi ngay. Nàng vội vã cầm đưa cho các huynh đệ còn sống của Vọng Vân trại.

Thuốc giải, tôi cần thuốc giải, mau cho tôi thuốc giải. Người của đối phương thấy tình huống này, thò tay muốn cướp cái bình trên tay nàng, nhưng bọn họ toàn thân mềm nhũn làm gì còn sức lực để cướp nữa.

Bạch Tiểu Mộc có chút không nỡ, định chia chút thuốc giải ấy người này, nhưng khi ngược mắt nhìn thi thể nằm la liệt dưới đất của mấy huynh đệ Vọng Vân trại, sự không nỡ của nàng thoáng chốc tan biến, những người này đã quá độc ác, ra tay là muốn bức bọn người của cha vào con đường chết.

Lúc chuẩn bị đi đến bên cạnh cha, nàng đi qua một cỗ thi thể, khi phát hiện đấy là Đại Quý, nàng hoảng sợ ngồi xổm xuống kêu:

Đại Quý, Đại Quý!

Huynh ấy chết rồi. Một huynh đệ gần đó của Vọng Vân trại bỗng nói.

Huynh ấy chết rồi? Tôi không tin, Đại Quý, Đại Quý, huynh tỉnh lại đi, tỉnh lại đi mà, chúng tôi đến cứu huynh, huynh mau tỉnh lại đi! Nàng kích động lay lay hắn, không dám tin Đại Quý tình như thủ túc với nàng lại chết như vậy.

Đại Quý, huynh mau tỉnh lại đi. Không phải huynh nói đợi Trung thu năm nay, muốn cầu thân với Trần Châu hay sao? Sao huynh có thể cứ thế mà đi như vậy được chứ? Thế Trần Châu phải làm sao đây? Huynh bảo nàng ấy phải làm sao đây? Đại Quý! Nàng ôm lấy cỗ thi thể không có lấy một hơi thở của Đại Quý mà gào khóc.

Nghe thấy tiếng khóc đau thương của nàng, mấy huynh đệ khác của Vọng Vân trại đã nuốt

thuốc giải và hồi phục lại khí lực, nhất thời bị phần cầm binh khí lên. Chúng ta phải báo thù cho các huynh đệ đã chết! Nói rồi liền hướng về phía mấy người không còn sức lực kia chém giết cho hả giận.

Khoảnh khắc ấy, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp dậy lên không dứt.

Bạch Tiểu Mộc chấn động, ngậy người nhìn những huynh đệ đang chém giết đến đỏ cả mắt kia.

Đời lúc Bạch Thông hoàn hồn lại kêu dừng tay, người của đối phương toàn bộ đều đã chết sạch.

Trầm Thiên Thu lạnh lùng nhìn trận giết chóc này. Thật ra hắn rất ít khi dùng độc để đoạt lấy tính mạng người khác, ngay đến Khô Lâu bang năm đó cũng không phải chết dưới độc của hắn, mà là đám người ôm oán hận với Khô Lâu bang ra tay.

Giống như tình cảnh trước mắt vậy, thế mà người trên giang hồ đều đem cái chết của đám người này tính hết lên đầu hắn.

Ánh mắt quét qua, thoáng thấy Bạch Tiểu Mộc bị cảnh tượng trước mắt dọa cho té ngã, mặt ngậy ngốc, Trầm Thiên Thu đi qua đỡ nàng dậy.

Nàng nhìn hắn, sau đó nhìn về phía mấy cỗ thi thể dưới đất, bị thương không thốt nên lời.

Vọng Vân trại đánh cướp bao năm qua đều không làm hại mạng người, mà nay không chỉ hao tổn một, hai mươi huynh đệ, còn giết hai, ba mươi người của đối phương, đây toàn bộ đều là mạng người.

Mấy chục mạng người cứ như thế mà chết hết! Tại sao? Tại sao lại như vậy?

Mùi máu tanh nồng nặc kia làm cho nàng cảm thấy buồn nôn, nàng che miệng, quay đầu nhìn, Trầm Thiên Thu đứng ngay cạnh nàng, dùng một loại ánh mắt quan tâm nhìn nàng, cảm giác khó chịu kia bỗng tan biến, nàng miễn cưỡng bản thân tỉnh táo lại, đi đến bên cạnh cha.

Cha, chúng ta trở về trước đã.

Sau khi đám người Bạch Thông trở về Vọng Vân trại, lập tức tìm người xuống núi, kiêng thi thể của đám người Đại Quý về, cũng thuận tiện chôn cất cho thi thể của kẻ địch.

Sau khi Bạch Tiểu Mộc giúp cha lo liệu xong, đợi trở về phòng, đêm đã khuya.

Nhớ tới ban nãy khi Trần Châu nhìn thấy di thể của Đại Quý, biểu tình đau thương tột cùng trên gương mặt kia, nàng ngồi bên bàn mà khóe mắt cũng đỏ cả lên.

Tại sao lại như vậy? Sao lại vậy chứ? Sao mọi người lại thê thảm như vậy, không chết thì cũng bị thương? Vọng Vân trại chưa từng thương vong trầm trọng như vậy, mấy huynh đệ bị chết ngày hôm nay, không phải cùng nàng từ nhỏ chơi tới lớn, thì cũng là nhìn nàng trưởng thành, nàng đau buồn chẳng khác nào mất đi người thân, nghĩ đến không thể nhìn thấy họ nữa, nước mắt không khỏi lăn chã tuôn rơi.

Lúc các người đi đánh cướp, thì phải nghĩ tới sẽ có ngày này rồi chứ. Trầm Thiên Thu thản nhiên mở miệng. Hắn không thích nhìn bộ dạng khốc lóc nước mắt giàn giụa của nàng, nước

mắt của nàng giống như chứa một loại độc tố kì dị, chui vào trong ngực hần, làm tim hần nhói đau.

Nghe vậy, Bạch Tiểu Mộc ngăn nước mắt phản bác: Nhưng mà, trước giờ chúng tôi chưa từng làm hại đến tính mạng của bất kì người nào, chúng tôi chỉ cướp tài vật, tại sao đám người kia lại đối phó với chúng tôi một cách tàn nhẫn vậy chứ? Phải đuổi cùng giết tận chúng tôi thì mới vừa lòng hay sao?

Các cô đi cướp tài vật của người khác, người bị cướp dĩ nhiên không cam tâm, nghĩ đến việc báo thù phản kích thì cũng là lẽ thường tình. Đạo lý này rất đơn giản, nàng không thể không biết.

Thế nhưng, người chúng tôi cướp đều là đám thương nhân giàu có bất nhân, làm ác vô số, chúng tôi trước giờ chưa hề cướp của bá tánh vô tội. Bạch Tiểu Mộc trả lời một cách đúng lí hợp tình.

Nếu đám người ấy đã chẳng phải loại lương thiện gì, thủ đoạn báo thù sao có thể nhẹ tay được. Thân phận của Vọng Vân trại các cô đã bị bại lộ, tôi nghĩ rất nhanh thôi sẽ có sát thủ đuổi tới đây nữa.

Nghe hần nói vậy, Bạch Tiểu Mộc kinh sợ: Cái gì? Huynh nói là sẽ có thêm sát thủ khác nữa à?

Trầm Thiên Thu hỏi ngược lại: Nếu đổi lại là cô, người được phái tới toàn quân bị diệt, cô có thể dễ dàng buông tay được không?

Tôi...thế tôi phải làm sao đây? Những huynh đệ có võ công khảm khá ở Vọng Vân trại thì đã chết hơn nửa, nếu kẻ địch tới lần nữa, nhất định là không ngăn lại được, Bạch Tiểu Mộc sốt ruột nắm lấy tay áo của hần mà hỏi.

Liếc nhìn biểu tình sốt ruột của nàng, Trầm Thiên Thu từ tốn nói: Biện pháp duy nhất chính là, mau chóng rời khỏi nơi này.

Hần tin rằng Bạch Thông và Hồng Bình Thọ đã nghĩ tới điểm này, suy cho cùng thì thân phận của họ đã bị bại lộ, còn tiếp tục ở lại Vọng Vân trại nữa, thì chẳng khác nào đợi người ta đuổi giết tới cửa.

Huynh muốn chúng tôi chuyển đi? Nhưng trên dưới trong trại cũng có hơn hai trăm nhân khẩu, chúng tôi có thể chuyển đi đâu được? Đúng rồi, chỉ cần mọi người đều ăn giải dược đan tăng cường công lực kia, võ công sẽ trở nên mạnh hơn, như thế sẽ không sợ bọn chúng đến nữa! Nghĩ vậy, Bạch Tiểu Mộc lập tức vươn tay về phía Trầm Thiên Thu đang ngồi đối diện kia mà đòi. Huynh mau đưa giải dược đan kia cho tôi.

Hần lạnh lùng nói: Cô tưởng nuốt giải dược đan đó rồi, thì có thể biến các người thành võ công cao thủ hết cả hay sao? Cô nghĩ quá ngây thơ rồi. Người không trúng độc, nuốt loại giải dược đan đó, tuy có thể tăng thêm vài phần công lực, nhưng sẽ tổn hại nguyên khí. Hần sử dụng độc, cho nên ngay đến giải dược đan, cũng theo phương pháp lấy độc trị độc mà luyện

chế ra, bởi vậy người không trúng độc nếu uống loại giải được đan đó, ngược lại sẽ tổn thương nguyên khí.

Bạch Tiểu Mộc kích động bác bỏ: Bây giờ tôi không để ý mấy cái này nữa, chỉ cần có thể tăng cường công lực là được, huynh mau đưa giải được đan cho tôi, tôi phải ăn, tôi phải bảo vệ những người trong trại, sẽ không để cho bất kì ai phải chịu tổn thương nữa. Nếu gian thương kia phái người đến nữa, lần này người trong trại không chết thì cũng bị thương, chỉ còn sót lại phụ nữ trẻ con yếu đuối không có sức kháng cự, chỉ có thể ngồi chờ chết, nàng tuyệt đối sẽ không để ngoại tình huống này xảy ra.

Hôm nay may mà có hắc ở đây, nếu lúc không có hắc, đám người kia đuổi giết tới cửa thì phải làm sao? Nàng phải trở nên mạnh mẽ, mạnh tới nỗi có thể bảo vệ mọi người mới được. Trầm Thiên Thu trầm mặt xuống: Cô không nghe rõ tôi nói gì sao? Cô không trúng độc, nuốt giải được đan đó thì cũng chẳng có ích gì với cô đâu.

Tôi đã nói tôi không để ý được nhiều nữa, đợi đã, ý huynh là, nếu tôi trúng độc, thì có thể nuốt giải được đan đó rồi, đúng không? Bạch Tiểu Mộc đột nhiên nghĩ tới.

Không sai.

Thế thì tốt, bây giờ tôi sẽ để mình trúng độc. Nói đoạn, nàng lập tức bỏ nhào về phía Trầm Thiên Thu, hắc từng nói toàn thân hắc đều là độc, nàng cũng tận mắt chứng kiến, một đóa hoa đang xinh đẹp tươi tắn trong nháy mắt liền khô héo trong tay hắc, cho nên chỉ cần đụng đến da thịt hắc, thì nàng sẽ trúng độc, nàng nhớ lần trước Đại Phú là bởi đụng trúng hắc nên mới trúng độc.

Cô muốn làm gì? Trầm Thiên Thu bật người tránh nàng.

Nhưng Bạch Tiểu Mộc không từ bỏ ý định đuổi tới ôm hắc. Huynh đứng lại, đừng chạy.

Trầm Thiên Thu lập tức nhìn ra được ý đồ của nàng.

Cô tính đụng vào tôi để bản thân mình trúng độc? Thân hình hắc di chuyển nhanh như quỷ, làm cho Bạch Tiểu Mộc ngay đến góc áo của hắc cũng không chạm vào được.

Bất luận thế nào cũng không đụng vào hắc được, Bạch Tiểu Mộc mệt mỏi thét gọi hắc: Sao huynh nhỏ mọn thế hử, để tôi đụng một cái, huynh cũng đau mắt miếng thịt nào, bằng không thì huynh trực tiếp đưa giải được đan cho tôi là được rồi.

Trầm Thiên Thu biết chuyện xảy ra ngày hôm nay đã dọa nàng sợ, đến nỗi làm nàng mất đi lý trí. Nhìn cái vẻ vừa đau lòng vừa sốt ruột của nàng, hắc bỗng nhiên có một cỗ xúc động muốn qua đó ôm lấy nàng, hứa với nàng, sau này chỉ cần có hắc, thì sẽ không để xảy ra chuyện này nữa.

Ý niệm này vừa xẹt qua, hắc bỗng cả kinh. Hắc thế mà lại muốn bảo vệ nàng cùng với những người nàng muốn bảo vệ!

Hắc đang nghĩ cái gì? Việc mà hắc nên làm lúc này, đáng lẽ phải là tiêu trừ đi trái tim đang động tình với nàng, chứ không phải càng lún sâu vào đó.

Đương lúc Trầm Thiên Thu bị cách nghĩ của mình làm cho chấn kinh, thân hình không khỏi chậm lại, khiến Bạch Tiểu Mộc bắt được tay áo của hắn.

Nàng nắm lấy tay áo hắn, sau đó dùng hết sức lực bổ nhào vào trong lòng hắn.

Lúc này hắn mới hoàn hồn lại, vội dùng đôi tay có đeo bao tay màu đen giam cầm nàng trong ngực mình, không cho nàng lộn xộn, tránh cho nàng đụng vào da thịt trên mặt hắn.

Huynh làm gì vậy? Mau buông tôi ra! Mắt thấy chỉ thiếu một bước nữa là có thể sờ được lên mặt hắn rồi, kết quả là nàng lại bị hắn giữ vững trong lòng không động đậy gì được, Bạch Tiểu Mộc tức giận dùng sức giãy giụa, nhưng bất luận nàng giãy giụa ra sao, cũng không thoát khỏi hai cánh tay như sắt kìm kia của hắn.

Bởi vì nàng không ngừng động đậy, thân thể mềm mại của nàng cọ xát vào người hắn, quai hàm Trầm Thiên Thu siết chặt, quát nhẹ: Cô đừng động đậy nữa.

Huynh buông tôi ra, thì tôi sẽ không động đậy. Nàng nâng khuôn mặt xinh đẹp lên nhìn hắn, mãi đến lúc này mới phát hiện, giờ phút này hai người thân mật biết mấy.

Trời ơi, hắn đang ôm nàng, ôm nàng rất chặt rất chặt, thân thể hai người áp sát vào nhau, mặt hai người chỉ thiếu một tắc nữa thôi là dính vào luôn rồi, nếu nàng cao thêm một tắc, thì lúc này trán nàng đã đụng được vào cằm của hắn.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn mặt hắn gần tới vậy, hắn nhìn chăm chăm nàng, làm cho hai gò má của nàng sắp đỏ cả lên, tim đập có chút không ổn định.

Ánh mắt sâu thẳm của hắn nhìn tựa như hai dòng nước xoáy sâu không thấy đáy, hút lấy tâm nhìn của nàng, khiến cho nàng chỉ có thể kinh ngạc nhìn hắn.

Trong đầu là một mảng trống rỗng, trước mắt trừ hắn ra, Bạch Tiểu Mộc tựa như không còn nghĩ được gì nữa, ngay đến việc tại sao lại tạo thành cảnh này nàng cũng quên luôn.

Nàng chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập thật mạnh thật nhanh, cứ như muốn phá ngực mà ra vậy.

Đợi đã, bờ môi của hắn càng lúc càng gần nàng, hắn muốn làm gì? Không phải là...muốn hôn nàng đấy chứ?

Ý niệm này vừa xẹt qua, gò má nàng nóng lên.

Nàng theo bản năng nín thở, tim đập dồn dập, yên tĩnh chờ đợi giây phút môi hắn hạ xuống. Chết tiệt, hắn đang làm gì vậy?

Khi môi hắn lướt nhẹ qua môi nàng, Trầm Thiên Thu kịp thời phục hồi lại thần trí, bỗng đẩy nàng ra khỏi lòng mình.

Hơi thở của hắn có chút không ổn, nhớ tới ban nãy nhất thời không khống chế được, hắn âm thầm siết chặt tay, sau đó từ trong lòng lấy ra một viên đan dược đặt lên bàn, vút lại một câu: Đây là giải dược đan. Rồi xoay người rời khỏi phòng.

Đến khi hắn ra khỏi cửa phòng, Bạch Tiểu Mộc mới hoảng hốt hoàn hồn lại, bỗng nhiên, một trận choáng váng ập tới, trước mắt tối lại, tiếp đó trong ngực đau thắt khó chịu, rồi tứ chi đau

đón như bị tháo rời ra.

Đây là chuyện gì vậy? Chẳng lẽ...nàng trúng độc rồi sao?

Vịn vào mép bàn để giữ vững thân người, Bạch Tiểu Mộc bỗng thoáng thấy viên giải dược đan mà hắn đặt trên bàn trước khi rời khỏi phòng, mới nhớ tới ban nãy môi hắn tựa hồ như có chạm nhẹ vào nàng.

Nàng vội cầm lấy viên giải dược đan nuốt xuống, sau đó ngồi xếp bằng trên giường, vận công đẩy lui độc tính.

Trong chốc lát, sự khó chịu dần dần biến mất, đan điền tựa như có một dòng chảy ấm áp, lan tỏa toàn thân, sau khi nàng vận công xong, mơ hồ cảm thấy cả người nhẹ nhõm, nội tức sung mãn, cả người dễ chịu.

Từ từ mở mắt, nàng giơ ngón tay vuốt vuốt cánh môi.

Ban nãy hắn chạm vào môi nàng, cũng có thể nói...hắn đã hôn nàng?

Hắn đã hôn nàng! Trời ơi, hắn thế mà lại hôn nàng, đây nói lên điều gì?

Lúc này bất luận thế nào hắn cũng không cho nàng chạm vào, thế sao ban nãy hắn lại hôn nàng? Tuy chỉ giống như chuồn chuồn lướt nước mà thôi, nhưng vẫn là hắn hôn nàng, cho nên nàng mới trúng độc.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ...là vì hắn thích nàng, nên mới hôn nàng?

Cách nghĩ này khiến cho Bạch Tiểu Mộc trợn to mắt, không phải kinh ngạc, không phải kinh sợ, mà là mừng rỡ.

Một niềm vui vương trên khóe miệng, nàng cười ngây ngô vuốt vuốt cánh môi, càng cười càng vui.

Nhất thời quên hết những chuyện thê thảm xảy ra hôm nay, một lòng chìm đắm trong sự kiện hắn có khả năng yêu nàng.

Cha, mọi người đang xem gì vậy? Đi vào tiền sảnh, Bạch Tiểu Mộc thấy Bạch Thông và Hồng Bình Thọ cầm một tờ giấy, hai người đang cúi đầu chăm chú xem.

Bạch Thông ngẩng đầu nhìn về phía con gái: Bọn cha đang xem địa đồ của Thái Hà sơn.

Thái Hà sơn? Đây là nơi nào? Nàng buồn bực hỏi.

Đây là địa đồ mà Trầm Thiên Thu để lại, hắn kiến nghị chúng ta có thể chuyển đến đó.

Hồng Bình Thọ trả lời.

Trước đó hắn đã suy nghĩ rằng đám người kia nếu đã phát hiện ra thân phận của bọn họ, thế thì Vọng Vân trại không còn an toàn nữa, cần phải mau chóng chuyển đi, nhưng nhất thời không nghĩ ra được nơi nào có thể dung nạp được hơn hai trăm nhân khẩu, đang phát rầu, không ngờ Trầm Thiên Thu đã thay bọn họ tìm được đường lui.

Huynh ấy về rồi à, huynh ấy đang ở đâu? Bạch Tiểu Mộc hân hoan nhìn ngó bốn phía, muốn tìm cái người lại biến mất hai ngày kia, hôm đó sau khi hắn hôn nàng, rồi không trở lại nữa,

Bọn cha không thấy hấn, tấm địa đồ và mấy bình thuốc này, là sáng sớm nay đã để ở đây rồi. Bạch Thông nhìn con gái, ngừng một chút rồi mới mở miệng nói tiếp: Tiểu Mộc, Trầm Thiên Thu trên thư có nói, hấn không về nữa, bảo chúng ta chuyển đến cái nơi gọi là Thái Hà sơn này để lánh nạn, hấn còn nói nếu như trên đường lại có người tìm chúng ta gây chuyện, thì dùng thuốc độc mà hấn để lại để đối phó với bọn chúng.

Nghe cha nói vậy, Bạch Tiểu Mộc trước tiên là ngây ra, sau đó mặt biến sắc.

Huynh ấy không trở về nữa? Sao huynh ấy có thể không trở về được? Huynh ấy đã cùng con báỉ đường thành thân, sao có thể vứt bỏ con mà đi như vậy được chứ? Đây là ý gì? Huynh ấy không cần con nữa sao?

Nếu như vậy, hai ngày trước sao bỗng nhiên hấn lại hôn nàng? Không phải hấn thích nàng sao?

Không lẽ...nàng nghĩ sai rồi, hấn căn bản chẳng có chút tình cảm nào với nàng, hôn nàng là bởi vì...nàng muốn trúng độc, cho nên hấn mới thành toàn nàng?

Bạch Thông nhìn vẻ tức giận đầy mặt của con gái, vội lựa lời an ủi: Tiểu Mộc, con đừng giận, hấn muốn đi chúng ta cũng không ngăn được hấn. Tránh được hòa thượng nhưng không chạy thoát khỏi miếu, đợi chúng ta ổn thỏa xong, cha sẽ cùng con đến Bách Độc cốc tìm hấn, nếu con đã cùng hấn báỉ đường, thì hấn không thể không nhận thế tử này.

Trầm Thiên Thu không chỉ ra tay cứu bọn họ, còn vì bọn họ mà nghĩ một đường lui, phần tâm ý này, khiến cho Bạch Thông nhận chắc người con rể này rồi, bất luận thế nào cũng không thể để hấn chạy mất như vậy được.

Hồng Bình Thọ cũng khuyên bảo: Thì đó, Tiểu Mộc, Trầm Thiên Thu để lại địa đồ này nói, Thái Hà sơ cách nơi này chừng hai, ba ngày đi đường, chỗ đó rất ẩn mật, người ngoài không dễ gì tìm được, chỉ cần chúng ta đi theo con đường mà hấn vạch ra, thì có thể thuận lợi đến được chỗ đó. Hấn còn nói nơi đó đất đai màu mỡ, sơn sản lại nhiều, khí hậu ôn hòa, muốn để nhiều nhân khẩu trong trại như vậy sinh sống, chắc là không thành vấn đề. Đợi qua một thời gian, sau khi chúng ta ổn thỏa xong, Hồng thúc sẽ cùng cha con đưa con lên Bách Độc cốc tìm hấn.

Sự tức giận của Bạch Tiểu Mộc không vì những lời nói này của cha và Hồng thúc mà tiêu tan, Trầm Thiên Thu không từ mà biệt, không chỉ làm cho nàng mất sạch hết thể diện, càng làm cho trái tim nàng cứ như bị người ta chém ột đao vậy.

Nàng mím môi, quật cường nói: Huynh ấy muốn đi thì cứ để huynh ấy đi, con chẳng thèm.

Tiểu Mộc! Thấy nàng nói xong xoay người bỏ đi, Bạch Thông và Hồng Bình Thọ nhìn nhau, đều biết nàng chẳng qua chỉ nói trong lúc tức giận mà thôi, miệng thì nói không thèm, thật ra tổng lòng để ý không thôi.

Nhưng lần này chuyện trong trại khá khẩn cấp, cần phải sắp xếp ổn thỏa trước đã, cho nên Bạch Thông cũng không thể đi an ủi con gái, đợi sau khi sắp xếp mọi thứ xong rồi mới đi

khuyến bảo con gái sau.

Bạch Tiểu Mộc dựng thẳng sống lưng, trên đường không ngừng nói với bản thân, thật đó, nàng không để ý tí nào, một chút cũng không, người nàng thích là Tần Thiên Thời, chứ không phải Trầm Thiên Thu hấn đâu.

Muốn đi thì cứ để hấn đi, nàng chẳng để ý gì hết.

Nhưng trong mắt lúc này lại dâng lên một cỗ nhiệt khí.

Bạch Tiểu Mộc, mi đừng vô dụng như vậy, loại chuyện này có gì đáng khóc, chẳng qua cũng chỉ là bị người ta vứt bỏ mà thôi, cũng đâu phải là lần đầu tiên, lúc đó khi Tần Thiên Thời nói muốn cưới người khác, chẳng phải mi rất kiên cường không rơi một giọt nước mắt nào sao? Chẳng có gì lớn lao hết, Trầm Thiên Thu không cần mi, là hấn không có phúc khí đó, sao mi lại đau lòng vì loại chuyện này chứ?

Ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng nàng lại chẳng bởi vì vậy mà cảm thấy dễ chịu hơn. Nàng không hiểu, người nàng thích rõ ràng là Tần Thiên Thời, sao mới gần gũi có mấy ngày, nàng lại có cảm giác mãnh liệt với Trầm Thiên Thu vậy chứ, đối với sự rời đi của hấn, lại thấy khó chịu, phần nộ và thất vọng?

Chết tiệt, Trầm Thiên Thu, huynh trở về cho tôi!

Sau khi chôn cất Đại Quý cùng mấy huynh đệ gặp nạn, Vọng Vân trại lập tức bắt tay vào việc chuyển đến Thái Hà sơn. Hồng Bình Thọ đi trước dò đường, xác định Thái Hà sơn thực sự thích hợp cho cuộc sống an cư sau này của mọi người, Bạch Thông liền bảo tất cả mọi người trong trại chia nhóm lên đường.

Mỗi nhóm ba mươi người, chia ra bảy tổ nhân mã.

Bạch Tiểu Mộc phân ở tổ cuối cùng, từ đầu đến cuối, nàng vẫn cố chờ đợi, chờ đợi Trầm Thiên Thu có thể sẽ bất chợt trở về.

Tiểu Mộc, chúng ta nên lên đường rồi. Trần Châu thấy nàng do dự không định đi, qua khe vỡ bể vai nàng nói.

Ồ, chúng ta đi thôi. Lưu Luyện quay đầu nhìn lại một cái, nàng mới bước ra Vọng Vân trại. Nhìn ra tâm sự của Tiểu Mộc, Trần Châu mở miệng an ủi nàng: Tiểu Mộc, chỉ cần hấn còn sống, thì cô còn có thể gặp lại hấn, đợi chúng ta đều ổn thỏa xong, thì cô cứ đi tìm hấn đi. Tôi không thèm đi tìm huynh ấy đâu.

Tiểu Mộc, đừng cậy mạnh nữa, rõ ràng là cô rất muốn gặp lại hấn. Nỗi nhớ nhung mấy ngày nay của Tiểu Mộc đối với Trầm Thiên Thu, nàng đều có thể thu hết vào mắt.

Ai nói chứ? Tôi chẳng nhớ huynh ấy chút nào, một chút cũng không! Bạch Tiểu Mộc cứng miệng phủ nhận.

Chín ngày, nàng đã đợi hấn hết chín ngày, mỗi ngày nàng về phòng, tại giây phút nàng mở cửa phòng ấy, đều nhìn không được kì vọng sẽ giống như lúc trước vậy, vừa mở cửa phòng ra

là nhìn thấy hấn đang nằm trên giường nàng.

Nhưng chín ngày nay, mỗi một lần đều trốn trốn, hấn thật sự không trở về nữa, nếu hấn đã đi dứt khoát như vậy, không để ý chút gì đến nàng, nàng cũng chẳng thèm để ý đến hấn nữa, từ nay không nghĩ tới hấn nữa, không thèm nghĩ nữa đâu!

Thấy nàng nói một đằng nghĩ một nẻo, Trân Châu than thở: Tiểu Mộc, cô cùng hấn còn có cơ hội, ngàn vạn lần đừng giống như tôi với Đại Quý thiên nhân vĩnh cách, không thể gặp mặt nữa, rồi lại hối hận.

Trân Châu. Nghe nàng ta nhắc tới Đại Quý đã qua đời, Bạch Tiểu Mộc nắm lấy tay nàng ta, không biết nên nói gì để an ủi nàng ta. Nàng cũng rất thương tiếc cho sự mất sớm của Đại Quý, nhưng nhất định là không sâu bằng Trân Châu người đã cùng hấn hẹn thề.

Mấy ngày nay cô luôn ở cùng tôi, hấn cũng biết tôi mất đi Đại Quý đau lòng cỡ nào, cho nên, nhân lúc các người vẫn còn sống, nắm bắt cơ hội cho thật tốt! Trầm Thiên Thu đã giúp cho trại chúng ta rất nhiều việc, là người đáng để cô phó thác cả đời, đừng bỏ qua hấn. Trân Châu nhẹ tiếng khuyên bảo.

Tôi... Bạch Tiểu Mộc nhất thời không có cách nào trả lời. Nếu như có một ngày Trầm Thiên Thu chết đi, nàng cũng sẽ không gặp được hấn nữa, nàng sao có thể lâm trận rút lui như vậy được? Cha nói không sai, tránh được hòa thượng, nhưng không chạy thoát khỏi miếu. Nàng nhất định phải lên Bách Độc cốc tìm hấn hỏi rõ, rốt cuộc nàng có chỗ nào không tốt, mà hấn lại không cần nàng!

Còn nữa, không phải hấn nói muốn nàng giúp hấn cứu một người à? Sao lần này lại bỏ đi một mình, mà không mang nàng cùng về? Trừ phi, trong đó có ẩn tình gì chăng?

Sau khi nghĩ thông những điều này, Bạch Tiểu Mộc dùng sức gật đầu với Trân Châu, lộ ra một nụ người mà mấy ngày nay đã không thấy.

Tôi hiểu rồi, đợi ổn thỏa xong, tôi sẽ lên Bách Độc cốc tìm huynh ấy, nếu huynh ấy không cho tôi một câu trả lời vừa lòng, tôi sẽ không bỏ qua đâu!

5. Chương 5

Cuối cùng cũng tới.

Giang hồ đồn rằng, Bách Độc cốc xung quanh tràn ngập khói độc, trong khói độc, có một loại chướng khí có thể gây chết người, nghe nói người trúng phải chướng khí này, nhẹ thì điên điên khùng khùng thần trí bất minh, nặng thì thất khiếu chảy máu mà chết.

Nhìn màn sương trắng lượn lờ phía trước, Bạch Tiểu Mộc nuốt một ngụm nước bọt, lấy ra một viên giải độc đan mà lúc trước Trầm Thiên Thu để lại, thật ra thì nàng cũng không biết viên giải độc đan này có thể hóa giải được độc của khói độc này hay không, nhưng nếu viên đan được này đã do Trầm Thiên Thu để lại, nàng nghĩ có lẽ sẽ giúp ích được gì đó.

Mấy ngày trước, nàng theo tốp cuối cùng của Vọng Vân trại đi đến Thái Hà sơn, mọi người

đều cực kì yêu thích phong cảnh thanh tĩnh nơi này, bắt đầu hưng phấn bắt tay vào việc dựng nhà cửa, vườn tược.

Nhưng nỗi nhớ nhung với Trầm Thiên Thu thì cứ y như nước tràn hồ, có ngăn thể nào cũng không ngăn được. Nàng biết còn có rất nhiều việc chờ cha và Hồng thúc xử lí, bọn họ không thể rời khỏi mọi người trong lúc này được, nhưng nàng không có cách nào đợi thêm nữa, cho nên sau khi báo cáo với cha, nàng liền tự mình đi đến Bách Độc cốc.

Nghĩ đến chỉ cần xuyên qua lớp khói độc này, liền có thể gặp được cái người ngày nhớ đêm mong kia, Bạch Tiểu Mộc không chút do dự nuốt viên giải độc đan , đi vào trong làn khói độc.

Nàng đã không thêm lo nghĩ tại sao mới quen biết Trầm Thiên Thu ngắn ngủi có mấy ngày, mà nàng lại có cảm giác sâu đậm mãnh liệt với hắn như vậy, bây giờ nàng chỉ biết, nàng muốn gặp hắn, nàng muốn hỏi hắn tại sao lại vứt bỏ nàng không từ mà biệt.

Sương trắng rất dày, nàng cẩn thận đi từ từ, mới không khỏi đụng trúng cây, hoặc là không cẩn thận đạp phải vũng vùn.

Lúc sau, hô hấp dần trở nên nặng nề, ngực thắt chặt khiến cho nàng cảm thấy sắp không thở nổi nữa, mồ hôi lạnh trên trán chảy xuống không ngừng, ý thức cũng dần mê man. Chết rồi, không phải nàng trúng chướng khí rồi đấy chứ?

Nhưng rõ ràng nàng đã nuốt giải độc đan rồi mà, sao lại không có tác dụng gì vậy? Chẳng lẽ giải độc đan này không thể hóa giải độc của chướng khí?

Nuốt thêm một viên nữa là được chứ gì, trước lúc ra khỏi cửa, Hồng thúc bảo nàng mang thêm mấy viên bên người, nàng vội vã lấy thêm một viên nữa rồi nuốt xuống.

Nhưng tình trạng mê man không những không cải thiện, nàng bắt đầu cảm thấy tứ chi mềm nhũn, toàn thân vô lực, ngực cứ như có người lấy dùi gõ vào vậy, đau đớn từng cơn.

Bạch Tiểu Mộc cảm thấy mình sắp ngất đi, miễn cưỡng ngược mắt nhìn quanh bốn phía, nàng đã đi khá lâu, nhưng trước mắt vẫn là một mảnh trắng xóa, không biết bây giờ mình đang ở nơi nào.

Nàng bắt đầu hoang mang. Nàng không muốn chết ở đây! Nàng đến là vì muốn gặp Trầm Thiên Thu, sao có thể trước khi chưa gặp được hắn lại chết không không minh bạch vậy được chứ?

Nàng sốt ruột dùng hết tất cả sức lực để gọi: Trầm Thiên Thu, chàng mau ra đây! Nhưng tiếng nói thốt ra thì lại yếu xìu.

Nàng không bỏ cuộc gọi tiếp: Trầm Thiên Thu, chàng mau ra đây đi, chàng mà không ra nữa...ta sẽ, ta sẽ, mất mạng đó!

Cái âm thanh như muỗi kêu ấy, e rằng chỉ có bản thân nàng mới nghe được.

Nàng không thể ngất xỉu ở đây, cho dù là bò, nàng cũng phải bò đến Bách Độc cốc để gặp hắn.

Hít một hơi, Bạch Tiểu Mộc dùng sức di chuyển bước chân, nhưng cái thân thể yếu ớt lại đi rất chậm rất chậm, cuối cùng ngay đến hai chân cũng đứng không vững nữa, cả người nằm bò ra đất.

Nàng thở dốc nặng nề, dốc hết sức bò lên phía trước, giờ đây nàng gắng chống đỡ để mình khỏi ngất xỉu, nàng biết, nếu như ngất ở đây, nhất định sống không nổi.

Không! Nàng muốn gặp Trầm Thiên Thu, nàng vẫn còn rất nhiều chuyện muốn nói với hắn, cho nên tuyệt đối không để ngã xuống tại đây.

Cả tay lẫn chân, gắng sức động đậy từng chút từng chút.

Bỗng nhiên, có gì đó thọc đầu nàng.

Ê, lúc này cô đang gọi Trầm Thiên Thu đó hả?

Có người đang nói chuyện với nàng sao? Bạch Tiểu Mộc hồ nghi hơi hơi ngẩng đầu, không thấy ai hết. Chết rồi, không phải nàng trúng độc quá nặng, xuất hiện ảo giác rồi đấy chứ? Không được, nàng phải nhanh một chút, chỉ cần xuyên qua lớp khói độc này, là có thể gặp được Trầm Thiên Thu rồi. Nghĩ vậy, nàng cúi đầu xuống, tiếp tục vùi đầu bò đi.

Đầu lại bị cái gì đó thọc vài cái, nàng nghi hoặc ngẩng đầu lên nữa, vẫn chẳng thấy gì cả.

Ngu ngốc, tôi ở đây nè, cô đang nhìn đâu thế hả?

Nàng nương theo tiếng nói, từ từ quay về bên trái phía sau, mới phát hiện là một nhánh cây thọc nàng, sau đó ánh mắt từ từ di chuyển lên phía trên, phát hiện có người đang ngồi trên một cành cây khều nàng.

Bạch Tiểu Mộc chóng mặt cực kì, không có cách nào nhìn rõ mặt hắn, chỉ có thể mơ hồ từ giọng nói trầm thấp của hắn mà nghe ra được người trước mắt này là đàn ông.

Huynh...là người thật à? Hay là ảo giác của nàng?

Tôi không phải người chẳng lẽ mà ma. Ngươi khí người đó hơi bực bội.

Nàng nghe vậy cả mừng: Huynh thật sự là người, không phải ảo giác của tôi? Thế huynh, huynh có thể dẫn tôi vào Bách Độc cốc không? Nàng nghĩ người này xuất hiện ở đây, nói không chừng là người của Bách Độc cốc, trong lòng không khỏi nhen nhóm một tia hi vọng. Người kia chẳng thèm để ý tới yêu cầu của nàng, cầm nhánh cây tiếp tục khều mặt nàng.

Lời ban nãy tôi hỏi cô còn chưa trả lời, mới này cô đang gọi Trầm Thiên Thu hả? Nhĩ lực của y rất tốt, cho nên dù cho âm thanh đó rất nhỏ, y vẫn nghe thấy, cho nên mới tò mò đến xem thử, kết quả thấy một cô gái đang bò dưới đất giống như cẩu vậy. Chắc, xấu quá!

Đúng, là tôi, huynh dẫn tôi đi gặp Trầm Thiên Thu được không? Tôi muốn tìm huynh ấy. Cô tìm hắn làm gì? Y không ngừng lấy nhánh cây khều mặt nàng, thấy nàng đau phải né tránh, y vui vẻ cười khà khà.

Tôi, tôi...muốn trước tiên mắng huynh ấy một trận, sau đó hỏi huynh ấy tại sao không từ mà biệt. Bạch Tiểu Mộc bị chọc rất đau, thấy y không có ý dừng tay, không nhịn được nữa tức giận nói: Huynh đừng khều tôi nữa, đau lắm đó huynh biết không hả?

Người đàn ông đó tựa như không nghe thấy lời kháng nghị của nàng, kinh ngạc nói: Ít, cô nói hẳn không từ mà biệt, cô quen biết hẳn à?

Thấy y cuối cùng cũng dừng tay, Bạch Tiểu Mộc trả lời: Huynh ấy là phu quân của tôi, huynh nói xem tôi có quen biết không?

Lúc này sau khi tức giận, tình trạng mê man hình như hơi tốt lên chút.

Cô nói cái gì? Hẳn là phu quân của cô? Người đàn ông kinh ngạc dùng nhánh cây khều mặt nàng lên, trái phải đánh giá, lát sau, chán ghét bĩu môi. Chắc, lớn lên chẳng ra sao hết, chỉ có thể coi là tạm được, dựa vào tướng mạo này của cô, hẳn mà cưới cô, tôi thấy tám phần là cô đang nói dối, bằng không thì là đang nằm mơ giữa ban ngày.

Lời của y lại khiến cho Bạch Tiểu Mộc tức giận lần nữa, nàng nghiêng rằng nói: Tôi mới không nói dối, tôi thật sự đã cùng huynh ấy bái đường thành thân, không tin thì cứ gọi huynh ấy ra đối chất với tôi.

Hơ, thú vị, thật thú vị, cô muốn đối chất với hẳn à...không thành vấn đề, tôi sẽ dẫn cô qua đó. Nhưng nếu như chứng thực được cô nói dối gạt tôi, tôi bảo đảm rằng đến lúc ấy cô sẽ chết rất khó coi đó!

Nói đoạn, người đàn ông nhảy xuống cây, xách nàng lên, rồi thi triển tuyệt đỉnh khinh công, bay vút về phía trước.

Không lâu, xuyên qua tầng tầng sương trắng, xuất hiện trước mắt là một cảnh trí u tĩnh, nơi đó có bãi cỏ xanh, suối chảy róc rách, hồ nước trong xanh, trong hồ có các loại thủy điều bơi lội, còn có mấy con hươu đang uống nước bên suối, xa thêm chút nữa, là một khu rừng xanh ngát.

Nơi không xa ven hồ, tọa lạc một căn nhà dùng gỗ mà xây thành.

Bạch Tiểu Mộc ngẩng đầu liếc nhìn một cái, liền bị cảnh đẹp trước mặt thu hút tầm mắt.

Thì ra Trầm Thiên Thu sống ở một nơi đẹp như vậy.

Sau khi người đàn ông bỏ nàng xuống, liền gân cổ lên gọi: Trầm Thiên Thu, ta đem một cô gái đến cho ngươi nè, mau ra đây.

Không có y chống đỡ, Bạch Tiểu Mộc chớp mắt liền ngã xuống bãi cỏ.

Ngọc Như Ý, ta đã nói Bách Độc cốc không hoan nghênh ngươi, cút cho ta! Trong căn nhà gỗ ven hồ không khách khí truyền đến một đạo lệnh đuổi khách.

Nghe ra đấy là giọng nói của Trầm Thiên Thu, Bạch Tiểu Mộc mừng rỡ ngẩng đầu nhìn về phía căn nhà.

Ày, lần này ta đến có đem lễ vật đến cho ngươi đấy, là một cô gái, nàng ta tự xưng là thê tử bái đường thành thân của ngươi, ngươi không ra xem thử sao?

Đợi một lúc, trong nhà bỗng chẳng truyền ra âm thanh nào nữa.

Thấy thế, Bạch Tiểu Mộc kích động nói: Là ta, Trầm Thiên thu, là ta Bạch Tiểu Mộc, ta đến tìm chàng.

Nhưng giọng nói nàng suy yếu đến nỗi chỉ có người đàn ông đứng bên cạnh mới nghe được. Nhìn sự yên lặng không tầm thường ở căn nhà ven hồ, lại nhìn cô gái ngã dưới đất, cánh môi đẹp như hoa đào ấy bỗng nở một nụ cười tà ác. Xem ra tám phần là tôi bị cô gái này gạt rồi, được lắm, cô dám gạt tôi, tôi phải băm cô thành từng mảnh vụn ném xuống hồ này cho cá ăn! Bạch Tiểu Mộc sợ hãi ngược mắt, thấy y đang dùng ánh mắt tàn nhẫn khát máu nhìn mình, nàng cả kinh, nhưng khi nhìn rõ dung mạo của y, nàng tùy miệng kinh hô: Yêu tinh!

Người đàn ông lập tức nổi giận đùng đùng: Cô nói tôi là yêu tinh? Cô dám gọi tôi là yêu tinh! Tôi mà không đem cô băm thành từng mảnh, tôi sẽ không gọi Ngọc Như Ý.

Y nhanh như điện xẹt xuất thủ về phía nàng, mắt thấy sắp sửa đánh trúng ngực nàng rồi, trong chớp nhoáng, có người kịp thời hóa giải một chưởng vụt đến kia.

Dừng tay, Ngọc Như Ý, nếu người dám tổn thương đến một sợi tóc của nàng, ta sẽ khiến người hóa thành một vũng máu! Trầm Thiên Thu âm trầm tức giận nói.

Ngọc Như Ý chớp mắt đã chuyển giận thành cười. Hơ, cuối cùng người cũng ra rồi. Chắc chắc chắc, nói vậy lời của cô gái này đều là thật, người thật sự đã cùng nàng ta báỉ đường thành thân rồi?

Trầm Thiên Thu mặc xác y, âm trầm liếc về phía Bạch Tiểu Mộc. Nàng chạy đến Bách Độc cốc làm gì?

Thấy hấn, nàng cười rạng rỡ. Đương nhiên là tới tìm chàng rồi, chàng thế mà lại vứt bỏ một mình ta... Trước đó nàng gắng sức chống đỡ thân người, giờ thấy hấn, nàng không chống đỡ được nữa, trước mắt tối sầm, rồi ngất đi.

Trầm Thiên Thu cả kinh, biết chắc nàng đã trúng độc chưởng, vội vàng ngồi xổm người xuống, ôm nàng trở về căn nhà ven hồ, lấy ra một viên đan dược nhét vào miệng nàng, để nàng nuốt xuống.

Ngọc Như Ý vào theo, cười mát nói: Hô, xem ra người lo lắng cho nàng ta quá nhỉ, ta nói người cũng thật không thú vị, thành thân rồi cũng chẳng báo cho ta một tiếng, ta sẽ đi chúc mừng người.

Trầm Thiên Thu xem như y không tồn tại, ánh mắt chỉ chuyên chú nhìn Bạch Tiểu Mộc nằm trên nhuyển tháp.

Trong cơn người mang theo một tia thần sắc phức tạp. Nàng đã tìm đến đây, không màng tất cả xuyên qua độc chưởng để tới tìm hấn.

Bạch Tiểu Mộc, nàng có biết lúc đầu ta không từ mà biệt, là vì tốt cho nàng hay không, tại sao nàng còn muốn đến? Tại sao vậy?

Bị hấn làm ngơ, Ngọc Như Ý vẫn hồn nhiên không tính toán, lại hỏi: Ấy, cô gái này rốt cuộc là ai? Người thế nào mà lại thành thân với nàng ta vậy? Mau nói nghe xem.

Không liên quan đến người, ra ngoài! Sự huyền thuyên của y cuối cùng làm cho Trầm Thiên Thu thấy phiền phức.

Ngọc Như Ý trước đó còn mang vẻ tươi cười giờ cũng méo mặt. Khi này nếu không phải ta dẫn nàng ta ra từ trong làn sương độc, giờ nàng ta đã sớm chết rồi làm gì còn mạng để gặp người nữa, tên nhóc nhà người không biết tri ân đồ báo thì thôi đi, lại còn dùng thái độ ác liệt như vậy để đối đãi ân nhân, nói thế mà được hả? Y bắt mân tay chọc ngực hần, mỗi lần chọc đều dùng hết năm thành công lực, nếu đổi lại là người khác, e rằng sớm đã bị nội thương mất rồi.

Nhưng đối phương là Trầm Thiên Thu có công lực tương đương với y, hần chỉ đơn giản hất phăng tay y ra, nhìn về phía gương mặt xinh đẹp làm khuynh đảo chúng sinh ấy.

Ngọc Như Ý, người muốn nói với ta là, người mở lòng tốt bụng nên mới dẫn nàng đến đây, mà không phải vì xem kịch hay? Người trong giang hồ đem Ngọc Như Ý phong làm 'Yêu y', cho thấy, y có một thân y thuật xuất thần nhập hóa, nhưng tính cách vui giận khó dò, không nắm bắt được, y có thể tại phút trước cùng người truyện trò vui vẻ, nhưng phút sau đã lạnh mặt giết đối phương.

Sở dĩ xưng y là 'Yêu y', còn có một nguyên nhân khác, đây là bởi y rõ ràng là một thân nam nhi, nhưng lại có một khuôn mặt xinh đẹp kinh người, ngay đến Đát Kỷ tái thể cũng không sánh bằng, lại thêm tính cách tàn ngược nặng nề thất thường của y nữa, cho nên người trong giang hồ mới xưng hần là 'Yêu y'.

Ngọc Như Ý nhướn mày liễu, đắc ý nói: Nói sao đi nữa, ta cũng coi như là cứu nàng ta, cái này người không thể phủ nhận được đâu nhé? Người không thấy nàng ta trúng độc chướng khi đó đâu, toàn thân suy yếu, nằm rạp dưới đất bò đi như một chú chó vậy, chắc, nói bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương, nếu không phải ta kịp thời dẫn nàng ta tới đây, giờ đây người gặp được chính là một cỗ thi thể không còn hơi thở. Cho nên vì để báo đáp ta, người mau chóng đem chuyện của người và nàng ta nói hết ra đi.

Vì để gặp hần, lại có thể lỏm ngỏm bò đi dưới đất? Nghĩ tới tình cảnh ấy, ngực Trầm Thiên Thu thấy khó chịu.

Lúc này, một phụ nữ trung niên từ ngoài phòng đi vào. Cốc chủ, ban này tôi hình như nghe thấy Ngọc công tử đem một cô gái đến đây, í, là nàng ta à? Thấy nàng nằm trên nhuyễn tháp của cốc chủ, Trình Mai có chút kinh ngạc đánh giá Bạch Tiểu Mộc đang hôn mê bất tỉnh.

Nàng ta là ai?

Di Trình, lai lịch cô gái này lớn lắm, nàng ta là thê tử bá chủ đường thành thân của cốc chủ nhà dì đó, haizz! Nhưng ai mà biết cốc chủ nhà dì lại bội tình bạc nghĩa với nàng ta, không cần nàng ta nữa, thế là nàng ta đành phải vạn dặm tìm chồng, khó khăn lắm mới tìm tới Bách Độc cốc này, kết quả lại trúng phải độc chướng, ta thấy nàng ta đáng thương, liền tốt bụng dẫn nàng ta vào gặp Trầm Thiên Thu. Thấy người vào là tổng quản Trình Mai của Bách Độc cốc, Ngọc Như Ý cố gắng thêm mắm thêm muối nói loạn một phen.

Cốc chủ, chuyện này là thật sao? Trình Mai nghe vậy kinh ngạc hỏi.

Dì Trình, lời của Ngọc Như Ý mà tin được hay sao? Trầm Thiên Thu lờm y một cái, hiểu rõ là y đang mượn dịp để moi thông tin từ hần, hần mới không sập bẫy đâu!

Hừ, cho dù không phải thật, thì cũng gần như thế. Chính tai ta nghe nàng ta nói, nàng ta nếu như gặp được người, trước tiên muốn mắng người một phen, sau đó hỏi người tại sao không từ mà biệt. Y chuyên về y thuật, Trầm Thiên Thu chuyên về độc, bao năm nay lạc thú lớn nhất của y, chính là hóa giải độc được mà Trầm Thiên Thu chế ra. Nhưng nửa năm nay, hần không chế độc mới nữa, khiến cho y mất hết thú vui, may mà ngay lúc y buồn chán cùng cực, đột nhiên lại xuất hiện thê tử của hần, khiến cho y tìm được thú vui mới.

Thấy Bạch Tiểu Mộc tựa như sắp tỉnh lại rồi, Trầm Thiên Thu nhìn về phía Trình Mai. Dì mai, phiền dì đem Ngọc Như Ý đuổi ra ngoài, ta muốn yên tĩnh một chút.

Vâng. Trong lòng Trình Mai tuy có điều nghi hoặc muốn hỏi, vẫn tuân theo mệnh lệnh của hần: Ngọc công tử, xin mời. Vóc dáng Trình Mai cao gầy, cơ hồ như không cân xứng với Ngọc Như Ý và Trầm Thiên Thu, tuổi tác ước chừng khoảng bốn mươi, dung mạo vẫn coi là tú lệ, thần thái không kiêu ngạo không siểm nịnh mời Ngọc Như Ý ra ngoài.

Biết có đợi thêm nữa, Trầm Thiên Thu cũng sẽ không tiết lộ gì đâu, Ngọc Như Ý rất tự giác mà đi ra ngoài, vừa nói: Dì Trình, tối ta nay muốn ăn gà ngâm rượu, còn đậu phụ phù dung nữa, còn... y nghĩ một đồng tên món ăn, cứ như xem Bách Độc cốc là chỗ của mình vậy, không chút khách khí.

Mấy người Ngọc Như Ý rời đi không lâu, Bạch Tiểu Mộc liền tỉnh lại. Nàng vừa mở mắt, thoáng thấy Trầm Thiên Thu mà nàng ngày nhớ đêm mong đang đứng ngay trước mặt, không khỏi kích động vươn tay nắm lấy vạt áo hần.

Cuối cùng ta cũng tìm được chàng rồi. Nàng cố sức nắm lấy hần, cứ như sợ hần đột nhiên chạy mất vậy.

Nàng tìm ta làm gì? hần cụp mắt, nhìn cái tay của nàng đang nắm lấy áo hần.

Nàng nhồm dấy, cái tay nàng đang nắm lấy vạt áo hần vẫn không buông lỏng, trờng hần.

Chàng lại hỏi ta tìm chàng làm gì à? Ta là thê tử của chàng, sao chàng có thể không nói tiếng nào liền bỏ đi vậy chứ? Chàng rút cuộc xem ta là cái gì? Không từ mà biệt, đây là việc mà một người trượng phu nên làm hay sao!

Nhìn sâu vào nàng, mặt không gợn sóng. Ta nhớ lúc đầu người không chịu thừa nhận hôn sự này chính là nàng, nàng nói muốn ta xem chuyện này như chưa hề xảy ra, ta làm vậy là theo ý muốn của nàng.

Từ cái ngày khi hần mất đi thần trí mà hôn nàng, hần đã hiểu, hần đã không có cách nào dẫn nàng về Bách Độc cốc nữa.

Khi nàng cầu xin hần đi cứu cha nàng, nàng từng nói, chỉ cần hần nguyện ý cứu người, dù muốn nàng chết thì nàng cũng nguyện ý.

Chính miệng nàng nói ra lời như vậy, hần có thể đúng lý hợp tình mà dẫn nàng về Bách Độc

cốc, bắt nàng thực hiện lời hứa, nhưng đến cuối cùng, hắn vẫn không nỡ để nàng chết.

Xem ra, tình cảnh kia sớm đã ở cái giây phút gấp gờ đầu tiên vào năm ngoái đó lặng lẽ trôi xuống rồi, nên mới chưa tới mấy ngày đã sinh trưởng mạnh mẽ trong lòng hắn, chỉ chít bám vào tim hắn, khiến hắn không có cách nào nhổ bỏ, bởi một khi nhổ bỏ, thì ngay đến trái tim cũng sẽ khoét ra luôn.

Chẳng phải ta đã nói với chàng là ta muốn thừa nhận rồi sao? Nếu đã vậy, thì chúng ta đã là phu thê rồi.

Nàng cho rằng chuyện gì cũng đều theo ý nàng mà được à? Nàng muốn thừa nhận, nhưng ta lại không muốn thừa nhận nữa, đợi sức khỏe của nàng hồi phục lại chút, thì lập tức rời khỏi nơi này ngay. Bàn tay đeo bao tay màu đen của hắn, dùng sức gỡ bỏ tay nàng, lạnh lùng nói. Bạch Tiểu Mộc nhảy xuống nhuễn tháp, đứng trước mặt hắn, bất bình nói: Sao chàng có thể như vậy? Lúc đầu ta không muốn thừa nhận hôn sự này, nhưng đã từng thương lượng với chàng, trưng cầu ý kiến của chàng, lần này sao chàng chẳng thương lượng với ta gì hết, liền muốn phiến diện hủy hôn, ta không chịu!

Ta mặc kệ nàng có chịu hay không, Bách Độc cốc này không phải nơi nàng có thể ở lại.

Nàng nhìn chằm chằm hắn, trách hỏi: Tại sao ta không thể ở lại? ta là thê tử của chàng, lấy gà theo gà, lấy chó theo chó, nhà của chàng cũng chính là nhà của ta, Bách Độc cốc này ta ở chắc rồi. Trừ phi, chàng nói ra một lý do không cần ta nữa.

Nhìn khuôn mặt với vẻ kiên định của nàng, lời của nàng giống như từng viên từng viên đá, ném vào lòng hồ yên tĩnh của hắn, dấy lên từng đợt từng đợt sóng. Trầm Thiên Thu trầm mặc nhìn nàng, màu sắc cũng biến ảo bất định.

Hắn nhớ tới trước khi hắn trở về Bách Độc cốc, đi tham gia hôn lễ của đệ đệ Tần Thiên Thời, Thiên Thời kéo lấy hắn nói – Đại ca, nếu huynh đã cùng Tiểu Mộc bái đường, vậy Tiểu Mộc sẽ giao cho huynh, đệ tin huynh sẽ đối xử tốt với nàng ấy, bởi vì năm ngoái ánh mắt huynh nhìn nàng rất đặc biệt, đệ nghĩ lúc đó chắc là huynh có chút thích nàng. Có thể cùng trải qua ngày tháng với người mình thích, là chuyện hạnh phúc nhất.

Đáng tiếc là, Thiên Thời không biết, hắn vĩnh viễn không thể cho Tiểu Mộc cái hạnh phúc này.

Có lẽ, đáng ra ngày đó hắn không nên thay Thiên Thời đi rước dâu, như vậy, nay người bái đường thành thân với nàng chính là Thiên Thời, mà không phải hắn.

Nếu như thời gian có thể quay ngược lại, hắn tình nguyện vĩnh viễn cũng không biết nàng là người sinh vào buổi trưa ngày mừng năm tháng năm.

Thu lại tất cả những suy nghĩ, Trầm Thiên Thu thản nhiên mở miệng, Bạch Tiểu Mộc, ta sẽ không phải là một người trượng phu tốt, nàng cố ý ở lại thì cũng chẳng có ích gì với nàng, nếu nàng còn không đi, nàng sẽ hối hận.

Nếu đã đến rồi thì ta sẽ không hối hận. Về phần chàng có phải là trượng phu tốt hay không,

phải do ta bình luận mới đúng.

Hừ, nàng sẽ không bị mấy lời này của hắn dọa bỏ chạy đâu, nàng biết hắn để ý tới nàng, đau lòng cho nàng.

Bởi vì trước khi nàng hôn mê, chính tai nàng nghe thấy hắn nói – Dừng tay, Như Ý, nếu người dám tổn thương đến một sợi tóc của nàng, ta sẽ khiến người hóa thành một vũng máu! Hắn không để người khác tổn hại đến một sợi tóc của nàng, điều này có nghĩa gì, trong lòng nàng đã có đáp án rồi.

Giống như cảm giác sâu sắc mãnh liệt của nàng đối với hắn, nhất định là hắn cũng như vậy.

Không sai, nàng có thể cảm nhận được hắn đối tốt với nàng.

Hắn vì nàng mà đi cứu cha, lại thay Vọng Vân trại tìm Thái Hà sơn có thể an cư, tất cả những điều này, cho thấy hắn cũng có tình cảm với nàng.

Không phải nàng tự mình tình nguyện.

Cho nên nàng sẽ không bị hắn dọa chạy! Về phần tại sao hắn lại không thừa nhận, luôn muốn đuổi nàng đi?

Nói không chừng là do hắn nhất thời vẫn chưa hiểu tâm ý của mình.

Không sao, nàng sẽ để hắn biết, cũng khiến hắn hiểu tâm ý của nàng đối với hắn.

Nghĩ vậy, Bạch Tiểu Mộc cười rộ, bất ngờ ôm lấy hắn, sau đó tự tin đẩy mình mà tuyên cáo:

Trầm Thiên Thu, chàng đợi mà xem, ta sẽ để chàng biết, có thể tử ta đây chàng sẽ hạnh phúc cỡ nào.

Trong ngữ khí của nàng lộ ra tình ý không thể nhận lầm được, làm cho Trầm Thiên Thu bỗng chấn động.

6. Chương 6

Hôm sau, Bạch Tiểu Mộc đã tìm hiểu sơ lược về Bách Độc cốc.

Bách Độc cốc này lúc trước gọi là Phượng Tê cốc, tương truyền từ thời viễn cổ, đây từng là nơi phượng hoàng sinh sống, sau bởi vì Bách Độc lão nhân biến nơi này thành chỗ ở, thế là nơi này dần dần được gọi là Bách Độc cốc.

Mà Bách Độc lão nhân chính là ông ngoại của Trầm Thiên Thu, lấy một bộ bách độc công mà tung hoành giang hồ, một tay luyện độc thuật, trong chốn giang hồ không ai sánh kịp.

Nhưng từ mười lăm năm trước, ông đã ít giao du với giang hồ, nghe nói năm năm trước ông đã đi về cõi tiên.

Lúc này, trong Bách Độc cốc ngoại trừ Trầm Thiên Thu ra, ước chừng có khoảng ba mươi tới bốn mươi, trong đó có vài người phụ trách chăm sóc vườn thuốc ở phía sau cánh rừng, còn lại thì phụ trách những việc vặt như quét tước, dọn dẹp, nấu cơm.

Mà người quản lý những tới bốn mươi này chính là dì Trình.

Nghe nói bà là trợ thủ đắc lực lúc sinh tiền của Bách Độc lão nhân, sau khi ông chết, Trầm

Thiên Thu cũng ỷ lại tín nhiệm bà giống như vậy.

Những chuyện này đều là Ngọc Như Ý nói cho nàng.

Điều kiện để trao đổi mấy tin tức này, chính là Bạch Tiểu Mộc phải đem quá trình gả cho Trầm Thiên Thu ra sao nói hết cho hắn.

Nhìn dung nhan yêu mỹ tà mị đến kinh người ở trước mắt, Bạch Tiểu Mộc nhớ lại khi lần đầu thấy hắn, cái khuôn mặt quá mức yêu dã kia của hắn, từng khiến nàng cả kinh, làm tưởng gặp phải hồ ly tinh.

Nghe xong lời nàng nói, Ngọc Như Ý đẩy vẻ hứng thú.

Hóa ra cô cùng hắn ta là âm kém dương sai mà thành thân à, hơ, thật là thú vị, lần sau tôi cũng để người ta cướp thử, xem xem tư vị thế nào? Nhưng lạ thật, với tính cách của Trầm Thiên Thu, làm sao có thể thấy sai rồi cứ để sai vậy luôn mà thành thân cùng cô? Có phải cô còn chuyện gì không thành thực nói với tôi hay không? Nghĩ tới nàng có chuyện gì giấu giếm, mặt hắn liền trầm xuống.

Toàn bộ tôi đều nói cho huynh hết cả rồi, lúc đó chàng thật sự điểm huyết tôi, xách tôi đi bãi đường.

Sao có thể chứ, biết rõ các cô cướp nhằm người, hắn còn xách cô đi bãi đường, điều này chẳng giống những chuyện hắn sẽ làm chút nào. Ngọc Như Ý không tin.

Tôi cần gì phải lừa huynh, mọi chuyện chính là như vậy. Điều duy nhất Bạch Tiểu Mộc không nói đây chính là tên thật của Tần Thiên Thời. Nàng nhớ Trầm Thiên Thu đã từng nói, người trong giang hồ ít ai biết được chàng còn có một huynh đệ song sinh, nếu chàng đã cố ý muốn bảo vệ người nhà, nàng cũng sẽ không sơ ý nói tên họ ra như thế được.

Ngọc Như Ý bỗng hỏi: Thế huynh đệ song sinh kia của hắn tên là gì? Sau này có rảnh tôi sẽ đi xem thử, xem hai người họ có giống nhau đến thế hay không.

Tôi không thể nói cho huynh.

Tại sao?

Bởi vì Trầm Thiên Thu không hi vọng người ngoài biết được chuyện này, đi làm phiền người nhà của chàng.

Thấy nàng có ý cự tuyệt, sắc mặt Ngọc Như Ý liền biến: Cô dám không nói? Mau nói cho tôi! Năm ngón tay thon dài bóp lấy cổ trắng của nàng lớn tiếng bức hỏi.

Bạch Tiểu Mộc cả kinh nhìn biểu tình âm hiểm nói trở mặt liền trở mặt của hắn, nàng đột nhiên cảm thấy Trầm Thiên Thu mà đem so với hắn, cái người này mới đúng là vui giận thất thường.

Vừa nãy còn nói chuyện tốt lành, chớp mắt thì đã tàn độc bóp lấy cổ nàng, muốn mạng của nàng.

Nàng sắp không thở nổi nữa, nhưng miệng thì vẫn kiên trì: Tôi sẽ không nói cho huynh đâu! Dù huynh có giết tôi, tôi cũng sẽ không bán đứng người thân của Trầm Thiên Thu.

Nghe vậy, Ngọc Như Ý híp mắt, bỗng giương lên nụ cười làm mị hoặc lòng người, cười ha ha buông nàng ra, lấy lòng nói: Ê, vừa nãy tôi chỉ đùa với cô thôi, cô đừng xem là thật. Đến đây, tôi đây có viên Bách Thuận đan muốn tặng cho cô, sau khi ăn vào sẽ bổ gan, bổ tim, bổ phổi, à, nói chung là cái gì cũng bổ, có thể giúp cô khí huyết thông thuận, bớt đau bớt ốm. Hắn lấy ra một viên đan dược, nhét vào tay nàng.

Bạch Tiểu Mộc nghi ngờ nhìn hắn. Người này nói trở mặt liền trở mặt, lúc thì âm hiểm lúc thì lấy lòng, quả đúng là vui giận khó dò, nắm bắt không được, chẳng trách hắn bị xưng là ‘Yêu y’.

Chính tại lúc này, nàng nghe thấy giọng của Trầm Thiên Thu vang lên – Ngọc Như Ý, nếu như ngươi còn dám ra tay với nàng, ta sẽ khiến cho ngươi dù đã biến thành bộ xương rồi mà còn chưa chết nổi!

Nàng vội hân hoan quay đầu lại nhìn, thì thấy hắn đứng ở phía sau không xa, nàng lập tức vọt qua đó, cũng hiểu ngay rằng tại sao thái độ của Ngọc Như Ý lại chuyển biến lớn như vậy, nhất định là hắn đã thoáng thấy Trầm Thiên Thu rồi, cho nên mới buông nàng ra.

Kết quả Ngọc Như Ý còn nhanh hơn nàng một bước đi đến trước mặt Trầm Thiên Thu, cặp mắt hồ mị của hắn chớp chớp hỏi: Ngươi lại nghiên cứu ra độc dược mới hả? Mau lấy ra ta coi thử.

Liếc Bạch Tiểu Mộc chậm một bước kia một cái, hắn từ trong tay áo lấy ra một cái bình sứ, dùng sức quăng về phía độc chưởng.

Ngọc Như Ý kia cứ như con cún nhìn thấy khúc xương, lập tức đuổi theo cái bình sứ đó.

Nghe thấy lời đối thoại lúc nãy của bọn họ, Bạch Tiểu Mộc hỏi: Độc dược đựng trong cái bình đó thật sự khiến cho người ta biến thành bộ xương cũng chưa chết được sao?

Trầm Thiên Thu không trả lời nàng, bắt lấy cánh tay nàng, dẫn nàng đi về phía trước.

Mấy năm nay, Ngọc Như Ý cơ hồ như cứ hai, ba tháng thì lại lên Bách Độc cốc một chuyến, lấy việc phá giải độc dược hắn mới chế ra làm vui, nhiều năm không chán, cho nên hắn lấy đại một độc dược đưa cho Ngọc Như Ý, đuổi cổ đi, như thế thì lỡ tai sẽ có thể yên tĩnh một chút.

Ê, chàng muốn dẫn ta đi đâu? Bạch Tiểu Mộc càng nhìn càng thấy không đúng, phương hướng này hình như là rời khỏi Bách Độc cốc.

Ta phái người đưa nàng ra khỏi cốc.

Cái gì? Chàng vẫn muốn đuổi ta đi? Ta không đi! Nghe vậy, nàng dùng sức giãy thoát khỏi tay hắn, nhảy cách xa hắn ra, biểu tình trên mặt vừa thất vọng vừa phẫn nộ. Tối qua nàng nói với hắn nhiều như vậy, hắn điếc rồi chắc? Không nghe lọt tai đến nửa câu, đến bây giờ vẫn một lòng muốn đuổi nàng đi.

Không đi không được. Di Trình. Trầm Thiên Thu gọi.

Trình Mai lập tức xuất hiện bên cạnh hắn: Cốc chủ.

Giúp ta giữ nàng, sau đó phái người đưa nàng về Thái Hà sơn. Mặt không có biểu tình gì mà căn dặn. Tối qua nghe mấy lời đó của nàng, hấn cơ hồ như muốn giữ nàng lại, nhưng hấn không thể làm vậy, giữ nàng sẽ hại nàng.

Dạ. Dì Trình nhận lệnh, đến gần Bạch Tiểu Mộc.

Nàng liên tục lùi về sau, không ngừng nói: Trầm Thiên Thu, chàng không thể đối xử với ta như vậy, khó khăn lắm ta mới đến được đây, tại sao chàng lại muốn đuổi ta đi cho bằng được cơ chứ? Chàng thật sự ghét ta đến thế sao? Nếu vậy, thế sao ngày đó chàng lại ra tay cứu cha ta? Có sao lại để lại bản đồ Thái Hà sơn cho bọn ta? Thậm chí còn đặc biệt để lại một bình thuốc giải cho bọn ta mang theo trên đường để phòng thân, chàng nói đi, sao chàng phải làm nhiều chuyện cho bọn ta như vậy?

Ta làm như vậy chỉ có một lý do – muốn đem các người cách xa Thiên Thời, đừng đi quấy rầy đệ ấy nữa. Trầm Thiên Thu đưa lưng về phía nàng, không muốn nhìn biểu tình lúc này của nàng.

Ta không tin! Ta đã sớm nói với chàng rằng ta đã chết tâm với Thiên Thời rồi, chàng căn bản không cần phải làm vậy.

Mắt thấy dì Mai tới gần từng bước, sắp động thủ với nàng rồi, Bạch Tiểu Mộc bỗng nhớ đến một chuyện, vội vàng nói: Đúng rồi, đúng rồi, chàng từng nói muốn ta đến đây giúp chàng cứu một người, chàng muốn đuổi ta đi, ít ra thì cũng phải đợi ta giúp chàng cứu người đó đã chứ.

Nghe vậy, khuôn mặt tú lệ của Trình Mai hiện lên vẻ kinh ngạc mà giữ lấy nàng, lên tiếng hỏi:

Bạch cô nương, cô nói cốc chủ muốn cô đến đây cứu người, là ý gì?

Trong cốc vốn chẳng có ai cần nàng phải cứu, trừ phi...nghe thấy câu nghi vấn của Trình Mai, Trầm Thiên Thu vội xoay người lại. Trình Mai, người lui xuống trước đi.

Cái này... Trình Mai chần chừ không lập tức di chuyển bước chân, bà muốn hỏi rõ Bạch Tiểu Mộc những lời lúc nãy kia rốt cuộc là có ý gì, nếu thật đúng như những gì nàng nói, bất luận thế nào cũng phải giữ Bạch Tiểu Mộc lại.

Lời của ta người không nghe thấy hay sao?

Dạ, thuộc hạ cáo lui. Trình Mai lúc này mới cúi đầu lui xuống.

Bạch Tiểu Mộc buồn bực nhìn tình huống bỗng dưng chuyển biến trước mắt, không hiểu nên hỏi: Trầm Thiên Thu, đây là chuyện gì vậy? Hình như dì Trình không biết chuyện chàng muốn ta đến giúp chàng cứu người, chẳng lẽ người muốn cứu không ở Bách Độc cốc à? Nếu vậy, lúc trước khi ở Vọng Vân trại, sao hấn lại nói muốn dẫn nàng về Bách Độc cốc cứu người?

Thâm trầm nhìn nàng, hấn chậm rãi nói: Đây là bởi không có ai cần nàng phải cứu nữa, cho nên nàng có thể đi được rồi.

Bạch Tiểu Mộc còn muốn nói gì đó, bỗng phát hiện trên gương mặt trắng nõn của hấn có

chút tím tái, còn thâm hơn so với cái lần cuối cùng gặp hấn ở Vọng Vân trại.

Lại nhìn mắt hấn, con người màu đen ảm ảm có chút xám xanh. Đây là chuyện gì vậy?

Nàng theo bản năng vươn tay về phía hấn, đột nhiên bị hấn quát. Đừng đụng ta!

Nàng nhất thời rút tay về, lo lắng nhìn hấn hỏi: Có phải chàng bị bệnh rồi không?

Không có. Hấn lạnh lùng nói, lẩn tránh ánh mắt quan tâm tha thiết của nàng.

Đừng dùng cái loại ánh mắt ấy nhìn hấn! Như thế sẽ khiến hấn tham luyện sự quan tâm của nàng, sau đó, sẽ không nỡ đuổi nàng đi nữa.

Hấn trả lời quá nhanh, ngược lại khiến Bạch Tiểu Mộc nghi ngờ, nhưng nàng không hỏi tiếp nữa, thầm nghĩ đợi lát nữa sẽ đi hỏi dì Trình sau, nếu bà ấy đã là tổng quản nơi này, nhất định là biết hấn đã xảy ra chuyện gì.

Đột nhiên nàng đi lên phía trước, bất thành linh kéo lấy cánh tay hấn, ngữ khí kiên định nói:

Nếu chàng nhất định phải đuổi ta về, lúc đi qua màng sương độc kia, ta tuyệt đối sẽ không ăn thuốc giải, chàng cứ chuẩn bị mà đưa một cỗ thi thể về Thái Hà sơn đi.

Trầm Thiên Thu biết nàng không phải loại người nói suông, nàng nói ra thì nhất định sẽ làm được.

Hơn nữa biết rõ toàn thân hấn có độc, động một tí là kéo hấn ôm hấn, nàng không sợ trúng độc chút nào hay sao? Lần trước chịu khổ mà còn chưa chữa à?

Tuy nghĩ vậy, nhưng trong lòng hấn lại có dòng nước ấm chảy qua, tràn về tứ chi bách hải, khiến cho thân thể nhiều năm tắm ngâm độc được mà trở nên lạnh lẽo của hấn, bỗng ấm dần lên.

Không muốn đẩy nàng ra, hấn thậm chí còn muốn kéo nàng vào lòng, ôm chặt lấy nàng.

Bạch Tiểu Mộc, cái tên này đã khắc thật sâu vào trong tim hấn, khiến hấn luyến tiếc từ bỏ, nhưng không cách nào có được.

Thấy hấn chỉ nhìn nàng mà không nói năng gì, Bạch Tiểu Mộc nuốt nước bọt, hít một hơi thật sâu, sau đó lấy hết dũng khí nói: Trầm Thiên Thu, ta...thích chàng, chàng để ta ở lại đi, ta muốn cùng chàng trải qua nửa đời còn lại.

Lời này tựa như sấm sét bổ vào Trầm Thiên Thu, sau khi chấn động toàn thân, bỗng đẩy nàng ra, xoay người bỏ đi.

Để lại Bạch Tiểu Mộc khó chịu đựng được mà nhìn bóng lưng rời đi của hấn. Lần đầu tiên nàng nói những lời này với một người đàn ông, ngay đến Tần Thiên Thời nàng cũng chưa từng nói qua, nhưng phản ứng của hấn lại là bỏ chạy trốn chết!

Chẳng lẽ lời nàng nói ban nãy đáng sợ vậy sao?

Nàng cắn chặt cánh môi, siết chặt tay.

Nếu như...hấn thật sự không thích nàng, có lẽ, nàng không nên mặt dày mày dạn, ở lại đây chọc người ta sinh lòng chán ghét nữa.

Bạch cô nương, tôi có chuyện muốn thỉnh giáo cô. Trình Mai mới rời đi lúc này giờ lại

quay lại.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn bà. Chuyện gì?

Cô là người sinh vào mùng năm tháng năm?

Không sai. Bạch Tiểu Mộc không có tâm tư đi truy cứu tại sao bà lại biết chuyện này, tâm trạng lạc lõng nói: Dì Trình, tôi muốn rời khỏi nơi này, xin dì phải người đưa tôi ra khỏi cốc đi.

Nhưng Trình Mai lại biểu thị thái độ ngược hẳn với lúc này. Cô không thể đi!

Tại sao tôi không thể đi? Vừa này cốc chủ của các người không phải muốn đi đưa tôi ra ngoài hay sao?

Bất luận thế nào cũng xin cô nhất định phải ở lại, Bạch cô nương. Mặt Trình Mai đầy vẻ nghiêm túc.

Tôi ở lại để làm gì? Chàng căn bản là không muốn thấy tôi.

Không, bây giờ cốc chủ rất cần Bạch cô nương, à không, phu nhân. Nhớ đến Bạch Tiểu Mộc luôn miệng nói là đã cùng cốc chủ bái đường thành thân, Trình Mai lập tức sửa miệng tôn xưng nàng là phu nhân.

Chàng cần tôi? Dì đừng lừa tôi nữa, tôi nhìn không ra chàng có chỗ nào cần tôi.

Nàng cười khổ nói.

Người thật sự rất cần phu nhân! Bất luận ra sao, xin phu nhân nhất định phải ở lại, cứ coi như là tôi cầu xin phu nhân đi. Trình Mai cúi người cầu xin.

Thái độ chuyển biến quá nhanh như vậy, khiến Bạch Tiểu Mộc rất buồn bực. Dì Trình, dì cứ luôn nói chàng cần tôi, rốt cuộc là chàng có chỗ nào cần tôi chứ? Dì có thể nói rõ một chút được không.

Cái này...tôi tạm thời không tiện nói ra, đợi trễ thêm chút nữa tôi sẽ bẩm báo với phu nhân. Nếu cốc chủ vẫn chưa nói với nàng, nhất định là có nguyên nhân của người, bà nên hỏi rõ ý của cốc chủ đã.

Được thôi, tôi đợi dì. Bạch Tiểu Mộc gật đầu tiếp tục đi về phía trước.

Dì Trình vội vã ngăn nàng lại. Phu nhân, người muốn đi đâu? Nếu nàng muốn đi, bà tuyệt đối sẽ không để nàng rời đi.

Về phòng đi ngủ. Sáng sớm nàng đã bị Ngọc Như Ý dẫn ra, cộng thêm việc tối qua gặp được Trầm Thiên Thu, hưng phấn tới nỗi cả đêm không ngủ, cho nên bây giờ thấy hơi mệt.

Vậy tôi sẽ đưa phu nhân về phòng.

Nàng xua tay cự tuyệt. Không cần đâu, tôi biết đường, tự mình có thể về được, đợi tôi ngủ dậy, hi vọng có thể nghe được đáp án của dì.

Không phải ảo giác của nàng, thái độ của dì Trình đối với nàng thật sự rất khả nghi, lúc trước còn lạnh lùng xa cách, giờ thì bộ dáng y như sợ nàng sẽ chạy mất không bằng.

Sự việc tựa hồ như xuất phát từ ngày sinh của nàng, nàng nhớ tới lúc đầu Trầm Thiên Thu

cũng lộ vẻ cả kinh khi nghe thấy chuyện này.

Nàng sinh vào buổi trưa mừng năm tháng năm có gì không đúng à?

Cốc chủ, Bạch cô nương kia là người sinh vào buổi trưa mừng năm tháng năm, sao người còn muốn để nàng ấy đi?

Sau khi vào thư trai, Trình Mai hỏi ngay.

Sao người lại biết? Trầm Thiên Thu ngồi trước thư án cau mày dò xét nhìn bà.

Là do lúc này tôi hỏi Bạch cô nương, chính miệng nàng ấy nói. Chúng ta tìm người sinh vào buổi trưa mừng năm tháng năm đã lâu, khó khăn lắm mới tìm thấy được, tuyệt đối không thể để nàng ấy rời đi. Ngữ khí của Trình Mai có chút kích động.

Ta sẽ không giữ nàng lại. Trầm Thiên Thu thản nhiên mở miệng.

Cốc chủ, thời gian đã không còn nhiều nữa, dù người không nghĩ cho bản thân, cũng xin người hãy nghĩ cho lão cốc chủ, đây là di nguyện lúc sinh tiền của ngài ấy, ngài ấy đã tiêu phí tinh lực cả đời mới tìm ra được cách này, sao người có thể...

Hắn cau mày cắt ngang lời bà. Di Trình, chẳng lẽ người đã quên muốn làm chuyện đó, trước hết phải cần nàng cam tâm tình nguyện thì mới thành. Nếu không thì căn bản sẽ chẳng thành công.

Tôi thấy Bạch cô nương có vẻ như chung tình với cốc chủ, có lẽ nàng ấy sẽ nguyện ý...

Chỉ cần nàng có một tia oán khí, thì không thể thành công, chẳng lẽ người quên rồi sao? Bảy năm trước, ông ngoại đã thử qua, kết quả không đến ba ngày, Thần thảo liền chết.

Cái này...

Cho nên hà tất cứ phải giữ nàng lại, mất thêm một mạng người?

Trước khi lão cốc chủ về cõi tiên, tôi đã từng hứa với lão cốc chủ, nhất định phải để cốc chủ người... Trình Mai nghẹn ngào không nói tiếp được nữa.

Trầm Thiên Thu đi qua đó vỗ nhẹ vai bà. Con người có số, di Trình, người hãy nghĩ thoáng chút đi, có một số chuyện không thể cưỡng cầu. Chuyện này ta không nói với Bạch Tiểu Mộc, ta cũng hi vọng người có thể giữ mồm giữ miệng.

Trình Mai cúi đầu trầm mặc không nói, bà không tin cưỡng cầu thì không thể có được, bất luận thế nào bà cũng phải thử một phen!

Nhìn luống được thảo trông như cỏ dại ở trước mắt, Bạch Tiểu Mộc khó hiểu nhìn về phía Trình Mai, không hiểu bà dẫn nàng đến đây để làm gì?

Mà điều kì lạ là, sau khi Trình Mai dẫn nàng đến đây, thì im lặng nhìn đám cỏ kia thật lâu.

Đợi hồi sau, không thấy bà mở miệng, cuối cùng Bạch Tiểu Mộc không nhịn được nữa cất tiếng hỏi: Cái kia...di Trình, không phải di muốn nói cho tôi Trầm Thiên Thu có chỗ nào cần tôi hay sao? Sao lại dẫn tôi đến đây?

Chẳng lẽ muốn nàng giúp hắn nhổ đám cỏ này à? Nhưng không thể nào, một mảnh vườn thuốc lớn thế này, phóng mắt nhìn, chỉ ít cũng có hơn mười người đang chăm sóc, đâu có cần

nàng. Mà cái loại chuyện nhỏ cỏ cỏ con con này, ai làm mà chả được.

Nghe thấy lời nàng, Trình Mai hoàn hồn lại từ trong đồng suy nghĩ. Phu nhân, người có biết ruộng thảo được trông như cỏ dại tầm thường này, là gì hay không?

Không biết. Nàng chẳng hiểu tí gì về được thảo hết.

Được thảo này gọi là Thần thảo, cũng có ý là 'Thần diệu chi thảo', nếu trồng trong đất tầm thường, nó sẽ trông giống như cỏ dại vậy, chẳng có tí được hiệu gì hết.

Hở, thế thì phải trồng ở đâu thì mới phát huy được hiệu? Cỏ này nếu đã gọi là Thần diệu chi thảo, công hiệu chắc hẳn là rất kinh người.

Trình Mai không đáp mà hỏi ngược lại: Phu nhân, tình cảm người đối với cốc chủ sâu bao nhiêu?

Không ngờ tới bà lại hỏi như vậy, Bạch Tiểu Mộc ngây ra.

Tôi hỏi vậy đi, người có yêu cốc chủ sâu đậm hay không? Thấy chưa trả lời, Trình Mai đổi lại cách hỏi.

Nàng có yêu Trầm Thiên Thu sâu đậm hay không? Lời này khiến cho Bạch Tiểu Mộc cúi đầu suy nghĩ. Chuyện nàng thích hẳn là điều xác thực, nhưng có yêu sâu đậm hay không?

Nhớ đến lúc trước hẳn không từ mà biệt, sinh lòng nhớ nhung sâu sắc với hẳn, và khó khăn lắm mới đến được Bách Độc cốc, sự mừng rỡ khi giây phút đầu tiên nhìn thấy hẳn, cùng với tâm tình mãnh liệt không muốn rời khỏi đây lúc này, những điều này...trong lúc nàng trầm tư, một hạ nhân vội vã chạy tới bẩm báo.

Trình tổng quản, cốc chủ phái người mời Bạch cô nương trở về.

Có chuyện gì sao?

Hình như có khách đến tìm cô nương ấy.

Nghe thấy lời kia của hạ nhân, Bạch Tiểu Mộc có chút buồn bực. Khách? Lại thật, ai lại đến đây tìm tôi chứ? A, chẳng lẽ là cha tôi? Nghĩ đến khả năng này, nàng cả mừng, vội vàng cất bước trở về căn nhà ven hồ.

Sao lại là huynh? Thiên Thời. Đến sảnh đường, lúc nhìn thấy người ngồi trên ghế, Bạch Tiểu Mộc bất ngờ lại vui mừng trợn mắt, nàng bước nhanh về phía y, một chút cũng không nhận lầm hai người cùng ngồi sóng vai, dung mạo giống như đức kia, chuẩn xác đi đến trước mặt của Tần Thiên Thời.

Sao? Không hoan nghênh ta à? Thấy vẻ cả kinh của nàng, Tần Thiên Thời cười hỏi.

Nàng cũng cười theo. Không phải, tôi chỉ là không ngờ người đến lại là huynh.

Ta có một mối làm ăn ở gần đây, thuận tiện tới thăm đại ca, không ngờ nghe đại ca nói nàng cũng ở đây. Đúng rồi, lúc nãy ta nghe đại ca nói Vọng Vân trại đã chuyển đến Thái Hà sơn, mọi người vẫn khỏe chứ? Trên khuôn mặt giống với Trầm Thiên Thu của y, mang theo nụ cười thân thiết.

Thật ra y đặc biệt đến đây để thăm hỏi tin tức của Vọng Vân trại từ chỗ đại ca, bỗng dưng tất

cả người trong trại đều không biết đã đi đâu, khiến y có chút lo lắng, suy cho cùng thì Vọng Vân trại là nhà của Tiểu Mộc, y khó tránh khỏi có vài phần quan tâm.

Điều y không ngờ là, hóa ra việc chuyển trại là ý của đại ca. Trước khi đến đây, y càng không ngờ tới, Tiểu Mộc lại đang ở Bách Độ cốc.

Nhưng sau này lại nghĩ, nếu đại ca đã cùng nàng bái đường, thế thì hai người đã là phu thê rồi, phu thê ở cùng nhau là chuyện thiên kinh địa nghĩa, cho nên nàng ở đây thì cũng chẳng có gì là lạ.

Y chỉ là...có chút mất mát, người con gái mình yêu nay đã gả cho đại ca, cùng huynh ấy song túc song phi...có vẻ Tiểu Mộc sống ở đây rất tốt, vậy y cũng yên tâm rồi.

Bạch Tiểu Mộc ngồi vào ghế trống bên cạnh y. Ừ, mọi người đều rất khỏe, cũng đều rất thích Thái Hà sơn. Huynh thì sao, huynh mới vừa thành thân với biểu muội Dương gia, sao lại chạy tới nơi xa như vậy, tẩu tử không tức giận hay sao?

Thấy nàng vừa đến, liền nói chuyện với đệ đệ một cách thân thiết, Trầm Thiên Thu lẳng lặng đứng dậy ra ngoài. Lúc này nàng vừa vào, cái vẻ vui mừng khi nhìn thấy Thiên Thời kia, khiến ngực hắn hơi cứng lại, xem ra nàng vẫn còn thích Thiên Thời, điều này lại làm cho hắn để ý, cho nên không muốn ở lại nhìn hai người ôn chuyện.

Bạch Tiểu Mộc thấy hắn muốn rời đi, mở miệng muốn nói gì đó, ngẫm nghĩ, liền nuốt trở lại. Tần Thiên Thời phát giác ra gì đó, thấy sau khi đại ca rời đi, không khỏi quan tâm hỏi: Tiểu Mộc, nàng cùng với đại ca ta chung sống...hòa hợp không?

Nàng cười khổ nhìn y, xấu hổ nói: Tôi nghĩ hắn là huynh cũng biết chuyện xảy ra giữa tôi và chàng, ban đầu cha tôi là muốn cướp huynh về thành thân với tôi, không ngờ âm kém dương sai lại cướp phải đại ca huynh.

Đại ca đối xử với nàng không tốt à? Nụ cười có chút chua xót kia của nàng, Tần Thiên Thời không hề bỏ qua.

Chàng...đối đãi với tôi cũng coi như là tốt, giúp tôi cứu cha, lại giúp chúng tôi tìm nơi trú thân, nhưng chàng...

Thấy nàng nói ấp a ấp úng, Tần Thiên Thời nhin không được giục hỏi: Huynh ấy làm sao?

Khẽ thở một hơi, tuy nói ra rất mất mặt, nhưng chuyện mất mặt hơn nữa thì nàng cũng đã làm rồi, cũng chẳng sợ để Tần Thiên Thời biết, liền nói thẳng ra: Có vẻ như chàng không thích tôi, luôn muốn đuổi tôi đi.

Đại ca muốn đuổi nàng đi? Y có chút kinh ngạc.

Ừ, là tôi cứ luôn mặt dày bám mãi ở đây không chịu đi. Nàng theo bản năng nhìn ra phía ngoài phòng.

Rõ ràng lúc đầu người nàng thích trước là Tần Thiên Thời, nhưng bây giờ y ngồi bên cạnh nàng, nhưng tim nàng thì lại bay tới chỗ Trầm Thiên Thu.

Nghe thấy lời nàng nói, Tần Thiên Thời bỗng ngưng thần nhìn nàng. Thấy ánh mắt nàng

không ngừng liếc về bên ngoài, y bỗng hiểu ra, trái tim nàng đã đặt trên người đại ca mất rồi. Trên mặt y xẹt qua tia âm đạm, sau đó nghĩ đến tân thê tử mới thành thân không lâu ở nhà, không khỏi tiêu tan. Nếu y và Tiểu Mộc đã định sẵn là không có kết quả, nay tình hình như vậy đối với bọn họ mà nói là tốt nhất rồi.

Tiểu Mộc, có chuyện ta vẫn luôn muốn nói với nàng, ta nghĩ cũng nên nói thật cho nàng rồi. Y bỗng nói.

Chuyện gì Bạch Tiểu Mộc thu lại ánh mắt, nhìn Tần Thiên Thời.

Nằm ngoái trong khách điểm. người kịp thời cứu nàng từ trong tay hái hoa tặc, thật ra là đại ca ta, chứ không phải ta.

Cái gì? Nàng ngạc nhiên.

Vì đại ca không muốn bại lộ thân phận, cho nên mới muốn ta giấu nàng, nói là ta cứu nàng. Nếu bây giờ nàng đã gả cho đại ca rồi, ta nghĩ nói cho nàng cũng không sao, loại chuyện này ta nghĩ với tính cách của đại ca, nhất định là chưa từng nói cho nàng biết chứ gì?

Ừm, chàng chưa từng nói qua. Nhớ đến gì đó, Bạch Tiểu Mộc lẩm bẩm nói: Nói vậy, lần đầu tiên khi nhìn thấy tôi ở Vọng Vân trại, thì đã nhận ra tôi rồi?

Tần Thiên Thời gật đầu. Không sai, ta nghĩ sở dĩ huynh ấy nguyện ý bái đường với nàng, nói không chừng là bởi nguyên nhân này.

Bằng không với tính cách của đại ca, chuyện huynh ấy không muốn làm, ai cũng không thể ép huynh ấy. Đúng rồi, còn một chuyện nữa hẳn là nàng cũng không biết, đại ca không phải là người thích lo chuyện tầm phào, nhưng lúc nàng dẫn theo mấy tên ăn mày đi vào khách điểm, đại ca đã chú ý tới nàng, sau đó khi phát hiện nàng lấy mình ra làm mồi nhử bắt hái hoa tặc, huynh ấy liền âm thầm để ý đến sự an nguy của nàng, cho nên mới kịp thời phá cửa mà vào, cứu nàng từ trong tay hái hoa tặc.

Nghe xong, ngực Bạch Tiểu Mộc trở nên kích động. Ý của Thiên Thời là, khi đó lần đầu thấy nàng, Trầm Thiên Thu đã có hảo cảm với nàng?

Y tiếp tục nói: Tiểu Mộc, sở dĩ ta nói những điều này, là muốn nói cho nàng, đại ca tuyệt đối không chán ghét nàng, thậm chí ta nghĩ, huynh ấy thích nàng, cho nên mới nguyện ý cùng nàng bái đường thành thân, có lẽ đại ca không biết phải biểu đạt tình cảm của mình ra sao, nàng phải kiên nhẫn chút.

Cảm ơn huynh đã nói cho tôi những điều này, cảm ơn huynh, Thiên Thời. Bạch Tiểu Mộc cảm kích nói lời cảm ơn. Có những lời này, trái tim bàng hoàng bất định của nàng, cứ như đã được ăn định tâm đan vậy.

Chăm chú nhìn Tần Thiên Thời có khuôn mặt giống với Trầm Thiên Thu, giờ phút này nàng bỗng linh ngộ một chuyện – Nàng thích Tần Thiên Thời, mãi đến giờ, nàng vẫn thích nam tử ôn văn nho nhã này.

Nhưng nàng càng yêu Trầm Thiên Thu, đây là một loại tình cảm sâu đậm nguyện cùng chàng

đồng sinh cộng tử.

Những lời di Trình hỏi nàng lúc ở vườn thuốc, giờ đây nàng đã có đáp án.

Tìm hết nửa khắc, Bạch Tiểu Mộc tìm được Trầm Thiên Thu ở ven hồ.

Nàng lặng lẽ qua đó, bất thành linh ôm lấy eo hắn từ phía sau, đem khuôn mặt dán vào sau lưng hắn nói – Chàng biết không? Chuyện này Thiên Thời đến đây, khiến ta hiểu được một chuyện.

Chuyện gì? Người hắn hơi cứng lại, nhưng không muốn đẩy nàng ra, sự ầm áp từ người nàng truyền đến, cách lớp áo, như từ sau lưng ầm đến đáy lòng hắn vậy, khiến cho tâm tình buồn bực khi nãy của hắn hơi tiêu tan.

Huynh ấy khiến ta phân rõ cái gì gọi là thích, cái gì gọi là yêu. Cười ầm áp, tiếng nói thanh thúy của Bạch Tiểu Mộc bay vào tai hắn.

Đây là ý gì?

Ta thích Thiên Thời.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Trầm Thiên Thu bỗng trầm xuống, nhưng nghe lời nói tiếp theo của nàng, chớp mắt khiến cho hắn giống như vén mây thấy được mặt trời lòng sáng hẳn lên.

Nhưng người ta yêu là chàng, đây là tình cảm còn sâu hơn so với thích, tình cảm có thể họa phúc cùng hưởng, đồng sinh cộng tử, cả đời gắn bó không rời. Sau khi hiểu rõ tâm tư của mình, Bạch Tiểu Mộc biểu lộ tình cảm với hắn không chút che giấu. Ta biết chàng có tình cảm với ta, bằng không thì hôm đó chàng sẽ không hôn ta.

Ta không có hôn nàng. Trầm Thiên Thu phủ nhận.

Chàng gạt người, nếu hôm đó chàng không hôn ta, sao ta lại trúng độc? Sao chàng phải để lại thuốc giải cho ta?

... Lời của nàng làm cho hắn không có cách nào phủ nhận được nữa, hôm đó xác thực là hắn có chạm nhẹ vào cánh môi nàng.

Thấy hắn không nói, Bạch Tiểu Mộc vẻ mặt bao dung cười nói tiếp: Ta biết chàng là người không biết phải biểu đạt tình cảm như thế nào, nhưng không sao, ta có lòng kiên nhẫn, cũng có thể từ từ đợi, đợi đến khi chàng nguyện ý nhìn thẳng vào lòng mình mới thôi.

Hồi lâu, Trầm Thiên Thu cũng chỉ trầm mặc, hắn đau xót nhắm mắt lại. Tình yêu của nàng, hắn lại không có phúc để hưởng.

Lát sau, hắn mới khàn khàn mở miệng: Toàn thân ta đều là độc, cả đời này cũng không thể đựng vào nàng.

Ta không để ý, cũng không sợ trúng độc, ta chỉ muốn ở bên cạnh làm bạn với chàng, thì đã mãn nguyện rồi. Huống hồ cho dù nàng có trúng độc, tin rằng nhất định hắn sẽ giải độc cho nàng, cho nên so với việc mất đi hắn, nàng thà rằng chịu cái loại đau đớn khi độc phát còn hơn.

Trầm Thiên Thu khó giữ vững được nữa, bỗng xoay người lại, đem nàng ôm vào trong lòng.

Lúc này, hắn đem mọi điều bắn khoăn đều tạm thời vứt bỏ, dung túng bản thân chìm trong sự ngọt ngào của thời khắc này.

Một trái tim đổi lại một phần thâm tình, đủ rồi, đã đủ lắm rồi, hắn không còn gì nuối tiếc nữa. Hắn không tham lam, chỉ cần vài ngày là được. Trầm Thiên Thu tự thề với mình, hắn chỉ dung túng bản thân vài ngày, đợi vài ngày sau, hắn sẽ đưa nàng rời đi, khi đó mặc kệ nàng có cầu xin ra sao, hắn cũng sẽ không mềm lòng giữ nàng lại nữa.

Lúc này, Trình Mai lẳng lẳng cách đó không xa nhìn hai người ôm lấy nhau, trên mặt dần dần lộ ra nụ cười mừng rỡ. Xem ra Bạch Tiểu Mộc có tình cảm với cóc chủ, còn sâu đậm hơn những gì bà nghĩ nữa, quá tốt rồi.

Lão cóc chủ, đây chẳng lẽ là do ngài trên trời có linh, cố ý an bài, cho nên mới để Bạch Tiểu Mộc đến Bách Độc cốc.

7. Chương 7

Hôm sau trước khi Tần Thiên Thời rời khỏi, chuẩn bị muốn đến cáo từ với đại ca, đi đến ven hồ, lại thấy hắn và Bạch Tiểu Mộc đang ngồi trên một con thuyền nhỏ, thần thái hai người có sự thân mật không nói lên được.

Y mỉm cười, nói với Trình Mai ở bên: Di Trình, ta không đi quấy rầy đại ca và đại tẩu nữa, làm phiền di giúp ta chuyển cáo với đại ca một tiếng, nói ta về rồi.

Được rồi, Tần thiếu gia. Quay đầu liếc nhìn hai người bên hồ lần nữa, Trình Mai tiễn Tần Thiên Thời xuất cốc.

Mà lúc này Bạch Tiểu Mộc đặt mình trên chiếc thuyền nhỏ, cười khúc khích thò tay vào trong nước hồ mát lạnh nghịch nước, nói:

Trong hồ này có nhiều thủy thủ quá, hơn nữa đều là từng đôi từng cặp. Giống như nàng và Trầm Thiên Thu lúc này vậy. Trải qua hôm qua, nàng và hắn xem như là đã giao lòng mình, hắn không đuổi nàng đi nữa, sớm ra còn dẫn nàng đến du hồ, khiến nàng vui đến nỗi cười toét miệng hết cả buổi.

Trầm Thiên Thu lúc có lúc không mà xuôi mái chèo, để mặc chiếc thuyền nhỏ trôi theo nước hồ, thấy nàng cười cả buổi, hắn nhìn mãi không chán, đáy mắt lộ ra tia sủng nịch. Ủ, khí hậu trong cốc này thích hợp, có không ít chim chóc tới đây.

Vừa mới nói xong, Bạch Tiểu Mộc cảm thấy ngón tay giống như bị cái gì rủa vậy, cúi đầu nhìn, kinh hô: A! Có cá, lớn ghê.

Không chỉ một con thôi đâu, nàng nhìn kĩ xem, trong hồ này có không ít cá lớn xinh đẹp. Nàng vội vàng cúi đầu thăm dò dưới hồ, quả nhiên phát hiện không ít đám cá vừa to vừa béo đang bơi trong hồ nước. Đúng là nhiều ghê.

Biểu tình sinh động lúc thì kinh ngạc lúc thì ngạc nhiên của nàng, khiến cho Trầm Thiên Thu nhìn chăm chú, không nỡ di dời tầm nhìn ra khỏi mặt nàng. Sau này nàng rời đi rồi, hẳn chỉ có thể dựa vào những hồi ức này để mà sống tiếp, cho nên hẳn mặc cho tâm tình càn rỡ của mình mà chăm chú nhìn nàng, đem từng nụ cười, từng biểu tình đều cẩn thận thu hết vào đáy mắt.

Quay đầu đón nhận ánh mắt chăm chú mà nóng rực của hắn, Bạch Tiểu Mộc e lệ cúi đầu, nhưng lại không muốn bỏ qua tình cảm trong mắt hắn, chợt ngẩng đầu lên nghênh hướng hắn. Sự bao dung và sùng ái dễ nhìn thấy trên mặt hắn kia, khiến cho khóe miệng nàng càng nhếch càng cao. Bọn họ như vậy coi như là tình đầu ý hợp, lưỡng tình tương duyệt rồi nhỉ. Nhớ đến những chuyện tồi qua Tần Thiên Thời nói, nàng cười hỏi: Trầm Thiên Thu, lúc đó cha đem chàng cướp đến Vọng Vân trại, có phải chàng đã nhận ra ta rồi không? Đợi đã, nàng không nên gọi hắn là Trầm Thiên Thu nữa, nên sửa miệng gọi hắn là Thiên Thu hoặc là... tướng công mới đúng.

Có ý gì?

Chàng đừng giấu nữa, hôm qua Thiên Thời đã nói hết cho ta rồi, huynh ấy nói năm ngoái trong khách điểm, người kịp thời từ trong tay hái hoa tặc cứu thoát ta, thực ra là chàng chứ không phải huynh ấy.

Đệ ấy nói rồi? Trầm Thiên Thời có chút ngoài ý muốn, không ngờ Thiên Thời lại nói với nàng chuyện này.

Ừm. Sau khi biết chuyện này, thì ta có thể lí giải được tại sao sau khi thấy ta, biết rõ là cướp sai người, vẫn cố ý muốn báỉ đường với ta. Hì, nhất định là giống như những gì Thiên Thời nói, năm ngoái, hắn sớm đã có hảo cảm với nàng rồi, nghĩ vậy, Bạch Tiểu Mộc nhin không được đắc ý nho nhỏ.

Nói cho cùng, là hắn thích nàng trước.

Nàng nghĩ sai rồi! Sở dĩ hắn báỉ đường với nàng, không phải vì nguyên nhân này, mà là...đáp án thật sự hắn vĩnh viễn cũng sẽ không nói cho nàng, cứ để nàng cho rằng là vậy đi, nếu như vậy có thể khiến nàng vui vẻ, hắn sẽ để bí mật này vĩnh viễn chôn sâu trong lòng hắn.

Vươn tay ra, hắn nhẹ vén sợi tóc bị gió thổi trước trán ra sau tai, bàn tay đeo bao tay màu đen chạm nhẹ vào má nàng, Bạch Tiểu Mộc hơi ngừng thở.

Lúc này, cặp mắt đen mang theo ánh xanh kia của hắn nhìn nàng không chớp lấy một cái, khiến cho lòng nàng lúc này tựa như mặt hồ bị gió làm cho gợn sóng vậy, khẩn trương đến phát loạn, nhưng lại kì vọng hắn có thể hôn nàng một cái, càng gần hơn chút, nhớ đến nụ hôn chuồn chuồn lướt nước ngày đó, theo bản năng mím môi lại.

Hắn muốn đụng nàng, muốn quên mình mà hôn nàng thật sâu, nhưng những điều này hắn không thể làm, toàn thân hắn đều là độc, chỉ cần da thịt đụng vào nàng, nàng sẽ trúng độc, cho nên dù bị khát vọng mãnh liệt đau khổ giày vò, hắn cũng chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn.

Cô gái mình yêu ngay trước mắt, nhưng cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể dùng ánh mắt đem nàng khắc thật sâu vào đáy lòng, đây đúng là một loại khổ hình, hắn không nên tiếp tục sa vào như vậy nữa, nhưng hôm qua hắn đã tự hứa với mình, chỉ phóng túng mấy ngày là được.

Mấy ngày sau, hắn nhất định sẽ đưa nàng đi.

Thấy hắn thu tay lại, không tiến hành thêm bước nữa, trên mặt của Bạch Tiểu Mộc hơi lộ ra chút thất vọng, tiếp đó nghĩ, tướng công nhà nàng có vẻ như còn sợ xấu hổ hơn cả nàng, đụng cũng chẳng dám đụng nàng, không lẽ...muốn nàng chủ động sao?

Nghĩ đến bọn họ vẫn còn là phu thê hữu danh vô thực, lén liếc hắn một cái, nàng không chần chờ nữa, to gan dúi đầu vào trong lòng hắn. Trong hai người phải có một người phá vỡ cục diện bế tắc này, nếu da mặt hắn đã mỏng, vậy do nàng làm người kia đi.

Nàng làm gì vậy? Thuyền nhỏ vì động tác này của nàng, lắc lư mạnh một cái, Trầm Thiên Thu vội đỡ lấy vai nàng, ổn định người nàng, tránh để nàng ngã vào trong hồ.

Má Bạch Tiểu Mộc đỏ lên, thầm nghĩ gặp phải hắn, hình như chuyện mặt dày vô sỉ gì nàng cũng làm được, dứt khoát, kéo lấy hai tay hắn đặt lên eo mình. Ta muốn chàng ôm ta, giống như thiên nga đầu tựa đầu, trông như đang hôn bên chỗ kia vậy.

Trầm Thiên Thu nhìn theo hướng tay nàng chỉ, quả nhiên thoáng nhìn thấy một đôi thiên nga trắng thân thiết rúc vào nhau, miệng hai bên khẽ chạm, giờ hắn đã hiểu được ý của nàng.

Ta không thể làm thế, nàng sẽ trúng độc.

Thế thì chàng đưa thuốc giải cho ta uống trước không phải được rồi sao. Biết hắn đã hiểu ý nàng, Bạch Tiểu Mộc cúi thấp mặt không dám nhìn hắn. Ông trời ơi, nàng thế mà lại mở miệng yêu cầu hắn loại chuyện này, đúng là xấu hổ chết đi được! Nhưng ai bảo hắn giống khúc gỗ làm gì, lần đầu tiên khi gặp hắn, còn cho rằng hắn tràn đầy tà khí, bây giờ nàng chỉ cảm thấy hắn ngốc nghếch, không hiểu phong tình chút nào hết, nhưng nàng lại cực yêu hắn như vậy, muốn có được hết thấy mọi thứ của hắn.

Độc trên người ta, không thể uống thuốc giải trước được. Ánh mắt Trầm Thiên Thu hơi buồn bã.

Thế chàng...không biết đợi một lát rồi mới cho ta ăn thuốc giải à. Ngốc, loại chuyện này mà còn cần nàng dạy hả?

Không được, lần trước hắn là nàng đã ném qua loại độc này, lúc phát tác sẽ rất đau đớn.

Ta không sợ đau đớn. Nàng lập tức bật thốt, lời vừa ra khỏi miệng, nàng liền cảm thấy mình nôn nóng cứ như một nữ tử háo sắc vậy. Nhưng xem ra nàng thật sự yêu hắn đến hết thuốc chữa rồi, vì nụ hôn của hắn, nàng ngay đến sự đau đớn của việc trúng độc mà cũng không sợ.

Trầm Thiên Thu nghe vậy, dùng hai tay đeo bao tay màu đen nâng mặt nàng lên. Nhưng ta không nỡ để nàng chịu đau đớn.

Những lời này, khiến cho lòng của Bạch Tiểu Mộc tan chảy ra thành nước, nàng say mê trong ánh mắt thâm tình của hắn, cảm thấy đời này chưa bao giờ vui như lúc này, toàn thân nhẹ bẫng như muốn bay lên mây.

Cái này gọi là khổ tận cam lai, sau này nàng đều sẽ vui vẻ hạnh phúc như vậy.

Nàng vừa lòng dịu dàng chăm chú nhìn hắn, đỏ mặt xấu hổ.

Chỉ cần là chàng, ta không sợ đau đớn chút nào. Nói rồi, nàng hơi nhੌm người, phủ lên môi hắn, dâng lên môi hồng của mình.

... Trầm Thiên Thu bỗng chấn động, con mắt đầu tiên là cả kinh trợn to, sau đó, từ từ nhắm lại, quên hết mọi thứ mà hôn nàng.

Bạch Tiểu Mộc sớm đã vừa lòng thích ý mà nhắm mắt lại, cảm thụ giây phút tươi đẹp đó.

Ha, nụ hôn này, ngọt như những gì nàng tưởng tượng.

Sau đó, nàng mang theo nụ cười ngọt ngào ngất trong lòng hắn.

Tiểu Mộc! Trầm Thiên Thu kêu lên, thò tay vào trong lòng muốn lấy thuốc giải, mới phát hiện giờ không mang theo trên người, vội vàng ôm nàng dậy, thi triển khinh công, mũi chằm điểm lên nước hồ, bay về phía căn nhà ven hồ.

Ăn thuốc giải tỉnh lại, Bạch Tiểu Mộc một mình nằm trên giường, nhớ lại tình cảnh ngọt ngào với Trầm Thiên Thu khi đang chơi thuyền ở trên hồ không lâu trước đó, bắt đầu cười ngây ngồ.

Tuy rằng sau đó nàng ngất đi, nhưng cái loại tư vị tê tê đại đại bốn cánh môi dán vào nhau trước lúc hôn mê, nàng vẫn còn nhớ rất rõ.

Tay khẽ vuốt nhẹ cánh môi bị hôn qua, nàng híp mắt nhớ lại.

Bộ dạng sau mê này của nàng rơi vào trong mắt của Trình Mai đang đẩy cửa đi vào, im hơi lặng tiếng quan sát nàng hồi lâu, rồi mới đi qua đó.

Phu nhân, người tỉnh rồi?

Ừm, mới tỉnh. Bạch Tiểu Mộc thu lại nụ cười ngọt ngào trên môi, ngồi dậy nhìn bà.

Phu nhân, người còn nhớ hôm qua khi tôi dẫn người đến vườn thuốc, từng hỏi người những gì hay không?

Nàng nghĩ kĩ lại rồi nói: Ý di nói là...tôi có yêu Trầm Thiên Thu sâu đậm không?

Không sai, không biết bây giờ phu nhân có đáp án hay chưa?

Có, bây giờ tôi có thể trả lời di. Má Bạch Tiểu Mộc hơi đỏ, thẹn thùng ngẩng đầu.

Đúng, tôi yêu chàng sâu đậm.

Tuy đã mơ hồ nhận ra được điểm này, nhưng nghe Bạch Tiểu Mộc chính miệng thừa nhận, Trình Mai vẫn không nhịn được tâm tình kích động, bà bắt lấy tay Bạch Tiểu Mộc nói: Phu nhân, tôi có một việc cầu xin người!

Việc gì?

Xin người! Cứu...

Trình Mai! Trầm Thiên Thu vừa đi vào phòng liền quát lên.

Hai người cùng nhìn qua, thấy hần, sắc mặt Trình Mai hơi cứng lại, Bạch Tiểu Mộc thì lại cười tươi như hoa.

Chàng đến rồi.

Trầm Thiên Thu đi vào phòng, thần sắc nghiêm túc nhìn về phía Trình Mai. Người quen ta đã dặn dò gì người rồi sao?

... Bà cúi mặt trầm mặc.

Thấy bà không lên tiếng, Trầm Thiên Thu trầm mặt quát: Ra ngoài, lần sau đừng quên nữa!

...Vâng. Đáp lời, Trình Mai xoay người rời khỏi. Lúc này chính tai bà đã nghe được đáp án của Bạch Tiểu Mộc, bà tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc như vậy được. Nếu nàng ấy đã yêu cóc chủ sâu đậm, nhất định sẽ cam tâm tình nguyện làm việc đó, cho nên giờ chỉ còn thiếu việc nói sự thật với nàng ấy nữa thôi.

Bây giờ chỉ đành chờ cơ hội nói với Bạch Tiểu Mộc, bà mừng đến nỗi tay có chút run run.

Lão cóc chủ, tâm nguyện lúc sinh tiền của ngài, cuối cùng tôi cũng có thể làm được cho ngài rồi.

Bà vừa đi, lúc này Trầm Thiên Thu mới nhìn về phía Bạch Tiểu Mộc. Nàng cảm thấy sao rồi?

Có chỗ nào khó chịu không?

không có, ta rất khỏe. Nàng lắc đầu, có chút e lệ lại có chút vui mừng dùng cặp mắt long lanh nhìn hần.

Trầm Thiên Thu ngẩng đầu lên, cách lớp bao tay màu đen, khe vuốt sợi tóc của nàng, một lát sau, khe nói:

Nàng sau này...đừng làm vậy nữa?

Bạch Tiểu Mộc trước tiên là ngây ra, sau đó mới hiểu ra hần nói đừng làm vậy nữa là có ý gì, nàng khe cắn môi, cặp mắt nói: Chàng không thích ta hôn chàng sao?

Ta không thích...dáng vẻ lúc nàng trúng độc. Độc tính trên người hần ngày càng mạnh, lúc này nếu để nàng uống thuốc giải chậm một khắc, thì nàng đã ngọc nát hương tàn rồi.

Nghe thấy hóa ra là hần đau lòng cho nàng, chớp mắt Bạch Tiểu Mộc đã cười rạng rỡ. Ta không để ý, thật đó! Không đau tí nào. Khi cảm thấy được sự đau đớn, thì nàng đã ngất đi rồi, không có tri giác, cho nên lần này so với lần trước, một tí cảm giác nàng cũng chẳng có.

Nhưng ta thì để ý. Giọng hần có chút khàn khàn.

Câu này giống như đường mật thâm nhập vào trong tim nàng, làm cho nàng cười ngọt ngào lộ ra má lúm đồng tiền. Nàng cầm tay hần áp vào bên má nói: Chi bằng chàng đừng luyện bách độc công nữa được không? Ta nghe nói toàn thân chàng đều là độc, là bởi vì luyện môn bách độc công này, thế thì chỉ cần chàng không luyện nữa, độc trên người chàng sẽ từ từ mà giảm.

Như thế, sau này khi nàng hôn, sẽ không trúng độc nữa.

Yên lặng chăm chú nhìn nàng, Trầm Thiên Thu hồi lâu không lên tiếng. Nàng nhâm rồi, độc trên người hắn không phải bởi vì luyện bách độc công.

Sao chàng không nói gì? Chẳng lẽ chàng không nỡ từ bỏ, vẫn muốn tiếp tục luyện bách độc công?

Nàng ngạc nhiên nói.

Thấy vẻ hết sức chăm chú của nàng, bỗng Trầm Thiên Thu phát hiện mình làm sai rồi, hắn không nên tham luyện sự vui vẻ nhất thời, mà dung túng cho bản thân sa vào, hại hắn cũng lún sâu trong đó.

Hắn đột nhiên hất tay nàng ra, vẻ mặt lạnh lùng, quay người nói với nàng: Từ nhỏ ta đã luyện bách độc công, nàng muốn ta từ bỏ, đây là chuyện không thể nào, nàng vẫn nên đi đi. Hết lời, đầu cũng không quay lại mà đi ra cửa.

Đợi một chút, Trầm Thiên Thu, chàng quay về đây cho ta! Bạch Tiểu Mộc gấp đến nỗi xuống giường vọt ra ngoài. Nàng không hiểu, sao bỗng dưng hắn lại tức giận, chẳng lẽ chỉ vì nàng khuyên hắn đừng luyện bách độc công nữa hay sao?

Nếu hắn không làm được, có thể giải thích với nàng mà, sao lại muốn đuổi nàng đi nữa?

Vọt ra ngoài, Bạch Tiểu Mộc nhìn trái ngó phải, đã không thấy bóng dáng hắn đâu nữa. Nàng giậm chân tức giận nói:

Sao lại có người như vậy chứ, mỗi lần chỉ cần tức giận liền đuổi người, chàng xem ta là cái gì?

Nàng thề, lần sau hắn mà còn đối xử với nàng vậy nữa, nàng sẽ, sẽ...đi thật cho hắn xem, để hắn hối hận chết luôn.

Đứng lặng trước một ngôi mộ, Trầm Thiên Thu trầm mặc hồi lâu, mới từ từ mở miệng: Ông ngoại, ông sẽ tha thứ cho cháu chứ.

Ngài ấy sẽ không tha thứ cho người, lão cốc chủ hao hết tinh lực cả đời, mới tìm ra được cách này, mà người lại tình nguyện buông tha dễ dàng như vậy, nếu lão cốc chủ trên trời có linh, nhất định chết không nhắm mắt. Giọng của Trình Mai vang lên phía sau hắn.

Hắn không quay đầu lại, chỉ chăm chú nhìn mộ của ông ngoại, mặt không biểu tình mà nói:

Nhất định ông ngoại sẽ hiểu tại sao ta làm vậy.

Trình Mai kích động nói: Không, nếu lão cốc chủ còn tại thế, nhất định sẽ không cho phép người làm như vậy. Cốc chủ, xem như tôi cầu xin người, khó khăn lắm người mới tìm được người sinh vào buổi trưa mồng năm tháng năm, sao có thể tại thời điểm mấu chốt này mà từ bỏ được chứ? Tôi biết nàng ấy nhất định sẽ cam tâm tình nguyện, chỉ cần người nói với nàng ấy, nhất định nàng ấy sẽ đồng ý.

Trầm Thiên Thu quay lại nghiêm mặt nói: Di Trình, đừng nói nữa, ý ta đã quyết, ngày mai sẽ đưa nàng xuất cốc.

Cốc chủ, nếu người làm vậy, làm sao tôi có thể đối diện với sự phó thác của lão cốc chủ đây?

Sau này tôi có chết cũng không còn mặt mũi nào mà gặp ngài ấy nữa. Trình Mai hết hi vọng mà khuyên răn, trên mặt lộ vẻ bi thương.

Hắn biết người phụ nữ nhìn hắn lớn lên trước mắt này, vẫn luôn trung thành với hai ông cháu bọn họ. Ngỡ khí hắn hòa hoãn lại mà nói: Dì Trình, tất cả những điều này đều do ta tự nguyện, không liên quan đến người.

Nghe thấy lời của hắn, Trình Mai hỏi ra điều thắc mắc sớm đã nảy sinh: Cốc chủ, có phải người đã...yêu nàng ấy rồi hay không?

Trầm Thiên Thu cụp mắt không trả lời, lát sau, trầm mặc xoay người rời đi.

Cốc chủ, dù người muốn Bạch cô nương đi, nàng ấy cũng không chịu đi đâu. Trình Mai lại nói.

Lần này, ta nhất định sẽ khiến nàng rời đi.

.....

Sáng sớm, ven hồ có một tầng sương trắng mỏng bao phủ, như ảo như mộng, nhưng giờ phút này Bách Tiểu Mộc đang nghỉ chân ven hồ thì lại có vẻ mặt chán kinh, không có lòng nào mà nhìn cảnh đẹp trước mắt.

Chàng nói cái gì?

Ta nói ta muốn chơi đùa cô, nên mới đối xử với cô tốt một chút, cô lại không biết xấu hổ mà chủ động hôn ta, còn đại dột làm cho bản thân trúng độc, ta chịu đủ rồi, không muốn nhìn thấy bản mặt của cô nữa, cô biến đi.

Nàng không thể tin được những lời nhục nhã này lại nói ra từ miệng hắn, trợn to mắt nhìn hắn, hoài nghi cái người nhìn nàng với ánh mắt khinh bỉ trước mặt này, căn bản không phải Trầm Thiên Thu, mà là do người khác giả dạng.

Cô không nghe rõ lời ta nói hay sao? Trước giờ ta chẳng có hứng thú gì với những cô gái dễ dàng có được trong tay. Nếu như cô thật sự thiếu đàn ông đến vậy, thế thì cô có thể đi cướp người đàn ông khác về, đừng bám mãi ở Bách Độc cốc này khiến ta nhìn thôi đã thấy phiền.

Chàng... Nàng tức giận nói không nên lời, hắn thế mà lại bảo nàng đi cướp người đàn ông khác, đừng bám hắn nữa!

Sao hắn có thể nói với nàng những lời này được chứ? Hắn cho rằng nàng là cô gái tùy tiện đến thế hay sao?

Trầm Thiên Thu hôm qua vẫn còn thâm tình chân thành với nàng đã đi đâu rồi? Chẳng lẽ, thật sự giống như những gì hắn nói, hắn chỉ chơi đùa tình cảm của nàng thôi sao?

Lúc sau, Bạch Tiểu Mộc mới tìm lại được giọng nói của mình: Là vì ta bảo chàng đừng luyện bách độc công nữa, cho nên chàng đang giận ta sao?

Cô còn không hiểu ý ta à? Ta khinh thường loại nữ nhân bám đàn ông mãi không chịu buông. Không sai, lúc đầu ta có tí hảo cảm với cô, nhưng một chút tính rụt rè e lệ của nữ nhân cô cũng không có, mặt dày mày dạn mà đeo bám ta, khiến ta buồn nôn.

Bạch Tiểu Mộc tựa như bị điểm trúng huyết đạo, không cách nào động đậy được. Hắn nói nàng khiến hắn buồn nôn, hắn nói một chút tính rụt rè e lệ của nữ nhân nàng cũng không có, hắn nói nàng mặt dày mày dạn đeo bám hắn...Lời hắn nói tựa như sấm, bổ mạnh vào trong tai nàng, làm đau trái tim và sự tôn nghiêm của nàng.

Thấy nàng dờ dẩn không nói lời nào, dùng loại ánh mắt không dám tin mà kinh ngạc nhìn hắn, trái tim Trầm Thiên Thu co thắt lại, lạnh lùng nói: Người đâu, đưa Bạch cô nương xuất cốc.

Dạ. Lập tức có tên hạ nhân tiến lên. Bạch cô nương, mời.

Hắn thật sự muốn đuổi nàng ra khỏi cốc! Hắn thật sự không cần nàng nữa!

Trái tim như nát vụn, suy nghĩ của Bạch Tiểu Mộc loạn thành một mớ, không suy nghĩ được gì, chỉ có thể mờ mịt nhìn Trầm Thiên Thu, sau đó nàng tựa như kẻ ngốc, dờ dẩn theo tên hạ nhân kia rời đi.

Đau quá, đau quá, đau quá!

Nỗi đau đớn trong tim kia nhanh chóng lan tỏa khắp toàn thân, nàng vươn tay ôm chặt lấy ngực, giống như lúc này có mấy trăm người lấy dùi đục vào tim nàng, đem trái tim nàng xé nát vụn ra vậy, hốc mắt nóng lên, nhưng nàng cố nhịn, không để nước mắt chảy xuống.

Nàng không thể vô dụng mà khóc như vậy được, đặc biệt là không thể khóc ở chỗ của hắn.

Bạch cô nương, xin uống giải độc đan trước. Đến trước độc trướng, tên hạ nhân kia lấy một viên giải độc đan đưa vào tay nàng.

Giờ đây tai của nàng giống như bị điếc vậy, không nghe được lời của hắn, mắt cũng không thấy được vật trên tay.

Tên hạ nhân kia thấy vậy, sợ nàng trúng độc trướng, vội bắt lấy tay nàng, đem giải độc đan nhét vào miệng nàng.

Bạch Tiểu Mộc bị bắt phải nuốt viên thuốc xuống, cũng chẳng lòng dạ nào đi để ý người kia mới vừa cho nàng nuốt cái gì, tựa như con rối gỗ, từng bước từng bước theo hắn đi vào độc trướng.

Không biết đã đi bao lâu, cuối cùng cũng ra khỏi độc trướng, sau khi đưa Bạch Tiểu Mộc ra bên ngoài, tên hạ nhân kia liền rời đi.

Nàng hoang mang nhìn trời đất bên ngoài, đột nhiên có loại cảm giác không biết thân ở nơi nào.

Thời gian cứ như đã qua một trăm năm rồi vậy.

Những ngày tháng sau này rốt cuộc nàng phải làm gì đây? Tại sao cái đối lại lại chính là sự tuyệt tình nhục nhã của hắn chứ?

Nhớ tới những lời nói khó nghe không lọt tai người mà lúc này hắn nói với nàng, nàng không tài nào quên được, ngồi xổm xuống ôm lấy hai cánh tay bật khóc thất thanh.

Trong núi rừng yên tĩnh, thoáng chốc chỉ nghe thấy âm thanh bi lụy tan nát coi lòng của nàng.

Bạch cô nương, chuyện không phải như vậy, cốc chủ vốn không có ý nhục nhã cô.

Bỗng đứng nghe thấy giọng nói quen thuộc này, Bạch Tiểu Mộc nâng cặp mắt đã khóc sưng đỏ lên, nhìn về phía Trình Mai không biết đã đến trước mặt nàng từ lúc nào.

Thế thì tại sao chàng lại nói ra những lời nhục nhã người khác như vậy? Trên mặt nàng giàn giụa nước mắt, thút thít hỏi.

Trình Mai trầm trọng nói: Đây là bởi vì người không muốn cô ở lại, nhìn thấy ngày tháng thảm hại sau này của người.

Đây là ý gì? Nặng những giọt nước mắt còn đọng lại trong khóe mắt, Bạch Tiểu Mộc khịt khịt mũi không hiểu hỏi.

Chuyện ngày trước tôi dẫn cô đi xem Thần thảo cô còn nhớ chứ? Đột nhiên Trình Mai nhắc đến chuyện này.

Còn nhớ. Nàng gật đầu. Ừm. Nhưng cái này thì liên quan gì tới ngày tháng bi thảm sau này của chàng mà lúc này dì nói. Thấy Trình Mai dẫn dắt vấn đề đến đây, nàng không hỏi cau mày hỏi.

Có liên quan rất lớn, bởi vì Thần thảo phải trồng trong máu người, mới có thể phát huy được hiệu thần kì của nó, hơn nữa phải là máu của người sinh vào buổi trưa mồng năm tháng năm thì mới có tác dụng.

Nghe vậy, Bạch Tiểu Mộc nhất thời kinh hãi. Cái, cái gì? Lúc trước khi Trầm Thiên Thu và Trình Mai biết được sinh thần của nàng là vào buổi trưa mồng năm tháng năm đều mang về mặt kinh ngạc, bây giờ xem như là nàng đã hiểu, nhưng, không phải bọn họ muốn lấy máu của nàng đi trồng Thần thảo đấy chứ? Đột nhiên nàng có chút sợ hãi mà đứng dậy, lùi xa Trình Mai hai bước.

Thấy nàng hơi lộ thần sắc kinh hãi, Trình Mai ôn tồn nói: Cô đừng sợ, cóc chủ vốn không định lấy máu của cô đi trồng Thần thảo, nếu không thì người cũng chẳng nghĩ ra trăm phương nghìn cách muốn đuổi cô đi khỏi Bách Độc cốc.

Bạch Tiểu Mộc thầm cảm thấy bà nói cũng đúng, nếu Trầm Thiên Thu muốn lấy máu nàng để trồng Thần thảo, thì sẽ không đuổi nàng đi.

Nhưng sự hoang mang trong lòng nàng ngày càng sâu. Dì Trình, rốt cuộc dì muốn nói gì với tôi?

Cóc chủ không sống qua hai tháng nữa đâu.

Chàng không sống qua hai tháng? Sao có thể như vậy được? Bạch Tiểu Mộc không tin.

Điều tôi nói đều là thật! Độc trên người cóc chủ vốn chẳng phải do luyện bách độc công mà có, mà là bởi vì kết quả của việc người quanh năm suốt tháng lấy độc trị độc, áp chế độc tính trong cơ thể, dẫn đến kịch độc phản phệ, nay mạng sống như buổi xế chiều. Thấy Bạch Tiểu Mộc đỏ mặt ra, Trình Mai đem ngọn ngành mọi chuyện nói hết cho nàng.

Một tháng sau khi cóc chủ sinh ra, lão cóc chủ đến Tần phủ bế cóc chủ về, có kẻ thù đã mua chuộc một tên hạ nhân trong cốc, bảo kẻ đó cho cóc chủ mới một tháng tuổi ăn kịch độc, khi

đó tất cả thuốc giải trong cốc đều bị tên hạ nhân đó trộm hết sạch, nhất thời không có thuốc giải để giải độc, vì để cứu mạng cốc chủ, lão cốc chủ đành phải mạo hiểm dùng phương pháp lấy độc trị độc để khắc chế độc tính trong người cốc chủ trước, sau đó mới nghiên cứu phương pháp giải độc.

Sau đó thì sao? Nghe đến đây, Bạch Tiểu Mộc sốt ruột hỏi.

Sau đó lão cốc chủ phát hiện tên hạ nhân đó còn hạ một loại kịch độc khác lên người cốc chủ nữa, kết quả là trong người cốc chủ cùng tồn tại ba loại độc, khi đó cốc chủ còn nhỏ, căn bản không có cách nào chịu được độc tính phức tạp như vậy, cơ hồ như muốn độc phát mà chết, lão cốc chủ đành phải hạ thêm một loại độc khác nữa lên người cốc chủ để áp chế độc tính.

Cái gì? Thế chẳng phải trên người chàng có đến bốn loại kịch độc hay sao?

Không sai, từ đây về sau, tuy có thể miễn cưỡng áp chế để không khỏi bị độc phát mà chết, nhưng theo cốc chủ khôn lớn từng ngày, tạng phủ cũng trước sau hấp thu mấy thứ kịch độc đó, độc tính vốn được cân bằng lại bắt đầu mất khống chế, vì độc tính trong người quá phức tạp lại khó hóa giải, lão cốc chủ đành phải tiếp tục dùng phương pháp lấy độc trị độc để chặn độc trong người cốc chủ.

Ngay đến Bạch Tiểu Mộc cũng nghe ra được tính nguy hiểm trong đó, nói: Thế chẳng phải cứ tiếp tục tuần hoàn không ngừng hay sao?

Không sai, cứ như vậy kết quả của việc ngày qua ngày dùng các loại độc tính khác nhau để chặn độc, khiến cho trên thân cốc chủ nhiễm toàn là độc, một giọt máu của người cũng có thể giết chết mười tên tráng hán. Nhiều năm nay người cứ như vậy mà chịu đựng sự ăn mòn của mấy độc vật kia đối với người, mỗi đêm đều đau đớn không ngủ được. Đến nay, không tìm được thuốc gì có thể ngăn chặn được sự phản phệ của mấy thứ kịch độc trong thân thể người nữa. Nói đến đây, giọng của Trình Mai bắt đầu nghẹn ngào.

Thì ra Trầm Thiên Thu phải chịu đựng sự đau đớn lâu đến vậy. Bạch Tiểu Mộc không khỏi nhớ đến cái lần trúng độc ở Vọng Vân trại, đau đến nổi nằng khó mà chịu đựng được, mà hẳn toàn thân đều là độc, há chẳng phải còn chịu đựng sự đau đớn giãy vò gấp trăm gấp ngàn lần của nằng hay sao, lo lắng hỏi: Dì Trình, thế thì phải làm sao mới có thể cứu chàng?

Lão cốc chủ vì muốn cứu cốc chủ mà đã đọc hết mọi loại sách, cũng tìm hết danh y khắp thiên hạ, cuối cùng cũng tìm ra được một cách, đấy chính là Thần thảo. Nói rồi, Trình Mai quỳ xuống trước nằng. Bạch cô nương, tôi cầu xin cô hãy cứu cốc chủ đi!

Bạch Tiểu Mộc còn chưa kịp mở miệng, liền nghe một tiếng cười truyền đến – Ha ha, thì ra đây chính là bí mật mà Trầm Thiên Thu khổ sở che giấu! Nhưng mà dì Trình, dì thật nhẫn tâm, cứ nhiên bảo nằng ta dùng tính mạng của mình để cứu Trầm Thiên Thu. Nói xong, Ngọc Như Ý liền từ một cành cây đáp xuống trước mặt hai người.

Phải dùng mạng của tôi để cứu Trầm Thiên Thu? Đây là ý gì? Bạch Tiểu Mộc chẳng hiểu

gì cả. Chỉ là cần dùng máu của nàng để trồng Thần thảo, một chút máu đầu chết người được. Cô có biết số máu dùng để trồng Thần thảo, phải cần bao nhiêu không? Cái khuôn mặt đẹp kinh người kia của Ngọc Như Ý, giờ đây cười đến đẹp mê hồn.

Tôi không biết. Nàng lắc lắc đầu.

Ba mươi ngày, mỗi ngày đều cần một chén máu tươi, bởi vì rễ của Thần thảo sẽ đem số máu đó hấp thu hết, cho nên mỗi ngày đều phải bổ sung máu người, tròn ba mươi ngày sau, Thần thảo vốn không có được tính kia mới có thể trở thành ‘Thần diệu chi thảo’, tương truyền có thể hoạt tử nhân, nhục bạch cốt (*)!

Bạch Tiểu Mộc nghe đến ngây dại.

Thấy nàng có vẻ như vẫn không hiểu là chuyện gì, Ngọc Như Ý nảy sinh lòng tốt mà giải thích lần nữa: Cô nghĩ đi, nếu mỗi ngày trên người cô đều trích ra một chén máu, liên tục ba mươi ngày sau, cô còn mạng nữa không đây?

Cho nên tôi vì hết máu mà chết? Bạch Tiểu Mộc cũng coi như là hiểu rồi.

Không sai. Vì vậy từ xưa đến nay, dược hiệu của Thần thảo tuy kinh người, nhưng người chân chính dùng qua Thần thảo đã ít lại càng ít, hơn nữa dùng máu người nuôi trồng Thần thảo, còn có hai điều cấm kị.

Cấm kị gì?

Một cần phải là người sinh vào buổi trưa mùng năm tháng năm, bởi vì ngày này là lúc âm khí thịnh nhất trong năm, điều cấm kị thứ hai là, người đó phải cam tâm tình nguyện dùng máu mình để trồng Thần thảo, không thể có một tia oán hận nào, bởi vì Thần thảo là dược thảo có linh tính, một khi cảm nhận được oán khí trong máu, sẽ lập tức chết héo.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao người sinh vào buổi trưa mùng năm tháng năm tuy không dễ tìm, nhưng điều khó nhất là phải cần đối phương cam tâm tình nguyện, trong lòng hoàn toàn không tồn tại oán khí thì mới được, cho nên xưa nay người có thể trồng được Thần thảo thì không nhiều.

Bạch Tiểu Mộc khiếp sợ nhìn Ngọc Như Ý, lại đưa mắt nhìn Trình Mai vẫn còn đang quỳ dưới đất, lát sau, nàng tiến lên đỡ bà đứng dậy.

Nghe xong những lời này của Ngọc Như Ý, nghi điểm lúc trước nghĩ không thông, nay Bạch Tiểu Mộc đã hiểu hết toàn bộ. Thì ra lúc đầu khi Trầm Thiên Thu bái đường với nàng, từng nói qua muốn nàng cam tâm tình nguyện đi cứu một người, người mà hắn nói, chính là bản thân hắn.

Nhưng sau này, hắn lại thay đổi tâm ý, cho nên mới không từ mà biệt.

Đây là bởi hắn...không nỡ để nàng vì hắn mà chết, cho nên mới lần lượt muốn đuổi nàng khỏi Bách Độc cốc.

Hắn không phải vô tình với nàng, càng không phải tuyệt tình, chính vì có tình với nàng, cho nên mới dùng những lời đó nhục nhã nàng, chỉ vì muốn ép nàng rời đi, hắn thà lựa chọn mình

bị độc phát mà chết, cũng không muốn nàng cứu hần.

Trình Mai chăm chú nhìn mà có chút kinh nghi, bên môi Bạch Tiểu Mộc lộ ra một nụ cười mỉm. Dì Trình, tôi nguyện ý cứu chàng.

Khi cầu xin hần cứu cha nàng, nàng từng nói qua, dù muốn nàng chết, nàng cũng đồng ý, bây giờ chắc là lúc nàng báo ân rồi đây.

Nếu lấy một mạng của nàng có thể cứu được mạng hần, nàng cam tâm tình nguyện, không một lời oán thán nào, bởi vì, người nàng cứu là nam nhân mà nàng yêu nhất.

Thấy thế, Ngọc Như Ý lập tức lộ vẻ xấu xa nói: Đợi đã, thế các người định lấy gì để bịt miệng ta lại đây? Chắc hẳn là các người không muốn để Trầm Thiên Thu biết được chuyện này đâu nhỉ.

Chú thích:

(*) Hoạt tử nhân, nhục bạch cốt: đồng nghĩa với cải tử hồi sinh

8. Chương 8

Trầm Thiên Thu, Trầm Thiên Thu, ông nội người đến rồi đây, còn không mau ra nghênh đón. Vừa vào đến Bách Độc cốc, Ngọc Như Ý liền cất cao giọng mà gọi, đợi hồi lâu, không thấy có ai đi ra, y liền tìm từng phòng từng phòng trong căn nhà ở ven hồ, cuối cùng đi đến vườn thuốc ở hậu phương, thấy Trầm Thiên Thu đang đứng trước ruộng Thần thảo.

Y hất đầu lên mà mắng: Trầm Thiên Thu, cái con rùa nhà người, dám lấy đại một loại độc dược nào đó để lừa ta, còn nói cái gì mà khiến cho người ta thành bộ xương rồi mà vẫn chưa chết được, kết quả thì sao, độc dược kia của người ngay đến con kiến cũng không chết nổi.

Ngọc Như Ý, người đấu với ta nhiều năm như vậy, chẳng lẽ không thấy chán hay sao? Trầm Thiên Thu điềm tĩnh liếc y một cái.

Chán, sao lại không chán chứ, cho nên lâu lâu ta lại tới đây xem thử người đã chết hay chưa, lần này ta đến, chỉ thấy hứng thú với cỗ độc trong người của người, đợi người chết rồi, ta muốn mổ người ra, xem thử bên trong cơ thể người có bao nhiêu loại độc, chắc, nhìn khí sắc này của người, chắc cũng sống không quá năm mươi ngày nữa đâu nhỉ? Há há, ta thật sự là không đợi được nữa. Trước mặt Trầm Thiên Thu, y nói một cách hờn hờ, cứ như thể là chuyện y đang nói đến không phải là chuyện sống chết, mà là chuyện mừng vậy.

Hai người đấu đá đã nhiều năm, Trầm Thiên Thu sớm đã quen với bản tính xấu xa này của y, chả thèm nghĩ ngợi gì về lời nói của y.

Thu lại ánh mắt, hần cúi mắt nhìn ruộng Thần thảo mà trước khi còn sống ông ngoại đã dốc lòng nuôi trồng, không chút để tâm nói:

Sau khi ta chết, tấm thân này của ta người muốn thì cứ lấy đi.

Ngọc Như Ý không chút khách sáo nói: Thế thì ta xin cảm tạ trước nha. Cặp mắt tà mị

cũng liếc về phía Thần thảo trước mặt, biết rõ còn cổ hủ: Trừ phi tìm được người sinh vào buổi trưa mồng năm tháng năm, bằng không những cây Thần thảo trồng trong đất này, cũng chẳng khác gì cỏ dại, chút xíu lợi ích cũng chẳng có, thế mà Bách Độc cốc còn trồng một vườn lớn thế này, muốn làm gì?

Kể am hiểu y thuật như y, hơn một năm trước sớm đã nhìn ra Trầm Thiên Thu mang trên mình kịch độc khó giải, sau lại để ý tới những cây Thần thảo trồng trong Bách Độc cốc, thế là liền hiểu được ý đồ của hắn, cho nên cũng âm thầm giúp đỡ tìm kiếm người sinh vào buổi trưa mồng năm tháng năm.

Không phải bởi vì y xem Trầm Thiên Thu là bạn, mà là không muốn mất đi đối thủ này của y, công lực dùng độc của Trầm Thiên Thu trong chốn giang hồ không ai có thể sánh bằng, mà y thì lấy việc phá giải độc của hắn làm niềm vui, hai người cứ như vậy mà đấu với nhau nhiều năm.

Nhưng đã tìm hơn một năm, y vẫn chẳng tìm được người sinh vào buổi trưa mồng năm tháng năm, nào ngờ Trầm Thiên Thu lại tự mình gặp được.

Ngọc Như Ý, ta đã đồng ý với ngươi sẽ cho ngươi tắm thân này, ngươi đi đi, đợi ta chết rồi hẵng đến lấy.

Trầm Thiên Thu không trả lời y, phát tay hạ lệnh đuổi khách. Giờ đây hắn chẳng có lòng nào mà đi ứng phó với y, chỉ muốn tại những ngày tháng cuối cùng của đời người, lỗ tai được yên tĩnh một chút.

Ngọc Như Ý bĩu môi. Đi đi lại lại quá phiền phức, ta phải ở lại đây, đợi người chết rồi mới đi, đúng rồi, cho ta vài gốc Thần thảo.

Ngươi cần Thần thảo để làm gì?

Ta muốn thử xem có còn cách nào khác để nuôi sống Thần thảo hay không, nếu như thành công, nói không chừng còn kịp cứu ngươi một mạng. Nói rồi, y vươn tay ra bắt hai, ba gốc Thần thảo, dùng tơ lụa gói lại, trước khi đi, y nói: Đúng rồi, lúc ta tới có gặp phải cái cô gái ngu ngốc họ Bạch kia, liền thuận tay dẫn nàng ta vào đây rồi.

Chết tiệt! Ngươi lại dẫn nàng vào đây rồi à? Trầm Thiên Thu cau mày, khó khăn lắm mới khiến nàng rời khỏi, thế mà y lại dẫn nàng trở về.

Đúng đó, nàng ta bảo có lời muốn nói với ngươi, xin ta dẫn nàng ta đi vào lần nữa, lương tâm trăm năm khó gặp của ta đột nhiên lại xuất hiện vào lúc này, thế là tốt bụng mà dẫn nàng ta vào luôn.

Lầm chuyện! Trầm Thiên Thu trầm mặt quát: Bây giờ nàng đang ở đâu?

Đang ở bên bờ hồ. Lờ mờ vừa dứt, thì thấy thân hình Trầm Thiên Thu xẹt qua một cái, chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

Hơ, đúng là gấp quá nhỉ, tiếp đó y nhìn Thần thảo trong tay, cười hà hà nói: Thần thảo à Thần thảo, tiếp theo phải trông chờ vào mi rồi.

Nàng lại trở về làm gì nữa? Trầm Thiên Thu nhanh chóng tìm thấy Bạch Tiểu Mộc ở bên bờ hồ.

Ta trở về đưa cái này cho huynh. Nàng tỏ ra lạnh lùng quay đầu lại nhìn về phía hắn, từ trong lòng lấy ra một tờ giấy đưa cho hắn.

Đây là cái gì? Hắn đón lấy, mở ra xem, phát hiện ra đây lại là một tờ thư.

Hai tay chống nạnh, Bạch Tiểu Mộc hùng hổ tuyên cáo tội trạng của hắn. Huynh đã phạm vào điều thứ nhất trong ‘thất xuất’ của đàn ông, buông lời nhục mạ thê tử, còn điều thứ hai cố ý lừa gạt, tiếp đó là điều thứ ba ác ngôn xua đuổi, cho nên ta quyết định thôi huynh, rồi tìm một người đàn ông khác tốt hơn huynh.

Rất tốt, hi vọng nàng có thể sớm ngày tìm được một người đàn ông tốt khiến nàng vừa ý. Mặt Trầm Thiên Thu chẳng có biểu tình gì mà nói, đem tất cả tâm tình cảm xúc giấu kín trong cặp mắt đen ánh xanh kia.

Ta còn muốn nói với huynh một chuyện, ta đã tìm được người đàn ông kia rồi. Nàng hất cằm.

Nàng tìm được rồi? Hắn không tin, sao mới nửa ngày không gặp, mà nàng đã tìm được một người như vậy rồi. Hắn ở đâu?

Đây, không phải đang ở kia hay sao? Nàng vươn tay chỉ, cười lộ ra má lúm đồng tiền.

Nhìn theo hướng tay nàng chỉ, Trầm Thiên Thu híp mắt, đợi sau khi nhìn rõ người đang đi về phía này, hắn tức giận nói: Người nàng nói không phải là chỉ Ngọc Như Ý đấy chứ?

Không sai, chính là huynh ấy. Nàng dùng sức gạt đầu. Huynh không cần phải sợ ta sẽ lại đeo bám huynh nữa, ta bây giờ ấy à, toàn bộ tâm tư đều đặt trên người huynh ấy, huynh ấy đi đâu thì ta đi đó.

Sao có thể nhanh như vậy mà nàng đã...thích Ngọc Như Ý? Nghi ngờ nhìn nàng, Trầm Thiên Thu khó mà tin được nhanh vậy mà nàng đã thay lòng đổi dạ.

Cười xù một tiếng, Bạch Tiểu Mộc nhướn mày nói: Người có mắt đều nhìn ra, Ngọc Như Ý tuấn mỹ hơn huynh, hơn nữa huynh ấy còn có một thân y thuật tinh thâm xuất thần nhập hóa, không giống huynh, toàn thân đều là độc, chỉ cần chạm vào một cái là khiến người ta trúng độc, kẻ thông minh đều biết người nên yêu là ai. Ta nên cảm ơn huynh đã mắng cho ta tỉnh ra, bằng không thì ta vẫn còn đang ngu ngốc mà si luyến huynh nữa đấy.

Mấy lời nói chua chát này, tựa như cây kim đâm mạnh vào tim của Trầm Thiên Thu, hắn không tài nào tin nổi những lời nói này lại từ miệng nàng mà ra, càng không dám tin rằng trái tim của nàng chưa đến một ngày nói dối là dối.

Thấy hắn sững sờ nhìn nàng, Bạch Tiểu Mộc nhún nhún vai, tự trào cười một tiếng. Huynh cũng không cần cảm thấy kì lạ, ta vốn là một người dễ thay đổi đứng núi này trông núi nọ, lúc trước là thích Tần Thiên Thời, sau đó lại thích huynh, rồi lại thích Ngọc Như Ý, cũng chẳng có gì là lạ hết.

Nói hay lắm. Ngọc Như Ý vỗ tay bước về phía bọn họ, thân mật ôm lấy nàng.

Trầm Thiên Thu, đây không phải là cướp đoạt tình yêu đâu nha, là tự bản thân người không cần nàng trước.

Rõ ràng là mặt trời vẫn chưa lặn, nhưng trước mặt Trầm Thiên Thu bỗng tối sầm lại, không nhìn thấy gì nữa.

Không nhìn thấy bộ dạng cười đắc ý của Ngọc Như Ý khi ôm lấy Bạch Tiểu Mộc, không nhìn thấy bộ dạng Bạch Tiểu Mộc nép vào trong lòng y mà mỉm cười.

Như vậy cũng tốt, cái gì cũng không nhìn thấy, hắn sẽ không cảm thấy trái tim như bị xé toạc ra, đau đớn khôn tả.

Là hắn lựa chọn đuổi nàng đi, hắn không trách nàng, nàng làm vậy là đang trả thù hắn, hắn biết.

Nhưng nàng không nên chọn Ngọc Như Ý, y tuyệt đối không có cách nào đem lại hạnh phúc cho nàng.

Lát sau, trước mắt lại khôi phục lại ánh sáng, Trầm Thiên Thu nhìn về phía nàng, trên mặt không có một tia gợn sóng mà nói: Nàng phải suy nghĩ cho kĩ, đừng vì giận dữ nhất thời mà làm ra chuyện khiến bản thân mình hối hận, Ngọc Như Ý tuyệt đối không phải là người thích hợp với nàng.

Nghe vậy, vẻ cười trên mặt Ngọc Như Ý lập tức chuyển sang tức giận. Trầm Thiên Thu, người đây là ý gì hả, người nói rõ ràng cho ta., chẳng lẽ người cho là ta không xứng với nàng hay sao?

Vấn đề không phải là xứng hay không xứng, mà là người không thích hợp với nàng.

Y xì một tiếng, cười nói: Ồ, thế người nói nghe xem ai mới thích hợp với nàng?

Trầm Thiên Thu không trả lời, lại nhìn Bạch Tiểu Mộc một cái, rồi xoay người rời khỏi, ẩn giấu dưới tay áo là năm ngón tay đang siết thật chặt, cổ nén nỗi đau đớn giờ đây đang ăn mòn toàn bộ phủ tạng của hắn.

Hắn vừa đi, vẻ kiên cường nguy trang trên mặt Bạch Tiểu Mộc nháy mắt đã sụp đổ, ánh mắt đầy vẻ quyến luyến mà nhìn bóng lưng của hắn.

Đừng nhìn nữa, người cũng đã vào nhà rồi còn nhìn cái gì nữa? Ngọc Như Ý bị phốt lờ nên không vui mà đứng trước mắt nàng, ngăn cản ánh mắt của nàng.

Lúc này nàng mới lưu luyến mà thu ánh mắt lại. Thần thảo huynh đã lấy được rồi à?

Đương nhiên, đi thôi. Y hưng phấn mà lắc lắc tư lự có gói Thần thảo.

Cắt một nhát trên cổ tay, nhìn máu tươi từng giọt từng giọt nhỏ vào trong bát ngọc, Bạch Tiểu Mộc tựa như không có tí tri giác, cứ như không thấy đau vậy, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một nụ cười yếu ớt.

Thấy thế, Ngọc Như Ý tò mò hỏi: Cô đang nghĩ gì vậy? Vết thương trên cổ tay của cô không thấy đau à?

Chỉ cần tôi nghĩ đến mỗi giọt máu đang chảy hiện nay, đều là vì cứu Trầm Thiên Thu, liền không thấy đau nữa. Huynh không biết đâu, chàng đã làm rất nhiều rất nhiều chuyện cho tôi, bây giờ cuối cùng cũng đến phiên tôi làm một chuyện cho chàng.

Ngọc Như Ý hừ lạnh. Bây giờ cô còn có thể nghĩ được như vậy, đợi đến năm ngày sau, bảy ngày sau, khi cô càng ngày càng suy yếu, không chừng cô sẽ không nghĩ như vậy nữa đâu, còn sẽ sinh lòng oán hận.

Sẽ không đâu. Giọng nàng rất khê, nhưng tràn đầy sức mạnh.

Cái loại thần thái kiên định vừa hạ quyết tâm, liền tuyệt không hối hận trên gương mặt của nàng, khiến cho Ngọc Như Ý không khỏi nhìn nhiều hơn cái nữa. Vậy sao? Chúng ta thử xem. Trước giờ tôi chưa từng thấy qua Thần diệu chi thảo, nhưng thật hi vọng máu của cô có thể trồng ra loại cỏ thần trong truyền thuyết này.

Thấy máu trong bát đã đầy tám phần, Ngọc Như Ý lấy ra một cái bình ngọc nhỏ, đem thuốc bột trong đó bôi lên vết thương trên cổ tay của nàng, thoáng chốc, máu trên miệng vết thương đã ngừng chảy.

Tiếp đó, y lấy ra một gốc Thần thảo đang được bọc trong tơ lụa, bỏ vào trong bát ngọc.

Rễ màu trắng của Thần thảo vừa tiếp xúc với máu tươi của con người, nháy mắt đã chuyển sang màu đỏ, sau đó lá cũng từ từ từng chút từng chút đổi thành màu đỏ.

Nhìn thấy một màn thần kì này, Bạch Tiểu Mộc kinh ngạc tròn to mắt, nhìn chăm chú không rời.

Xem ra Thần thảo này hình như rất thích máu của cô. Trên gương mặt yêu mỹ của Ngọc Như Ý nở một nụ cười câu hồn.

Chỉ cần ba mươi ngày, là có thể cứu được chàng rồi... Nàng tựa như không nghe thấy lời nói của y, ngơ ngẩn lẩm bẩm tự nói.

Nâng mắt liếc nàng một cái, Ngọc Như Ý có chút giận dữ. Cô gái này chẳng để y vào trong mắt tí nào hết, chỉ một lòng nghĩ về Trầm Thiên Thu.

Quần áo của hắn đã ướt đầm.

Cuối cùng cũng trải qua sự đau đớn khi phát độc, Trầm Thiên Thu xuống giường, thay một bộ trường sam sạch sẽ mang màu xanh của hồ nước.

Cốc chủ. Trình Mai nhẹ gõ cửa vài cái.

Vào đi.

Bà mang bữa tối đi vào rồi đặt trên bàn, thoáng thấy bộ xiêm y ướt đầm mồ hôi kia trên nền đất, lo lắng hỏi: Cốc chủ, ban nãy độc lại phát tác sao?

Ừ. Trầm Thiên Thu khẽ ừ một tiếng. Dì Trình, lúc này đang là giờ nào, sao trời lại tối vậy?

Mặt dì Trình lộ ra vẻ kinh ngạc nhìn hắn, lại nhìn mặt trời bên ngoài cửa, cửa này mặt hướng về phía tây, giờ đang là giữa hè, mặt trời xuống núi rất muộn, lúc này ánh tà dương đang sà

vào trong phòng, chiếu sáng rực rỡ.

Dì Trình. Thấy bà không đáp lời, Trầm Thiên Thu kêu tiếng nữa. Dì không nghe thấy lời nói lúc này của ta hay sao?

Bà hoàn hồn lại trả lời: Lúc này là giờ thân ba khắc.

Mới giờ thân ba khắc, mặt trời bên ngoài bị mây đen che khuất rồi à?

Về mặt Trình Mai không nhìn được nữa lắc đầu nói: Không có, lạc dương bên ngoài vẫn như trước kia.

...Vậy sao? Trầm Thiên Thu híp mắt nhìn ra ngoài cửa, tất cả cảnh sắc đều tựa như tấm màn đen, u u ám ám.

Cốc chủ, mắt của người...

Hắn nhắm mắt lại, thản nhiên nói: Qua thêm vài ngày nữa e là sẽ mù hoàn toàn. Dì Trình, dì giúp ta tìm Ngọc Như Ý lại đây, ta có chuyện muốn nói với y. Còn nữa, chuyện về mắt của ta, dì nhớ kĩ là không được tiết lộ cho bất kì ai, đặc biệt là không thể để cho Bạch Tiểu Mộc biết. Nhân lúc bây giờ còn chưa mù hoàn toàn, hắn phải nói rõ ràng với Ngọc Như Ý.

Vâng. Thấy hắn đã như vậy rồi, nhưng vẫn còn bận tâm đến Bạch Tiểu Mộc, trong lòng Trình Mai lại thấy tiếc cho hắn, lại nghĩ tới Bạch Tiểu Mộc không hề phụ lòng hắn, còn cam tâm tình nguyện dùng máu của mình để báo đáp hắn, lúc này mới từ từ mà buông lòng. Không lâu, Ngọc Như Ý đi vào trong phòng, thấy hắn đứng bên cửa sổ, nhìn về hướng mặt trời, không biết là nhìn gì mà nhìn đến ngẩn ngơ, ngay đến việc y đã đi vào rồi mà vẫn không phát hiện ra.

Dì Trình nói người có việc tìm ta?

Ngọc Như Ý, chúng ta quen biết nhau bao nhiêu năm rồi? Hắn chẳng hề quay đầu lại mà hỏi.

Chắc khoảng chừng bảy, tám năm rồi. Y bước đến bên cạnh Trầm Thiên Thu, nhìn ra ngoài cửa sổ, muốn xem thử có cái gì mà lại thu hút ánh mắt của hắn, khiến hắn nhìn đến mê mẩn cả người như vậy. Nhưng vừa liếc một cái, thì phát hiện cảnh sắc vẫn như lúc bình thường, chẳng có gì đặc biệt cả.

Trầm Thiên Thu vẫn không quay lại nhìn y. Mấy năm nay, ta thật lòng kết giao với bằng hữu này là người, những độc được ta chế ra, người đều có thể hóa giải, nói thật, ta rất bội phục y thuật của người.

Chắc, hôm nay sao thế này, sắp có cơn đại hồng thủy hả? Người mà lại mở miệng khen ta, làm cho cánh tay của ta nổi hết cả da gà rồi nè. Ngọc Như Ý run vài cái. Nhưng mà, y thuật của ta cũng chẳng giỏi như người nói đâu, độc trên người người ta không có cách nào hóa giải. Trước giờ y vẫn luôn muốn thử hóa giải thứ kịch độc tạo bởi vô số loại độc hỗn tạp kia trong người hắn, đáng tiếc độc tính đó quá phức tạp, ngay đến y cũng đành bó tay.

Đây không phải vấn đề của người, y thuật hiện nay của người trong chốn giang hồ đã được

xưng là đệ nhất, không ai sánh kịp.

Được hần khen quá như vậy, Ngọc Như Ý bật cười to tiếng: Ha ha ha, Trầm Thiên Thu, ta vừa vào phòng, người liền thổi phồng ta bằng thái độ khác thường, chắc không phải có yêu cầu gì đấy chứ?

không sai, ta có một việc muốn xin người, nhưng những lời ta nói ban nãy, đều là lời thật lòng. Bị y nói toạc ra, Trầm Thiên Thu thẳng thắn thừa nhận.

Người có việc gì muốn cầu xin ta? Ngọc Như Ý lấy làm lạ hỏi, hai người quen biết nhiều năm, hần chưa bao giờ cầu xin y bất kì việc gì.

Đừng tổn thương Bạch Tiểu Mộc.

Cái này thì đúng là lạ nhỉ, con mắt nào của người thấy ta làm tổn thương nàng ấy chứ? Y vuốt cằm, híp con mắt câu hồn đoạt phách kia lại, nhìn về phía Trầm Thiên Thu.

Người yêu nàng không? Ngọc Như Ý. Hần điềm tỉnh hỏi.

Yêu? Ta chỉ yêu bản thân ta thôi. Ngọc Như Ý bĩu môi, khinh miệt trả lời.

Trầm Thiên Thu không hề bất ngờ chút nào với đáp án của y. Thế thì đừng ở bên nàng, khiến nàng hiểu lầm người có tình ý với nàng nữa, như vậy sẽ hại nàng. Hần đã tổn thương nàng một lần, không chịu được việc nàng lại bị tổn thương lần thứ hai.

Là tự nàng muốn ở bên ta, ta đâu có bắt ép gì nàng. Huống hồ tuy ta không yêu nàng, nhưng lại không thấy chán ghét nàng. Ngọc Như Ý đột nhiên nhớ đến việc nàng cắt cổ tay lấy máu không lâu trước, cái nụ cười mãn nguyện trên gương mặt kia, làm cho tim của y như có cái gì đó đang ngọ nguậy, khiến cho y mở miệng nói mà chẳng hề suy nghĩ: Có lẽ nếu cứ tiếp tục như vậy, nói không chừng ta sẽ lâu ngày sinh tình với nàng cũng nên.

Những lời này nằm ngoài dự đoán của Trầm Thiên Thu, hần hơi kinh ngạc trầm ngâm một hồi, như có điều suy nghĩ mà hỏi: Ý của người là, người có khả năng sẽ yêu nàng? Nếu thật như vậy, có lẽ y sẽ đối xử tốt với nàng.

Chuyện này ai mà biết được! Y nhún nhún vai. Ta nói nè Trầm Thiên Thu, nếu người đã không cần nàng nữa, còn lo lắng cho nàng nhiều như vậy làm gì? Trừ phi trong lòng người vẫn còn lưu luyến nàng?

Có lưu luyến đi nữa thì cũng phải từ bỏ. Hần ảm đạm thì thào nói.

Không bỏ sót lời nói của hần, Ngọc Như Ý tàn nhẫn cười nhạo. Nói cũng phải, bởi vì người sắp chết tới nơi rồi, cho nên mới đuổi nàng đi khỏi Bách Độc cốc, không muốn để nàng nhìn người chết chứ gì? Chắc chắn, nói như thế, người cũng được xem là một kẻ si tình.

Thấy Trầm Thiên Thu vì Bạch Tiểu Mộc, thà rằng không nói gì với nàng, đuổi nàng ra khỏi cốc một cách tuyệt tình, tránh để Bạch Tiểu Mộc sau khi biết chân tướng xong, sẽ không chút suy nghĩ vì hần mà chẳng tiếc dùng mạng mình để nuôi sống Thần thảo, y càng nhìn càng thấy giận, nhưng y đang giận gì chứ, đến bản thân y cũng chẳng rõ.

Đừng nói với nàng về chuyện của ta, Ngọc Như Ý, trước khi ta chết hãy dẫn nàng rời khỏi

nơi này. Còn nữa, sau khi ta chết, cũng đừng để nàng biết về cái chết của ta. Trầm Thiên Thu nói gần như là cầu xin. Nếu để nàng biết được tin hẩn chết, nàng sẽ tỉnh ngộ ra tại sao lúc trước hẩn lại đối xử tuyệt tình với nàng như vậy, nếu thế, nàng sẽ rất đau khổ, kết quả này không phải là điều hẩn muốn.

Hai người đấu đá nhiều năm, Trầm Thiên Thu chưa từng yếu thế trước y, nay lại nghe hẩn dùng cái loại ngữ khí cầu tình này mà cầu xin y, gương mặt yêu mỹ của Ngọc Như Ý khẽ run, nhưng ngoài miệng thì lại nói: Ta nhìn giống kẻ lắm miệng lắm hay sao? Huống hồ nói với nàng chuyện người sắp chết, cũng chẳng có ích lợi gì với ta.

Y cũng không lừa hẩn, chuyện của hẩn không phải do y nói, mà là do dì Trình nói.

.....

Gần đây Bạch Tiểu Mộc và Trầm Thiên Thu đều đến tối mới ra khỏi phòng. Bạch Tiểu Mộc sợ hẩn phát hiện ra nàng mất máu quá nhiều mà gương mặt trở nên tái nhợt, mà Trầm Thiên Thu thì lại sợ nàng phát hiện ra hẩn vì bị kịch độc ăn mòn mà khuôn mặt trở nên tím tái và hai mắt gần mất đi ánh sáng.

Đêm nay, trăng treo trên bầu trời, Bạch Tiểu Mộc len lén tìm kiếm hành tung của Trầm Thiên Thu ở trong Bách Độc cốc, không lâu, thì tìm thấy hẩn đang ngồi trên một tảng đá lớn ở bên bờ suối.

Mấy ngày trước dì Trình nói với nàng, hẩn sắp không nhìn thấy được nữa, nàng đau lòng đứng cách đó không xa lẳng lặng nhìn hẩn.

Chàng hãy cố chịu đựng, chỉ còn lại hai mươi ngày, thì Thần thảo có thể hoàn thành rồi.

Nàng thầm nói, bởi vì mất máu quá nhiều, đột nhiên một trận choáng váng ập tới, khiến cho nàng đứng không vững mà hơi chao đảo một chút.

Là ai đang ở đây? Phát giác ra tiếng động nhỏ phía sau, Trầm Thiên Thu bỗng quay đầu lại hỏi, dù cố gắng nhìn, cũng chỉ có thể nhìn thấy có một thân ảnh lơ mờ cách đó không xa.

Là ta. Thấy đã bị hẩn phát hiện, Bạch Tiểu Mộc dứt khoát lên tiếng trả lời, đồng thời đi về phía hẩn. Nàng thầm nghĩ đã tối vậy rồi, hai mắt của hẩn lại nhìn không rõ, chắc sẽ không nhìn ra điều khác thường gì đâu.

Muộn vậy rồi nàng còn ra ngoài làm gì? Nghe thấy giọng của nàng, lòng Trầm Thiên Thu trở nên phập phồng, nhưng rồi đè nén lại, mặt không có chút biểu tình gì mà hỏi.

Ngắm trăng. Còn huynh thì đang làm gì? Nàng đi đến bên cạnh hẩn.

Đây là nơi của ta, ta muốn làm gì thì làm, không liên quan đến nàng. Lời nói của hẩn rất lạnh lùng, đầu cúi thấp, không muốn để nàng phát hiện ra màu tím tái trên khuôn mặt của hẩn lúc này, cùng với cặp con ngươi màu xám xanh.

Biết rõ là hẩn cố ý đối xử lạnh nhạt với nàng, nhưng tim của Bạch Tiểu Mộc vẫn thấy hơi nhói đau.

Huynh nói không sai, mọi thứ của huynh đều chẳng can hệ gì tới ta, người có can hệ với ta

hiện nay là Ngọc Như Ý, ta cũng chỉ để ý đến một mình huynh ấy. Vì để che giấu chuyện đang tiến hành lúc này, nàng phải nhẫn nhịn mọi khổ sở, nói ra lời tổn thương hần.

Nàng thật sự đã yêu Ngọc Như Ý? Hần vẫn không thể nào tin được, trong một thời gian ngắn như vậy, mà nàng đã nảy sinh tình cảm với Ngọc Như Ý.

Không sai. Nàng chẳng chút do dự nào mà trả lời, nhưng trong mắt lại để lộ ra tình cảm đang khổ sở đè nén mà nhìn hần đắm đắm.

Ta không hi vọng nàng vì báo thù ta, nên mới lựa chọn Ngọc Như Ý. Hần tận tình khuyên bảo.

Ta tuyệt đối không phải là vì báo thù huynh nên mới làm vậy. Là vì yêu hần, cho nên nàng mới gạt hần. Trầm Thiên Thu, người ta yêu chỉ có mình chàng, nhưng ta giấu không nói ra, giống như chàng cái gì cũng không nói với ta, lựa chọn tự mình chịu hết thấy mọi đau khổ.

Nếu nàng thật sự biết bản thân đang làm gì thì tốt. Nói rồi, hần đứng dậy muốn trở về. Lúc này khi nghe nàng nói như chém đinh chặt sắt rằng nàng chọn Ngọc Như Ý không phải vì báo thù hần, hần có chút yên tâm rồi, nhưng đồng thời tim lại quặn đau.

Bạch Tiểu Mộc lẳng lặng nhìn bóng lưng rời đi của hần, lệ đọng trong mắt từ từ mà rơi xuống, dù hần đã thành ra thế này, nhưng vẫn quan tâm nàng như vậy, đủ rồi, nàng đã không còn gì nuối tiếc nữa, cam tâm tình nguyện bỏ mạng vì hần.

9. Chương 9

Nhẹ vén tay áo lên, nhìn hai cánh tay đều đầy rẫy vết thương, không còn chỗ nào để cắt nữa, Bạch Tiểu Mộc vén tiết khó, cầm lấy dao găm, dùng dao cắt một nhát trên đùi.

Lẳng lặng nhìn từng giọt từng giọt máu của nàng chảy vào trong bát sứ trắng, nhưng nét mặt vẫn nhu hòa như vậy, không một chút oán thán, Trình Mai nhìn mà mắt từ từ đỏ lên. Giờ phút này bà thật lòng thừa nhận, thừa nhận Bạch Tiểu Mộc là cốc chủ phu nhân, mà không phải chỉ là một cô gái có thể cứu được cốc chủ.

Mãi cho đến khi trong bát đã nhận đủ lượng máu cần thiết, Bạch Tiểu Mộc mới lấy thuốc cầm máu mà Ngọc Như Ý cho nàng, bôi lên vết thương.

Thuốc cầm máu của y rất có tác dụng, chỉ cần bôi lên chốc lát, là có thể hoàn toàn cầm máu rồi.

Sau khi đưa cái bát trong tay cho Trình Mai, nàng quan tâm hỏi: Dì Trình, hôm nay chàng sao rồi?

Hiểu rõ ‘chàng’ mà nàng nói đến là ai, dì Trình chần chờ giây lát rồi mới trả lời: Mắt của cốc chủ...hôm nay đã hoàn toàn không nhìn thấy được nữa.

Đã không nhìn thấy nữa? Sờng sốt, đáy mắt đầy vẻ đau thương, Bạch Tiểu Mộc thúc giục:

Dì mau đem số máu này cho Ngọc Như Ý, để huynh ấy mang đi nuôi dưỡng Thần thảo.

Vâng, phu nhân. Tiếng phu nhân này của Trình Mai là thật lòng thật ý, không phải có mục

đích như trước kia nữa.

Chàng không nhìn thấy được nữa! Bà vừa đi, Bạch Tiểu Mộc liền bụm miệng, không để tiếng nước nở phát ra ngoài.

Còn bảy ngày nữa, qua bảy ngày sau là chàng có thể hồi phục rồi, chàng nhất định phải cố gắng chịu đựng.

Nàng chẳng may suy nghĩ tới việc qua bảy ngày sau nàng sẽ ra sao. Giờ đây nàng vì mất nhiều máu trong nhiều ngày liên tiếp mà bị choáng váng không thể đứng lâu, phần lớn thời gian đều là nằm trên giường, nhìn mặt trời mọc mặt trời lặn ở bên ngoài, dựa vào nỗi nhớ về hân để trải qua mỗi ngày dài lê thê.

Mấy đêm liền, nàng đã không còn dũng khí để ra ngoài gặp hân nữa.

Thật sự rất muốn gặp hân một lần, thật sự muốn lắm, chỉ nhìn mặt hân một cái là được, một cái là được rồi. Ý nghĩ này vừa xẹt qua, liền không thể ngăn trở được nữa, Bạch Tiểu Mộc ôm người muốn xuống giường, nhưng hai chân vừa chạm đất, nàng liền yếu ớt mà té nhào.

Nàng dùng sức vịn lấy mép giường muốn đứng dậy, nhưng lại chẳng có tí sức lực nào cả.

Trình Mai đưa máu cho Ngọc Như Ý trở về, thấy nàng ngã ngồi dưới đất, liền vội vã bước nhanh qua đó, đỡ nàng ngồi lên giường.

Phu nhân, người định làm gì?

Ta muốn đi gặp chàng, nếu chàng đã không nhìn thấy được nữa, ta đi gặp chàng, chắc là chàng cũng không thấy được bộ dạng hiện nay của ta đâu. Nàng nói với hơi thở yếu ớt.

Cái này... Trình Mai hơi do dự.

Bạch Tiểu Mộc kéo lấy tay bà mà năn nỉ. Di Trình, để ta gặp chàng một lần được không? Có lẽ, sau này ta sẽ không bao giờ gặp được chàng nữa?

Không phải nàng không uống thuốc bổ máu, nhưng thuốc có tốt cỡ nào đi nữa, cũng không thể trong một thời gian ngắn thế này, tức tốc bổ sung số lượng máu mà mỗi ngày nàng mất đi được. Nàng biết qua thêm vài ngày nữa, mình đã không còn cách nào đứng dậy nổi, thậm chí có thể ý thức không tỉnh táo.

Cho nên nàng muốn nhân lúc còn tỉnh táo, gặp mặt hân lần cuối.

Nghe thấy lời này như lời từ biệt, mũi Trình Mai hơi cay. Phu nhân, tối thêm tí nữa tôi sẽ sắp xếp được không? Giờ này độc tính của cốc chủ cũng sắp phát tác rồi, ngài ấy sẽ không muốn để phu nhân nhìn thấy dáng vẻ đau đớn của ngài ấy khi phát độc đâu.

...Được, vậy trễ chút nữa rồi hãy đi. Bạch Tiểu Mộc đầy vẻ đau lòng mà nói.

Cầm đèn, dưới sự sắp xếp của Trình Mai Bạch Tiểu Mộc mới đi tới phòng của Trầm Thiên Thu.

Di Trình à? Nghe thấy có tiếng người đẩy cửa phòng đi vào, Trầm Thiên Thu mới trải qua độc phát cách đó không lâu, dùng giọng nói khàn khàn mà hỏi.

Ôm lấy người, Bạch Tiểu Mộc cố sức đi vào trong phòng, lên tiếng nói: Không phải, là ta.

Nghe thấy giọng của nàng, Trầm Thiên Thu nhất thời cả kinh, hoảng hốt kéo lấy chăn mỏng, muốn che lấp mặt mình.

Thấy thế, nàng không khỏi cắn môi, vội nói: Đã vào đêm rồi, trong phòng huynh tối như vậy, sao không thắp đèn lên chứ? Ngọn đèn trên bàn sớm đã được thắp lên, nhưng nàng cố ý nói vậy, là muốn để hấn yên tâm, không để hấn biết được rằng nàng sớm đã nhìn rõ tình hình lúc này của hấn.

Nếu hấn đã không muốn để nàng nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của hấn, thế thì nàng sẽ làm như mình không thấy gì hết.

Ta không muốn thắp đèn, nàng đến làm gì? Nghe nàng nói trong phòng chưa thắp đèn, Trầm Thiên Thu thở phào một hơi, bỏ chăn xuống, dùng cặp mắt đã không còn nhìn thấy được gì của hấn để dò xét về phía nàng.

Ta...là muốn đến đây cáo từ huynh, ngày mai ta sẽ rời đi cùng với Ngọc Như Ý rồi. Nàng đem những câu nói đã chuẩn bị sẵn để nói với hấn. Nhìn sắc mặt tím tái của hấn, cùng với đồng tử mắt màu xám xanh kia, nàng đau lòng, mắt đỏ cả lên.

Trầm Thiên Thu hơi hơi gật đầu. Rất tốt, hai người cũng nên đi rồi. Nàng đi, bọn họ sẽ không còn ngày gặp lại nữa, đây xem như là lần gặp cuối cùng của họ, hấn nhắm mắt lại, tưởng rằng lúc này trong phòng là một mảng tối om, cho nên mới buông lỏng mình mà để lộ ra vẻ ảm đạm đau đớn khổ sở.

Bạch Tiểu Mộc thấy rồi, lòng tan nát cơ hồ như muốn rơi lệ, nhưng nàng cố gắng đè nén, không dám để lộ ra thanh âm ghen ngào. Nói sao thì chúng ta cũng là chỗ quen biết, sau khi ta rời đi, huynh phải tự bảo trọng đấy.

Ta nhất định, nàng cũng vậy. Nghe ra sự quan tâm trong ngữ khí của nàng, lòng Trầm Thiên Thu cảm thấy ấm áp. Nhưng giờ đây hai mắt hấn đã mù, vả lại qua vài ngày nữa sẽ bị độc phát mà chết, cũng chẳng có gì để bảo trọng nữa rồi.

Tâm nguyện duy nhất chính là nàng có thể sống hạnh phúc.

Trước mắt không khỏi xẹt qua hình ảnh lúc gặp nàng ở khách điểm vào năm ngoái, nàng dẫn theo mấy tên ăn xin vào cửa, nụ cười sáng sủa trên mặt, hấn thật lòng hi vọng, cả đời này nàng đều có thể cười vui vẻ như vậy.

Tiểu Mộc, vĩnh biệt tại đây. Trong lòng hấn nói lời từ biệt với nàng.

Hẹn gặp lại, Thiên Thu. Trong lòng nàng cũng nói lời từ biệt với hấn. Nhớ lại tình cảnh lần đầu gặp mặt hấn khi ở Vọng Vân trại, khi đó nàng vừa e vừa sợ hấn, hấn điểm huyết đạo của nàng, đỡ lấy nàng cùng nhau bái đường.

Nàng hỏi hấn tại sao muốn thành thân với nàng, hấn nói: Đúng lúc ta đang thiếu một thê tử, nếu cô đã muốn gả như vậy, ta cũng vui vẻ làm tân lang, từ nay về sau, cô sẽ không đi đeo bám Thiên Thời nữa.

Nghĩ đến tất cả mọi chuyện trước kia, rõ như mới gần đây, nàng không thể nhịn được nữa mà

nước mắt lưng tròng.

Trầm Thiên Thu ngừng thần, mơ hồ nghe được có tiếng nước nở: Nàng đang khóc sao?

Nàng sụt sịt mũi nói: Không phải, là hôm qua bị nhiễm phong hàn, mũi có chút khó chịu.

Đã uống thuốc chưa?

Uống rồi. Bạch Tiểu Mộc nắc nhen trả lời, bản thân hẳn đã ra nông nổi này rồi, mà vẫn còn quan tâm tới nàng, lệ nóng không khỏi cứ cuồn cuộn tuôn trào.

Trầm Thiên Thu gật gù đầu. Ngọc Như Ý y thuật tinh thâm, một chút phong hàn này hẳn có thể chữa khỏi rất nhanh.

Ừm. Nàng khẽ cắn môi, mặt đầy nước mắt. Ta đi đây. Nàng đã choáng váng tới nỗi sắp đứng không nổi nữa rồi.

Được. Hắn dùng đôi mắt đã không còn nhìn thấy gì nữa để tiễn nàng ra ngoài. Lần từ biệt này, sau này sẽ là âm dương cách biệt rồi, tất cả những điều lưu luyến của hắn đều vọt lên lồng ngực, khiến cho đôi mắt mù lòa của hắn đều ướt cả.

Bạch Tiểu Mộc không nhìn thấy lệ trong mắt hắn, nàng xoay người, nhấc bước chân nặng nề mà đi về phía cửa, vừa ra ngoài, liền đuối sức mà ngã vào trong lòng của Trình Mai.

Mà Ngọc Như Ý đứng ở nơi cách đó không xa, mắt nhìn hai người mới vừa lưu luyến khổ sở như thể sinh ly tử biệt, trên gương mặt đẹp dễ không khỏi lộ ra một chút đổ kị. Tại sao y lại không có được một người con gái nguyện ý vì y mà chết, mà Trầm Thiên Thu thì lại có chứ? Bạch Tiểu Mộc ngay đến sức lực để cầm dao găm cũng không có nữa, chỉ có thể dùng mắt mà nhìn Trình Mai, ý bảo bà không cần phải băn khoăn về nàng, cứ dùng hết sức mà đâm một nhát lên đùi nàng.

Trình Mai cắn răng, nâng cái chân đầy rẫy vết thương của nàng lên, cẩn thận lựa chỗ không có vết thương, đâm xuống một nhát dao, để máu chảy xuống cái bát màu trắng.

Khẽ nhắm mắt, khước miệng Bạch Tiểu Mộc lộ ra ý cười, rồi ngất đi.

Máu của nàng đã không còn chảy xối xả như lúc đầu nữa, mà chảy từng giọt từng giọt rất chậm, đợi lát sau mới lấy đủ lượng máu cần thiết, Trình Mai lập tức bôi thuốc cầm máu cho nàng, dịu dàng nằm ngay ngắn, sau đó nhanh chóng bưng số máu mới lấy được, cầm đi đưa cho Ngọc Như Ý.

Giờ đây hai mắt Trầm Thiên Thu đã mù, ít bước chân ra khỏi cửa, căn bản không biết rằng thật ra Bạch Tiểu Mộc và Ngọc Như Ý vẫn chưa rời khỏi, vẫn còn đang ở trong Bách Độc cốc, mà Trình Mai cũng đặc biệt cẩn thận hạ nhân bên đó, không cho phép tiết lộ một câu với bất kì người nào.

Bà cầm máu tươi bước vào sương phòng mà Ngọc Như Ý đang ở. Ngọc công tử, máu tới rồi.

Cầm lại đây. Y đi tới, nhận lấy cái bát trong tay của bà, sau đó mở cửa sổ, nhảy ra ngoài, đem bát máu đổ vào trong chén ngọc dùng để trồng Thần thảo.

Giờ đây cả cây Thần thảo đều trở nên đỏ tươi, tản mát ra một cỗ u hương thấm vào ruột gan. Nhìn thấy rễ của Thần thảo từ từ hút lấy số máu tươi mới vừa đổ vào, Ngọc Như Ý quay đầu lại hỏi: Bạch Tiểu Mộc ra sao rồi?

Nàng ấy đã ngất đi rồi. Chần chừ giây lát, Trình Mai ôm một tia hi vọng mà hỏi: Ngọc công tử, chẳng lẽ không có cách nào cứu được nàng ấy hay sao?

Dì muốn ta cứu nàng ấy? Dì nói nghe coi, có thảo dược gì có thể bổ sung số máu đã mất đi trong một, hai ngày ngắn ngủi được đây? Nếu không phải mấy ngày nay, y vẫn luôn dùng thuốc để giữ lại hơi thở cho Bạch Tiểu Mộc, thì e rằng giờ đây nàng đã vì mất máu quá nhiều mà sớm đi gặp Diêm vương luôn rồi, đâu còn có thể sống mà cung cấp máu nữa chứ.

Nghĩ tới gì đó, đôi mắt như hắc ngọc của Ngọc Như Ý xoay chuyển, miệng khẽ nhếch, chỉ vào Thần thảo trước mặt mà nói: Thần thảo này có thể cứu được nàng ấy một mạng.

Không ... Trình Mai nghĩ cũng chẳng thêm nghĩ mà đã mở miệng cự tuyệt.

Y trào phúng mà liếc bà một cái, thứ bà quan tâm nhất vẫn là mạng của chủ tử nhà mình.

Trình Mai có chút ngượng ngùng giải thích: Thần thảo này là do phu nhân vì muốn cứu cóc chủ, không tiếc dùng hết máu trên người của mình mà nuôi dưỡng nên, phu nhân tuyệt đối sẽ không đồng ý dùng Thần thảo để cứu lấy mình.

Thần thảo này chỉ có một cây, chỉ có thể cứu sống một người, nếu dì đã lựa chọn cứu Trầm Thiên Thu, thế thì đành phải hi sinh Bạch Tiểu Mộc thôi. Ngọc Như Ý cười lạnh nói.

Ngọc công tử, y thuật của công tử thông thần, thật sự không có cách nào khác để cứu phu nhân sao? Tỷ như việc truyền máu trong truyền thuyết, tôi nguyện ý lấy máu trên người mình đổi cho nàng ấy. Bà không từ bỏ hi vọng mà hỏi tiếp.

Bà không nỡ để cóc chủ chết, nhưng cũng không nhẫn tâm nhìn Bạch Tiểu Mộc cứ như vậy mà ngọc nát hương tàn, nếu phải có một người chết, bà nguyện ý chết thay cho bọn họ.

Hơn hai mươi ngày nay, Thần thảo sống rất tốt, điều này có thể chứng minh rằng mấy ngày nay trong lòng Bạch Tiểu Mộc không có một tia oán khí nào, mới có thể khiến cho Thần thảo sống tốt như vậy, một cô gái toàn tâm toàn ý đối đãi với cóc chủ như vậy, e là sau này cũng không gặp được người thứ hai.

Dì cho rằng việc truyền máu tùy tiện người nào truyền cũng được hay sao? Ngọc Như Ý bay nhanh bứt xuống một cái lá, cắt một vết lên ngón tay của bà, sau đó quẹt lấy một giọt máu, rồi lại quẹt lấy một chút máu còn sót lại trong cái bát lúc nãy đựng máu của Bạch Tiểu Mộc, xoa xoa vài cái ở đầu ngón tay rồi nói: Máu của dì không thích hợp với nàng ấy, nếu cứ cố truyền cho nàng, chỉ sợ rằng nàng sẽ còn chết nhanh hơn.

Thật sự là không còn cách nào sao? Trình Mai thất vọng hỏi.

Không sai. Ngọc Như Ý trả lời rất dứt khoát.

Đêm đến, trời có sương, màn sương như lụa mỏng bao lấy Bách Độc cốc, Bách Độc cốc trước giờ yên tĩnh, nay lại bận rộn một cách dị thường, tất cả đèn đuốc trong cốc đều thấp

sáng hết cả lên.

Trình Mai vội vã cầm một cái lồng tre, đi vào trong phòng của Trầm Thiên Thu, sau khi vào phòng, bà cẩn thận đặt lồng tre lên bàn. Sau đó đi đến bên giường, gọi hấn dậy.

Cốc chủ, cốc chủ, người tỉnh lại đi, dậy uống thuốc nào.

Trầm Thiên Thu mơ mơ màng màng mở cặp mắt màu xám xanh kia ra, giọng khàn khàn nói:

Dì Trình, dì cũng đâu phải là không biết cái thân độc này của ta đã hết thuốc chữa rồi, uống thuốc gì cũng chẳng có tác dụng, còn đem thuốc tới làm gì nữa?

Là tôi nói sai, đây là canh nóng, tôi bảo hạ nhân hâm ít canh, người uống nhiều một chút.

Trình Mai lập tức sửa miệng.

Ta không đói, dì đem xuống đi. Hấn nhắm mắt lại. Hấn đã không còn nhiều thời gian, uống cái gì cũng chỉ là lãng phí, hơn nữa hấn không chỉ mù hai mắt, mà vị giác cũng bị giảm sút, không nếm ra được mùi vị của thức ăn.

Cốc chủ, người cứ coi như là vì tôi, hãy uống nó đi. Nhìn bộ dạng không còn chút ý chí muốn sống nào của hấn, Trình Mai khẩn cấp cầu xin.

Thầm nghĩ đây có lẽ là lời thỉnh cầu cuối cùng của dì Trình, Trầm Thiên Thu miễn cưỡng gật gật đầu.

Được rồi, ta sẽ uống một chút.

Bà lập tức dìu hấn ngồi dậy, bưng bát canh được ủ trong lồng tre đặt trên bàn kia tới, từng ngụm từng ngụm đút cho hấn, hấn không thể đem đồng canh còn sót lại kia đổ hết vô miệng hấn.

Đủ rồi, ta uống không nổi nữa. Bà đút quá vội, khiến hấn sặc vài cái.

Chỉ còn sót lại một nửa nữa thôi, xin người hãy uống hết nó đi.

Ta thật sự uống không nổi nữa. Trầm Thiên Thu lắc lắc đầu nói.

Thấy vậy, sắc mặt Trình Mai khế biến, bất thành linh điểm huyết đạo của hấn. Xin lỗi, cốc chủ, xin người cố chịu đựng một lát. Rồi đem bát canh được trong tay đổ vào miệng hấn, bởi vì trước khi đi Ngọc Như Ý đã căn dặn, Thần diệu chi thảo này vừa sắc xong, phải lập tức uống hết trong một khắc, nếu không thì hiệu quả sẽ biến mất, vì để đảm bảo được hiệu, bà không thể không làm như vậy.

Ừng ực ừng ực ừng ực...thuốc trong khoảnh khắc đổ hết vô miệng Trầm Thiên Thu, xuôi vào yết hầu.

Bà không để dành gì mới hoàn thành xong nhiệm vụ, rồi lập tức giải huyết đạo cho hấn.

Đắc tội rồi, cốc chủ. Sau đó Trình Mai cất to giọng. Người đâu, khiêng thùng nước vào đây.

Trầm Thiên Thu ho sặc sụa trong giây lát, mới cất tiếng hỏi: Dì Trình, rốt cuộc dì muốn làm gì?

Tiếp theo mời cốc chủ hãy nghỉ ngơi trong thùng nước bảy ngày bảy đêm. Tuy lúc này hấn

đã uống Thần diệu chi thảo, có thể lọc sạch kịch độc trong người hắn, nhưng còn phải để số độc tố còn sót lại kia, xuyên qua da thịt mà bài trừ ra ngoài, mới xem như là đại công cáo thành.

Tại sao... Lời của hắn còn chưa kịp nói xong, ý thức liền mơ hồ, rồi ngất đi.

Đợi sau khi hắn tỉnh lại, đã là bảy ngày sau.

Chầm chậm mở mắt, đập vào mắt hắn không còn là một màn đêm u tối nữa, mà là ánh bình minh từ ngoài cửa sổ xuyên vào phòng.

Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy? Hắn còn sống, hay đã chết rồi?

Trầm Thiên Thu đầy vẻ hoang mang nhìn ngó xung quanh, tất cả mọi thứ trong phòng đều đập vào mắt một cách rõ ràng, hắn lập tức nhận ra đây là phòng ngủ của hắn, cúi mắt, nhìn thấy thân mình lúc này đang được đặt trong một cái thùng nước, mà nước trong thùng lại là màu đen.

Hắn chậm rãi nhấc tay lên, động đậy ngón tay, dần dần nhớ lại những chuyện xảy ra trước lúc hôn mê, hắn nhớ là dì Trình đã dứt cho hắn một bát canh.

Chẳng lẽ canh đó là... Hắn kinh ngạc nhoài người dậy, bước ra khỏi thùng, tiện tay cầm lấy quần áo được vắt trên bức bình phong rồi mặc vào, mở cửa phòng ra, liền thấy dì Trình dẫn theo một đám hạ nhân, khiêng thùng nước đứng ngoài cửa đang định đi vào.

Cốc chủ, người tỉnh rồi! Thấy hắn, Trình Mai mừng rỡ kêu lên.

Là Thần thảo, đúng không? Thứ mà hôm đó dì dứt cho ta uống có phải là Thần thảo không? Hắn bắt lấy cánh tay bà vội hỏi.

Không sai. Bà đã sớm biết nếu như hắn tỉnh lại, sẽ nhanh chóng hiểu ra mọi chuyện thôi, cho nên vốn cũng chẳng định giấu hắn.

Dì lấy Thần thảo từ đâu? Trầm Thiên Thu biến sắc.

Thần thảo đó là Ngọc công tử cho tôi, y nói y đã thành công trồng được Thần thảo. Trình Mai bình tĩnh nói ra lý do mà mình đã chuẩn bị từ trước.

Là Ngọc Như Ý? Y trồng Thần thảo bằng cách nào? Hắn nghi hoặc nhíu mày.

Tôi không biết, Ngọc công tử không chịu nói. Xin lỗi, cốc chủ, nếu để người biết Thần thảo này là do Bạch Tiểu Mộc dùng máu của nàng ấy mà trồng, chỉ sợ người sẽ đau khổ tột cùng.

Dì bảo hắn đến gặp ta.

Ngọc công tử đã rời đi rồi.

Y đi rồi? Với tính cách của Ngọc Như Ý, nếu y thật sự thành công trồng được Thần thảo, không thể có chuyện y không tới diễu võ giương oai với hắn mà đã bỏ đi, chẳng lẽ... Một ý niệm lóe lên trong đầu, Trầm Thiên Thu kinh hãi. Dì đang nói dối! Thần thảo này căn bản không phải do Ngọc Như Ý trồng ra, đúng không?

Tôi không nói dối. Trình Mai chột dạ lảng tránh ánh mắt của chủ tử.

Ta hỏi lại lần nữa, Thần thảo này rốt cuộc là từ đâu mà có? Mặt của hắn trầm lạnh khiếp

người.

Loại trừ được một thân kịch độc đã đeo bám nhiều năm, cảm giác lúc này của Trầm Thiên Thu không phải là sự vui sướng như được sống lại, mà là sự bi thống khôn tả, bởi vì cơ hồ hắn đã đoán ra được Thần thảo này là từ đâu mà có. Trước mắt người có thể trông ra được Thần thảo, chỉ có một người.

... Dưới ánh mắt rét lạnh của hắn, Trình Mai im lặng cúi đầu.

Nhìn bộ dạng của bà, Trầm Thiên Thu liền biết mình không có đoán sai. Hai tay hắn nắm chặt lấy bả vai của Trình Mai, thét lên: Là nàng ấy đúng không? Là Bạch Tiểu Mộc dùng máu của nàng ấy, trông ra Thần thảo có phải không? Dì dám làm trái ý ta, nói mọi chuyện với nàng ấy! Dì Trình, sao dì có thể làm như vậy? Chuyện này còn đau đớn hơn so với việc giết chết ta!

Là do phu nhân tự nguyện. Trình Mai thấp giọng nói.

Nghe vậy, hắn kích động tới độ nói không nên lời, nhắm mắt lại, giọng khàn khàn hỏi: Nàng ấy đâu? Hiện giờ nàng ấy đang ở đâu?

Ngọc công tử dẫn nàng ấy đi rồi.

Trầm Thiên Thu lập tức buông bà ra, chạy nhanh ra ngoài, chẳng màng đến việc thân mình vừa mới bài trừ độc tính vẫn còn yếu ớt, vừa nghĩ đến cách mà Bạch Tiểu Mộc lấy máu của mình để trông Thần thảo, hắn liền thấy lòng đau như cắt.

Cốc chủ, người muốn đi đâu?

Ta muốn đi tìm nàng.

Trình Mai tiến lên, đau đớn nói: Cốc chủ, phu nhân...nàng ấy đã chết rồi.

Thân thể run mạnh, Trầm Thiên Thu dừng bước chân, kinh hãi quay đầu về phía Trình Mai.

Dì nói...cái gì?

Trình Mai cắn răng nói lại lần nữa: Nàng ấy chết rồi, ngày thứ ba mươi lấy máu, phu nhân đã qua đời rồi.

Ta không tin, ta không tin... Hắn liền mạng lắc đầu cự tuyệt thừa nhận sự thực này, nhấc bước tiếp tục đi về phía trước. Ta phải đi tìm nàng, ta nhất định phải gặp nàng một lần.

Cốc chủ, nàng ấy đã chết thật rồi, người muốn đi đâu gặp nàng ấy? Đột nhiên Trình Mai nhớ tới một chuyện, vội lấy từ trong ngực ra một bức thư, đưa cho hắn. Cốc chủ, đây là thư mà phu nhân để lại cho người.

Thư của nàng, bức thư nàng để lại cho hắn! Trầm Thiên Thu vươn tay nhận lấy, run rẩy mở ra...

Thiên Thu:

Nếu như chàng nhìn thấy bức thư này, thì cho thấy rằng chàng đã biết hết mọi chuyện rồi.

Đừng trách dì Trình, tất cả đều do ta tự nguyện.

Chàng có còn nhớ những lời ta từng nói vào cái hôm ta cầu xin chàng cứu cha ta không, khi

đó ta nói, chỉ cần chàng cứu cha ta, dù muốn ta chết ta cũng nguyện ý.

Cho nên giờ đây, có thể lấy mạng của ta đổi lấy mạng của chàng, ta cam tâm tình nguyện.

Hứa với ta, chàng phải tiếp tục sống cho thật tốt, dùng tính mạng mà ta đổi lấy cho chàng, thay ta sống tốt, đừng phụ tâm ý của ta, khiến ta chết không nhắm mắt.

—Tiểu Mộc tuyệt bút!

Đọc xong thư, Trầm Thiên Thu khí huyết trào ra, ục, trên bức thư nhiễm một mảng máu đỏ tươi.

Cốc chủ! Trình Mai kinh hãi kêu lên.

Nắm ngón tay hắc nắm chặt lấy bức thư trong tay, bi tuyệt mà thét lên: Bạch Tiểu Mộc, ta không thềm mạng của nàng, ta trả lại cho nàng, nàng trở về đi, hãy trở về đi! Ta không cần mạng của nàng!

Tiếng thét thê lương, bi thiết ấy vang vọng trong Bách Độc cốc, từng tiếng từng tiếng, người nào nghe được cũng đều xót lòng muốn rơi lệ.

10. Chương 10

Vô Tâm Hiên nằm trên đỉnh Phi Nhận, trong Hiên gieo trồng đủ loại dược thảo quý giá, quanh năm tràn ngập mùi dược thảo.

Ngoài Hiên thiết lập đủ mọi cơ quan, nếu chưa thông báo mà đã tự tiện xông vào, không phải bị nhốt ở trong cơ quan, thì là chết dưới cạm bẫy.

Nhưng nay lại có một người tránh được tầng tầng lớp lớp cạm bẫy mà xông thẳng vào.

Trầm công tử, xin dừng bước, trước mắt chủ nhân nhà tôi không tiếp khách. Hạ nhân trong Vô Tâm Hiên khó xử muốn ngăn cản vị khách không mời mà đến là Trầm Thiên Thu, nhưng võ công lại không bằng người, chỉ đành phải chạy theo sau hắc.

Ngọc Như Ý đang ở đâu? Bảo y ra đây gặp ta!

Thấy sắc mặt của hắc âm trầm khiếp người, hạ nhân tuy có vài phần kiêng dè, nhưng lời dặn của chủ nhân cũng không thể không tuân.

Trầm công tử, chủ nhân nhà tôi đã dặn, bất luận ai đến cũng không gặp, mong công tử hãy quay về trước đi.

Được, người không đi gọi, ta tự mình tìm. Trầm Thiên Thu lạnh mặt, bắt đầu tìm kiếm tung tích của y ở mọi ngóc ngách trong Vô Tâm Hiên. Ngọc Như Ý, người đang ở đâu? Ra đây ngay!

Thấy hắc vừa la hét vừa tìm kiếm, hạ nhân kinh sợ đuổi theo hắc. Trầm công tử, Trầm công tử, đừng gọi nữa, xin công tử đừng làm khó chúng tôi, nếu để chủ nhân biết...

Đúng ngay lúc này, từ hành lang cách đó không xa truyền tới một giọng nói về bực bội.

Đang làm cái gì thế hắc, ồn ào gì đó?

Ngọc Như Ý, rốt cuộc người cũng ra rồi. Nghe thấy giọng nói của y, thân hình Trầm Thiên

Thu vọt một cái, liền đến ngay trước mặt y.

Thấy hần, Ngọc Như Ý nhưn mày. Hô, ta còn tưởng là ai, hóa ra là người à, chắc chắc, xem ra được hiệu của Thần thảo quả là kinh người, không tới vài ngày mà đã bức hết độc trong người người rồi. Hai tay khoanh trước ngực mà cười ha ha nói:

Sao nào? Lần này người đến Vô Tâm Hiên, là muốn tạ ơn ta hả?

Ta đến để đưa Bạch Tiểu Mộc về, nàng ấy đang ở đâu? Dù là đã chết rồi, hần cũng phải đưa thi thể nàng về, không thể để nàng lưu lạc nơi này. Nàng là vợ hần, hần muốn chôn cất nàng ở Bách Độc cốc, cả đời bầu bạn với nàng.

Hai tay Ngọc Như Ý chìa ra. Chết rồi, đã đốt thành tro, rải trong mấy vườn thuốc kia làm phân bón rồi.

Lời này khiến cho Trầm Thiên Thu nháy mắt đã biến sắc, vừa bi thương vừa tức giận mà quát lên: Ngọc Như Ý, sao người có thể đối xử với nàng như vậy? Đem thi thể của nàng đi làm phân bón! Nói rồi, hần phẫn nộ ra tay với Ngọc Như Ý, không thể tha thứ cho việc y dám xử lí qua loa đối với thi thể của Bạch Tiểu Mộc được.

Hơ, người muốn đánh với ra hả, được lắm, cứ nhào vô, ta phụng bồi! Ngọc Như Ý cười nói, hứng chí mà ra tay tiếp chiêu.

Vốn võ công hai người đều sần sần như nhau, không phân cao thấp, nhưng dù gì Trầm Thiên Thu cũng là người bệnh nặng mới khỏi, sao có thể là đối thủ của Ngọc Như Ý, nhưng vừa nghĩ đến việc đối phương dám đối đãi khinh suất với thi thể của Bạch Tiểu Mộc như thế, hần tràn đầy phẫn nộ, cứ như muốn liều mạng với y vậy, khiến cho Ngọc Như Ý luống cuống tay chân.

Người đang làm gì vậy? Thật sự muốn cùng ta đánh tới người sống ta chết mới chịu à?

Đáng chết, người dám chà đạp Tiểu Mộc như vậy, ta không tha thứ cho người, Ngọc Như Ý! Trầm Thiên Thu đau lòng khôn tả.

Hơ, người cũng đã chết rồi, không đốt thành tro, chẳng lẽ lại bày ra đó để nàng bị thối rữa, sau đó bị thi trùng chén sạch bách hay sao? Nghĩ đến đó. Ngọc Như Ý làm ra vẻ thương tiếc. Nếu nàng biết, cũng tuyệt đối không muốn như vậy đâu.

Ta chỉ cần người trả nàng lại cho ta, trả cho ta! Trầm Thiên Thu đau lòng khó có thể ức chế.

Ta cần người cứu ta hay sao? Người dựa vào cái gì mà lấy máu của nàng đi nuôi Thần thảo? Người dựa vào cái gì? Trả nàng lại đây! Người trả nàng lại đây cho ta! Hần tan nát cõi lòng mất đi lí trí, mặt kệt hết thấy, cứ như không muốn sống nữa mà công kích về phía Ngọc Như Ý.

Mất thấy chiêu nào chiêu nấy của hần đều tàn độc, Ngọc Như Ý không dám đỡ bừa, chỉ có thể tránh thế công, vừa né tránh, vừa tức giận thét. Trầm Thiên Thu, người đang phát điên cái gì thế hả, người làm rõ cho ta, là nàng ấy kiên trì muốn cứu người, đâu phải là ta, có giỏi thì người đi tìm nàng ấy đi! Thấy hần càng đánh càng hiểm, mắt y đảo một vòng, chuyển

cười thành giận nói: Dừng tay, nếu người đã muốn đưa nàng về cho bằng được, ta sẽ đi dẫn nàng tới đây cho người.

Người nói cái gì? Nghe thấy lời nói của y, Trầm Thiên Thu kinh ngạc dừng tay.

Ta nói ta đi dẫn nàng tới đây cho người, người đợi ở đây đi. Dứt lời, y cười quỷ dị mà bỏ đi. Trầm Thiên Thu đứng chôn chân tại chỗ, vừa sợ vừa mừng mà nghĩ, Ngọc Như Ý sắp dẫn Tiểu Mộc tới đây cho hắn, nói như vậy Tiểu Mộc vẫn chưa chết? Nàng chưa chết? Đúng rồi, Ngọc Như Ý là Yêu y cơ mà, bằng vào y thuật của y, Tiểu Mộc nhất định còn sống. Tâm tình hắn trở nên kích động.

Tiểu Mộc đâu? Trầm Thiên Thu rướn cổ nhìn ra phía sau y, nhưng lại chẳng nhìn thấy bóng người nào cả.

Ở đây nè. Ngọc Như Ý đưa cái hũ gốm đang cầm trong tay cho hắn, nhếch miệng cười nói: Ồm, ta mới đi đào tro cốt của Bạch Tiểu Mộc ra, đựng ở trong này, người đem về đi.

... Cúi đầu nhìn hũ gốm trong tay, Trầm Thiên Thu tựa như người trong nháy mắt bị rơi vào hầm băng, lạnh tới nỗi toàn thân mất đi tri giác, hồi lâu không nói được lời nào. Nhìn thần sắc Trầm Thiên Thu từ vẻ tràn đầy kì vọng chuyển sang bi thương tột cùng, trên khuôn mặt yêu mỹ của Ngọc Như Ý thoáng xẹt qua một tia không đành lòng, chợt nhớ tới cái gì đó, tia không đành lòng kia liền biến mất.

Ta đã trả Bạch Tiểu Mộc lại cho người, người có thể đi được rồi.

Hai tay ôm chặt lấy hũ gốm kia, hai mắt Trầm Thiên Thu nhắm lại, đau buồn rơi lệ. Ta chưa từng muốn nàng cứu ta, tại sao nàng phải làm như vậy? Tại sao? Nàng có biết cái tự cho mình là đúng của nàng, khiến cho ta giờ đây phải sống đau khổ biết bao nhiêu hay không! Nghe thấy lời của hắn, rồi lại thấy hắn rơi lệ, Ngọc Như Ý mím chặt cánh môi không phát ra tiếng nào. Y biết lúc này Trầm Thiên Thu không phải đang nói chuyện với y, mà là đang nói với cái hũ gốm trong lòng hắn.

Trầm Thiên Thu, người đừng trách ta, người không vì mình, trời tru đất diệt.

Ngọc Như Ý, lúc này hình như ta nghe thấy giọng nói của Trầm Thiên Thu, có phải là...

Đoạn hành lang kia xuất hiện một bóng người, nàng vịn lấy tường chậm chậm đi tới, khi thoáng trông thấy hai người đứng ở trong hành lang, nàng liền im bật, ánh mắt nhìn thẳng Trầm Thiên Thu ở phía trước.

Chết tiệt, là ai để nàng tự tiện chạy ra ngoài thế hả? Ta phải giết ả nô tỳ vô dụng kia!

Vừa nhìn thấy nàng, Ngọc Như Ý phần nộ quá.

Mà Trầm Thiên Thu thì cứ như bị điểm huyết, sau khi chấn động toàn thân xong, không nhúc nhích gì mà đưa mắt ngẩn ngơ nhìn Bạch Tiểu Mộc.

Thấy hai người họ coi đây như chốn không người mà nhìn nhau, Ngọc Như Ý tức giận mà đi lên phía trước, muốn dẫn Bạch Tiểu Mộc đi.

Trầm Thiên Thu lúc này mới như người mới tỉnh mộng mà vọt lên phía trước, ngăn y lại.

Không cho phép người dẫn nàng đi!

Nực cười, nàng là người của ta, người dựa vào cái gì mà không cho phép? Ngọc Như Ý lạnh mặt.

Nàng là của ta! Nàng thật sự chưa chết, thật sự chưa chết! Trầm Thiên Thu vui mừng tới độ tim đập kịch liệt, hai mắt khóa chặt trên khuôn mặt nàng, không nỡ rời mắt. Nếu không phải lúc này Ngọc Như Ý đứng chắn giữa hai người bọn họ, hẳn hận không thể kéo nàng vào trong lòng.

Ai nói nàng là của người? Y nhìn về phía Bạch Tiểu Mộc. Nàng tự nói với hắn đi, nàng thuộc về ai?

Ta... Nhìn y một cái, rồi lại liếc về phía Trầm Thiên Thu, vẻ hân hoan lúc ban đầu khi nhìn thấy Trầm Thiên Thu, giờ đây giống như ngọn lửa bị dập tắt, phút chốc trầm xuống.

Mau nói đi, nói cho hắn, nàng thuộc về ai? Thấy nàng im lặng, Ngọc Như Ý không kiên nhẫn mà thúc giục. Chuyện y cứu sống nàng, ngay đến Trình Mai cũng không biết, thế mà nàng lại tự mình chạy ra đây phá hỏng chuyện tốt của y, khiến cho Trầm Thiên Thu phát hiện ra rồi, hừ, lát nữa sẽ tính sổ với nàng sau.

Thấy y như đang ép buộc nàng, Trầm Thiên Thu tức giận nói: Ngọc Như Ý, người đừng ép nàng, nếu nàng vẫn còn sống, tại sao người lại gạt ta nói là nàng đã chết rồi?

Vốn nàng sắp chết rồi, là ta đã cứu sống nàng. Ngọc Như Ý đúng lý hợp tình mà nói: Bạch Tiểu Mộc, mau nói cho hắn biết, khi nàng quyết định dùng máu của mình để cứu tên nhãi này, đã ước định gì với ta?

Mở miệng định nói gì đó, đột nhiên một trận váng đầu ập tới, khiến cho Bạch Tiểu Mộc lão đảo, nàng vội vươn tay vịn lấy cái cột hành lang bên cạnh, ổn định thân người lung lay suy yếu.

Tiểu Mộc! Thấy thế, Trầm Thiên Thu lo lắng muốn tiến lên trước, nhưng Ngọc Như Ý chắn ngang trước mặt, khiến cho hắn không có cách nào bước thêm một bước.

Y vươn tay ôm lấy Bạch Tiểu Mộc vào trong lòng, cười tà mà nhìn về phía Trầm Thiên Thu:

Bỏ đi, để ta nói cho người vậy. Khi nàng quyết định dùng mạng mình để cứu người, đã đồng ý với ta một chuyện, dùng để chặn miệng ta lại, bảo ta giấu giếm người chuyện này.

Thấy y ôm lấy nàng một cách thân mật thế kia, Trầm Thiên Thu cắn răng chịu đựng xúc động muốn giết chết y.

Nàng đã đồng ý với người chuyện gì?

Chỉ cần nuôi sống Thần thảo, bất luận nàng sống hay chết, người của nàng đều thuộc sở hữu của ta hết.

Điều y nói là thật chứ? Trầm Thiên Thu ngây ngốc hỏi nàng.

Ừm. Khi đó nàng tưởng mình phải chết chắc rồi, thậm chí sau khi chết, cái xác này cho Ngọc Như Ý cũng chẳng sao, vốn chẳng hề suy nghĩ sâu xa Ngọc Như Ý cần xác của nàng để

làm gì.

Cho nên bây giờ nàng ấy đã là người của ta rồi, người đừng hòng dẫn nàng đi.

Ngọc Như Ý, uống cho ta trước nay vẫn xem người là bạn, thế mà người lại âm thầm sắp đặt hết thảy, hoành đao đoạt ái! Trầm Thiên Thu khó có thể nhẫn nhịn được, ra tay muốn đoạt Bạch Tiểu Mộc về.

Ngọc Như Ý tiếp một chưởng của hắn, rồi dừng tay lại, để mặc cho hắn đoạt Bạch Tiểu Mộc đi. Nhìn Trầm Thiên Thu ôm Bạch Tiểu Mộc thật chặt, trên khuôn mặt yêu mỹ của y lộ ra một nụ cười không xấu xa nhưng cũng không có ý tốt.

Người bớt tự mình đơn phương đi, ta làm bạn của người lúc nào chứ, hoành đao đoạt ái thì sao? Nhưng mà, Trầm Thiên Thu, nếu như người không sợ nàng chết, thì cứ đem nàng đi đi. Sự vui mừng vừa mới nảy nở trong lòng, khi nghe lời nói của y xong, nụ cười của Trầm Thiên Thu nhất thời vụt tắt, kinh nghi hỏi: Người nói vậy là có ý gì?

Y chậm rãi mở miệng: Người cho rằng việc cứu sống nàng dễ dàng đến thế hay sao? Ta đã tốn hết tâm tư, khó khăn lắm mới giữ lại được mạng của nàng, nếu người có bản lĩnh khiến nàng sau khi rời khỏi Vô Tâm Hiên của ta, vẫn có thể tiếp tục sống tiếp, thì cứ đem nàng đi, nhưng chỉ cần người dẫn nàng bước ra khỏi Vô Tâm Hiên một bước, thì đừng quay lại cầu xin ta cứu nàng nữa.

Thế là thế nào? Tiểu Mộc. Thấy y không giống như đang đe dọa hắn, Trầm Thiên Thu cúi đầu hỏi han người trong lòng.

„, Khẽ cắn môi, Bạch Tiểu Mộc trầm mặc không biết nên nói từ đâu. Phát hiện hai tay hắn ôm nàng không đeo bao tay màu đen giống lúc trước nữa, nàng vừa sợ vừa mừng nói: Độc trên người chàng giải hết rồi sao?

Đúng, đã hóa giải hết rồi. Nàng mau nói cho ta, ban nãy Ngọc Như Ý nói như thế là có ý gì? Sức khỏe của nàng có phải có vấn đề gì hay không? Hắn phát hiện sắc mặt của nàng trắng bệch dị thường, ngay đến cánh môi cũng chẳng có một tia huyết sắc.

Nàng không trả lời, chỉ nhìn hắn đăm đăm, thấy sắc mặt và màu mắt của hắn khôi phục lại bình thường, vừa vui vừa mừng, hắn có thể tiếp tục sống tốt, đối với nàng mà nói, vui hơn bất cứ thứ gì.

Ta có thể chạm vào chàng được rồi sao? Nàng cẩn thận bưng lấy mặt hắn, trong mắt tràn đầy nước mắt của sự vui sướng. Cuối cùng, cuối cùng nàng cũng có thể chạm vào hắn giống như vậy rồi.

Tiểu Mộc, mau trả lời ta, tại sao Ngọc Như Ý lại nói như thế? Trầm Thiên Thu sốt ruột nói, một lòng chỉ nghĩ về chuyện của nàng.

Thấy hai người dây dưa cả nửa ngày, Bạch Tiểu Mộc còn tràn đầy nhu tình mà bưng lấy mặt hắn, say mê nhìn hắn, Ngọc Như Ý càng nhìn càng thấy tức.

Nàng ấy không nói, thì để ta nói cho người vậy. Chỉ cần nàng rời khỏi Vô Tâm Hiên, tất

phải chết không nghi ngờ, bởi vì mạng của nàng, còn phải dựa vào giường Noãn ngọc trong tay ta, để nàng mỗi ngày nằm ngủ trên đó mười canh giờ, dưỡng khí hoạt huyết. Y cười lạnh một tiếng. Bằng không người cho rằng nàng mất nhiều máu thể kia, còn có thể sống nổi hay sao? Đây là bởi mấy ngày nay ta đút cho nàng uống máu của ta, cộng thêm công hiệu của chiếc giường Noãn ngọc kia, mới cho thể giữ lại mạng cho nàng.

Tương phản với Trầm Thiên Thu toàn thân đều là độc, Ngọc Như Ý vừa ra đời đã được dùng vô số linh dược trân quý nuôi dưỡng mà lớn lên, mỗi một giọt máu trong người y, đều là bảo được có thể cứu mạng, uống một ngụm máu của y, còn hơn cả nhân sâm ngàn năm.

Chẳng qua cái người dùng linh dược nuôi dưỡng y kia, vốn không phải có lòng tốt gì, cái lão yêu mà kia chỉ xem hắn như thuốc cải lão hoàn đồng mà thôi, dự định khi y được hai mươi tuổi, sẽ hút sạch số máu trân quý ấy trong người y. Nhưng khi mục ta muốn hút cạn máu của y, thì ngược lại bị y giết chết luôn rồi.

Trầm Thiên Thu chớp mắt đã hiểu được ý của Ngọc Như Ý, cúi đầu nhìn ngắm Bạch Tiểu Mộc trong lòng, một khi hắn đưa nàng đi, không có giường Noãn ngọc và máu của Ngọc Như Ý, nàng tất sẽ chết.

Trầm Thiên Thu, ta đếm đến ba, nếu người còn không biến đi cho khuất mắt ta, sự sống chết của Bạch Tiểu Mộc ta sẽ không thêm lo nữa.

Không cho bọn họ thêm bất cứ thời gian nào, Ngọc Như Ý tàn nhẫn bắt đầu đếm. Một, hai...

Nghe tiếng đếm như giục hồn bên tai, Trầm Thiên Thu buông nàng ra.

Không... Bạch Tiểu Mộc kinh hoảng muốn kéo lấy cái người càng lùi càng xa là hắn.

Thấy hai người lưu luyến khó rời, Ngọc Như Ý không chút chần chừ mà đếm tiếng cuối cùng. Ba.

Lời vừa dứt, Trầm Thiên Thu lập tức biến mất không thấy bóng hình.

Trầm Thiên Thu! Bạch Tiểu Mộc khóc gọi tên hắn, hận tám thân yếu đuối suy nhược lúc này của mình, không có cách nào đuổi theo hắn.

Tâm tình quá kích động khiến cho nàng không thể chống đỡ tiếp được nữa, trước mắt vụt tối, thoáng chốc đã mất đi ý thức, cặp mắt nhắm lại kia vẫn tuôn ra hàng lệ châu.

Kịp thời ôm lấy nàng, Ngọc Như Ý trầm mặt tức giận, nhìn nước mắt vì Trầm Thiên Thu mà rơi kia trên mặt nàng.

.....

Ngọc Như Ý, nếu huynh đã cứu ta, tại sao không tiến phạt tiến tới tây thiên, cứ phải cố chia rẽ ta và Trầm Thiên Thu mới được cơ chứ? Ngồi trên giường Noãn ngọc, Bạch Tiểu Mộc nhìn về phía người đang đi vào phòng.

Mấy ngày nay y vẫn luôn đối đãi với nàng rất tốt, nàng cứ tưởng rằng qua đợt này, đợi nàng khỏi hắn, y sẽ đưa nàng về Bách Độc cốc cho Trầm Thiên Thu một sự ngạc nhiên, thật không

ngờ hôm nay y lại đối xử tàn nhẫn với nàng và Trầm Thiên Thu như vậy.

Trên khuôn mặt yêu mỹ của Ngọc Như Ý lộ ra một nụ cười tàn nhẫn. Ta chẳng có tấm lòng Bồ Tát kia đâu, ta trời sinh đã thích giày vò người khác, thấy người khác càng đau khổ, ta càng vui mừng.

Yên lặng nhìn y một lúc, Bạch Tiểu Mộc khẽ lắc đầu. Không phải, huynh không nhẫn tâm thấy ta chết, cho nên mới ra tay cứu ta, về điểm này, ta rất cảm kích huynh, chắc hôm nay huynh chơi đủ rồi, có thể dừng đùa giỡn ta và Trầm Thiên Thu nữa được không?

Nàng nói ta đang đùa giỡn các người? Nàng nghĩ quá ngây thơ rồi đấy. Ta cứu nàng, là vì ta muốn nàng đối xử với ta giống như đối xử với Trầm Thiên Thu.

Có ý gì? Nàng không hiểu.

Ta muốn nàng yêu ta giống như yêu hắn. Ngọc Như Ý dứt khoát nói rõ.

Không thể được.

Tại sao không được? Y híp mắt lại, hơi lộ ra một chút hờn giận.

Bởi vì ta không thể yêu ai sâu đậm như thế được nữa, trái tim ta, tình cảm của ta sớm đã trao hết cho chàng rồi, không thể trao cho ai khác được nữa.

Ta muốn nàng cho, dù nàng không cho được cũng phải cho! Y ngang ngược ra lệnh.

Tại sao? Tại sao huynh lại muốn có tình yêu của ta cho bằng được? Huynh căn bản không yêu ta, làm như vậy thì có ý nghĩa gì? Nàng nghi ngờ động cơ của y.

Ai nói ta không yêu nàng? Ngọc Như Ý lập tức cúi mặt xuống cưỡng hôn nàng, muốn chứng minh rằng y yêu nàng.

Bạch Tiểu Mộc vừa sợ vừa giận muốn đẩy y ra, trong lúc xấu hổ và giận dữ đã vung tay cho y một cái tát.

Nàng dám đánh ta! Ta giết chết nàng! Hắn tức giận, vươn tay bóp lấy cổ nàng.

Lúc đầu nàng giãy giụa một lát, sau đó ngừng lại, nâng mắt chăm chú nhìn y, dùng âm thanh suy yếu mà nói:

Mạng của ta là do huynh cứu, cho dù huynh muốn giết ta, ta cũng sẽ không oán trách huynh, nhưng đây chính là tình yêu mà huynh nói sao? Tình yêu của huynh nông cạn như vậy, có thể nói giết liền giết hay sao? Cái này căn bản không phải gọi là tình yêu, Ngọc Như Ý.

Năm ngón tay của y vẫn giữ trên cổ nàng, nhưng không dùng sức nữa, y híp mắt hỏi: Thế gọi là gì?

Huynh chẳng qua chỉ là ghen tị, ghen tị ta và Trầm Thiên Thu yêu thương nhau như vậy, mà huynh thì lại không có đối tượng giống như thế, cho nên mới muốn cướp ta khỏi tay Trầm Thiên Thu. Thật ra, nói cho cùng thì huynh giống như một đứa trẻ tùy hứng thấy người ta có đồ chơi mới lạ, cho nên cũng muốn cướp về chơi mà thôi.

Nàng nói ta giống như đứa trẻ tùy hứng? Y tức giận quát.

Không phải sao? Huynh căn bản không yêu ta, nhưng lại bắt ép ta yêu huynh, đây không

phải tùy hứng không phải ầu trĩ thì là gì?

Ta đã nói là ta yêu nàng.

Trong nụ hôn vừa nãy của huynh căn bản không có chút yêu thương cùng thương tiếc gì cả, chỉ có đoạt lấy, cái này không phải là yêu. Nàng khẽ thở dài một tiếng. Ngọc Như Ý, Trầm Thiên Thu thật lòng xem huynh là bạn, cho nên mới cho phép huynh tự do ra vào Bách Độc cốc, ta tin rằng huynh cũng thật lòng xem chàng là bạn, cho nên lúc biết được ta muốn cứu chàng, giúp ta che giấu chàng.

Y buông nàng ra, khinh thường hừ lạnh. Ta mới không thèm xem hấn là bạn, sự sống chết của hấn ta vốn chẳng thèm quan tâm, ta giúp nàng che giấu hấn, là vì nàng đã đồng ý với ta, đợi sau khi nàng cứu hấn, bất luận là sống hay chết, người đều thuộc sở hữu của ta, nên ta mới giúp nàng. Không sai, y vốn chẳng thèm để tâm tới Trầm Thiên Thu, y chỉ xem hấn như một đối thủ đáng kính mà thôi.

Y không để mình nhớ lại cái biểu tình tuyệt vọng từ bi sang mừng, rồi lại từ mừng sang bi, từ mất sang được, rồi lại từ được sang mất kia của Trầm Thiên Thu khi tới Vô Tâm Hiên.

Trầm Thiên Thu đau khổ là chuyện của hấn, chẳng can hệ tí gì tới y cả, y không thèm để bụng chút nào, một chút cũng không...Thế mà khi y tự nói với mình như vậy, bên tai không ngừng vang vọng lời nói trước khi đi của Trầm Thiên Thu – Ngọc Như Ý, uống cho ta vẫn luôn xem ngươi là bạn, thế mà ngươi lại âm thầm sắp đặt hết thảy, hoành đao đoạt ái!

Còn cái hôm ở Bách Độc cốc kia nữa, cái câu hấn nói với y kia – Mấy năm nay, ta thật lòng kết giao với bằng hữu này là ngươi, những độc dược mỗi lần ta chế ra, ngươi đều có thể hóa giải, nói thật, ta rất bội phục y thuật của ngươi.

Chết tiệt, mấy câu nàng nói với y khiến cho lòng y rối loạn hết cả lên!

Ngọc Như Ý tức tối mà trừng Bạch Tiểu Mộc. Con người của ta vốn không có trái tim, cho nên tuyệt đối sẽ không thật lòng xem Trầm Thiên Thu là bạn!

Nhìn cảm xúc biểu lộ ra lúc này trên gương mặt yêu mỹ của Ngọc Như Ý khiến cho nàng nở nụ cười.

Nếu như huynh không có trái tim, lúc này sao huynh lại tranh đấu khổ sở như vậy? Huynh đặt tên nơi này là Vô Tâm Hiên, chẳng qua chỉ là tự lừa mình dối người, trái tim của huynh vẫn còn đang yên ổn ở trong lồng ngực, trước giờ huynh không phải là một người vô tâm. Ta nghĩ lúc trước nhất định là huynh đã chịu rất nhiều vất vả, cho nên mới khiến huynh hận đời như bây giờ.

Câu cuối cùng châm đúng vào chỗ đau của Ngọc Như Ý, mặt y biến sắc, tức giận nói: Nàng đang nói năng bậy bạ gì thế hả? Trước giờ ta chưa từng chịu đựng vất vả gì cả!

Về mặt như vậy của y làm cho Bạch Tiểu Mộc càng thêm xác định rằng suy đoán của mình là không sai, người này nhất định là đã từng chịu nhiều đau khổ, cho nên mới tạo thành cái tính cách vui giận khó lường, nắng mưa thất thường như ngày nay.

Nàng không khỏi dịu giọng mà nói: Giống như Trầm Thiên Thu đã sống sót qua cái tắm thân kịch độc chí mạng kia, chẳng phải huynh đã sống sót rồi hay sao? Hà tất phải canh cánh trong lòng những chuyện đã qua? Hãy hướng mắt về phía trước, không để quá khứ đeo bám nữa, huynh mới có thể thật sự vui vẻ.

Nàng ta căn bản là không biết gì hết, dựa vào cái gì mà nói nhẹ nhàng như thế chứ? Sắc mặt Ngọc Như Ý tái mét, phát tay áo ngoảnh đầu bỏ đi.

Nhìn bóng lưng rời đi của y, Bạch Tiểu Mộc bỗng hiểu ra một chuyện, không phải y muốn có được tình yêu của nàng cho bằng được, mà là... muốn có một người yêu y sâu đậm giống như nàng đối với Trầm Thiên Thu, y chỉ là quá tịch mịch, cho nên mới khát cầu có một người vô oán vô hối mà yêu thương y.

Đã mười ngày Ngọc Như Ý không xuất hiện trước mặt Bạch Tiểu Mộc, nhưng thuốc của nàng thì y vẫn phải tỳ nữ đưa đến đúng giờ cho nàng.

Nàng thầm nghĩ, nhất định là những lời hôm đó đã chọc giận y, cho nên y mới không muốn gặp nàng. Nhưng từ đó cho thấy, những lời nàng nói hôm đó không khác sự thật là bao, cho nên y mới để bụng như vậy.

Tuy y cố cố chia rẽ nàng và Trầm Thiên Thu, không thể tha thứ được, nhưng đối với Ngọc Như Ý, nàng vẫn mang lòng cảm kích, bởi vì nếu không có y, thì bây giờ nàng đã là một cỗ thi thể rồi, làm gì còn cơ hội mà gặp Trầm Thiên Thu nữa.

Hôm đó gặp được Trầm Thiên Thu, tuy khí sắc của hắn vẫn hơi tái nhợt, nhưng sắc mặt tím tái cùng với con ngươi màu xám xanh lúc trước kia đã khôi phục lại bình thường.

Cúi đầu nhìn hai tay, nàng quẩn luyến mà nhớ tới ngày đó dùng hai tay này bưng lấy mặt hắn, độc của hắn đã được loại trừ, nàng sẽ không còn bởi vì chạm vào hắn mà trúng độc nữa. Nàng thật sự rất muốn rất muốn gặp hắn, không biết bây giờ hắn đang làm gì? Hay cũng giống như nàng, cũng nhớ tới nàng?

Khẽ thở dài, Bạch Tiểu Mộc ngẩng đầu lên, thoáng thấy một bóng người lên vào trong phòng, đánh ngất tỳ nữ đang đứng bên cạnh, nàng kinh hãi, đang định lên tiếng, thì nghe thấy đối phương nói – Là ta, Tiểu Mộc. Nhấn nhẹn đã mười ngày, Trầm Thiên Thu không thể nhận được nỗi nhớ nhung đối với nàng nữa. Lặng lẽ lên vào Vô Tâm Hiên gặp nàng.

Bạch Tiểu Mộc vui mừng nhảy xuống giường Noãn ngọc, nhào vào lòng hắn.

Nàng vẫn khỏe chứ? Ngọc Như Ý có làm khó nàng không? Ôm lấy nàng, hắn quan tâm hỏi.

Không có, huynh ấy không làm khó ta, ta rất khỏe. Chàng thì sao? Nàng ngẩng đầu tí mĩ nhìn hắn.

Ta cũng rất khỏe. Chỉ là mỗi ngày nhớ tới nàng, nhưng lại không thể đến gặp nàng, làm ta như muốn phát điên. Nỗi nhớ nhung trong mấy ngày nay không phải chỉ dăm ba câu là nói hết được, Trầm Thiên Thu chỉ có thể ôm chặt lấy nàng, hận không thể hòa làm một với nàng, từ nay không xa rời nữa.

Chàng ráng nhin đi, ta sẽ nghĩ cách khuyên Ngọc Như Ý thả ta đi.
Trầm Thiên Thu lắc đầu nói: Không, ta đã nghĩ rồi, bây giờ nàng vẫn còn cần đến giường Noãn ngọc để dưỡng khí hoạt huyết, giữ lấy tính mạng, nhưng nhiều nhất chỉ cần ba tháng đến nửa năm, chắc là đã có thể hồi phục lại rồi, đợi tới lúc đó ta sẽ lại đến đưa nàng đi, trong thời gian này nàng cứ ở lại đây trước.

Nhưng mà...

Nàng vừa mới mở miệng, liền nghe thấy tiếng bước chân từ ngoài phòng đi đến, hai người bỗng cả kinh, Trầm Thiên Thu vội vàng buông nàng ra, chuẩn bị rời đi từ ngoài cửa sổ, trước lúc sắp đi, nhìn tỷ nữ vẫn hôn mê chưa tỉnh, vội vàng kéo nàng ta đến bên cái tủ để giấu đi, nhưng như vậy thì hẳn cũng không kịp đi nữa rồi, đành phải trốn theo.

Ngọc Như Ý đẩy cửa phòng ra, cặp mắt yêu mị kia quét nhìn trong phòng một lượt, sau đó mới nhìn về phía Bạch Tiểu Mộc.

Ban nãy hình như ta nhìn thấy con chuột nhất lén la lén lút chạy vào đây, nàng có nhìn thấy không.

Không có. Nàng bình tĩnh lắc đầu nói.

Vậy sao? Không phải chuột nhất à, thế thì có thể là gian phu đến Vô Tâm Hiên của ta để vụng trộm rồi.

Y vẻ mặt thanh thoi mà ngồi xuống, cười rồi nói: Bạch Tiểu Mộc, nàng nói xem nếu như bắt được cái đồ vô sỉ này, nên trừng trị hắn như thế nào mới hay đây?

Bạch Tiểu Mộc cắn môi, thấy y không ngừng liếc về phía nơi mà Trầm Thiên Thu đang ẩn thân, nàng khẩn trương mà vô chặt váy, thầm nghĩ, tám phần là Ngọc Như Ý đã biết Trầm Thiên Thu đến đây rồi, cho nên mới cố ý nói như vậy muốn chọc tức hắn.

Trầm Thiên Thu đang trốn cũng biết, cho nên cố gắng nhẫn nhịn sự nhạo báng và trêu ghẹo của Ngọc Như Ý, không chịu hiện thân. Tiểu Mộc còn cần phải ở lại đây để điều dưỡng thân thể, bất luận thế nào cũng không thể chọc giận Ngọc Như Ý.

Thấy nàng không trả lời, Ngọc Như Ý mở miệng tiếp: Nàng nói xem, chúng ta lột sạch quần áo của tên gian phu này đi dạo khắp phố được không nhỉ?

... Bạch Tiểu Mộc khẽ chau mày, lặng lẽ siết chặt tay, liều mạng nói với bản thân, nhỏ không nhin sẽ hỏng việc lớn.

Thấy nàng mím chặt cánh môi, không lên tiếng, y cười ha ha: Hay là đem hắn phanh thây trăm mảnh, từng đao từng đao lăng trì xử tử?

Huynh đừng tàn nhẫn như vậy có được không? Ngọc Như Ý? Bạch Tiểu Mộc không nhin được nữa mà tức giận quát lên. Chỉ cần là người không thuận lòng huynh, thì huynh liền tùy ý mà lăng nhục họ hay sao?

Không sai, ta trước giờ không cứu người không vừa ý ta, nhưng nàng là ngoại lệ. Y vươn tay nâng cằm nàng lên, chậm rãi nói: Bởi vì, nàng là vợ của bằng hữu.

Vợ của bằng hữu? Bạch Tiểu Mộc hơi ngây ra, tiếp đó từ từ mà trợn to mắt. Y nói nàng là vợ của bằng hữu, nói như vậy y đã thừa nhận Trầm Thiên Thu là bạn rồi, cho nên, cho nên...sự việc đã có đường cứu vãn rồi sao? Nàng mừng rỡ mà nhìn y.

Ngọc Như Ý liếc về phía chiếc tủ, trào phúng mà nói: Còn không chịu ra à? Từ lúc nào mà người lại trở thành con chuột nhắt không dám gặp ai thế hả? Trầm Thiên Thu.

Lời vừa dứt, Trầm Thiên Thu đi ra từ phía sau chiếc tủ, nhìn Ngọc Như Ý với con mắt hoài nghi, không biết rốt cuộc là y muốn làm gì.

Nhìn hắn, Ngọc Như Ý cười trào phúng nói. Chắc, từ lúc nào mà người luyện được một thân công phu chịu đựng tốt thế hả, bất luận ban này ta lấy lời gì ra mà nhục nhã người, người cũng không tức giận, không ra là không ra.

Trầm Thiên Thu nhìn chằm chằm y, bất luận y có kích hấn thế nào, vì Bạch Tiểu Mộc, hắn cũng sẽ không nổi giận.

Ta sẽ rời khỏi nơi này, người...

Lời của hắn còn chưa nói xong, thì nghe Ngọc Như Ý nói: Người đừng vội đi, nếu người đã thích Vô Tâm Hiên như vậy, đúng lúc ta phải rời đi ba tháng, trong thời gian này, ta sẽ tạm thời giao Vô Tâm Hiên cho người trông coi, người không được để Vô Tâm Hiên của ta thiếu một ngọn cây cọng cỏ nào đâu đấy, bằng không khi ta trở về, sẽ hỏi tội người.

Đây là ý gì? Bạch Tiểu Mộc và Trầm Thiên Thu nhìn nhau, lát sau, hai người bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Ngọc Như Ý, ý huynh là huynh không phản đối ta và Trầm Thiên Thu ở bên nhau, huynh còn muốn để chàng ở lại Vô Tâm Hiên cùng ta?

Hừ, ta chưa nói cái gì hết, ta chỉ là đúng lúc có việc phải đi ba tháng, trong thời gian này tạm thời giao Vô Tâm Hiên cho hắn thay ta trông coi. Y nhướn nhướn mày. Ai bảo ta chỉ có mỗi người bạn này để phó thác chứ.

Nghe thấy y thừa nhận người bạn này là hắn, Trầm Thiên Thu đi về phía y, lộ ra một nụ cười thân thiết. Ngọc Như Ý, ta bảo đảm sẽ thay người coi sóc Vô Tâm Hiên cho thật tốt. Biết y đã nghĩ thông, muốn thành toàn cho bọn họ, giờ đây trong lòng hắn tràn đầy cảm kích đối với Ngọc Như Ý.

Tiếp lấy. Trên gương mặt yêu mỹ lộ ra một nụ cười câu hồn, ném một cái bình về phía hắn.

Đây là thuốc mà Bạch Tiểu Mộc phải uống trong ba tháng này, ta đã thay nàng ấy chế sẵn được hoàn rồi.

Đón lấy bình sứ, Trầm Thiên Thu thành tâm mà nói: Ngọc Như Ý, cảm ơn. Cảm ơn y đã cứu sống Bạch Tiểu Mộc, cảm ơn y, để cho bọn họ cuối cùng cũng được ở bên nhau.

Hai người nhìn nhau, Ngọc Như Ý kiêu ngạo mà ưỡn ngực. Đợi ba tháng sau, ta sẽ dẫn một người không thua kém Bạch Tiểu Mộc, một cô gái một lòng yêu ta trở về.

Một người con gái chỉ thuộc về y, một người con gái có thể vì y mà sống, vì y mà chết.

Bạch Tiểu Mộc cười dãn dò y. Chúng tôi đợi huynh, nhưng có một chuyện huynh phải nhớ cho thật kĩ, nếu huynh muốn có được tình yêu của người khác, bản thân phải bỏ ra trước, chỉ có tình cảm đôi bên tình nguyện, mới có thể khiến cho con người thật sự hạnh phúc.

11. Chương 11: Chung Khúc

Ba tháng sau, cuối cùng Bạch Tiểu Mộc cũng điều dưỡng xong, cùng Trầm Thiên Thu rời khỏi Vô Tâm Hiên, trở về Bách Độc cốc.

Vì để phòng ngừa chuyện cũ tái diễn, cho nên trên đường đi, Bạch Tiểu Mộc đưa cho hắn một tờ giấy.

Đây là cái gì? Trầm Thiên Thu đón lấy, thắc mắc hỏi.

Đây là lưu phu thất xuất chi điều, chàng phải học thuộc nó. Nàng nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Ta chỉ nghe nói đến lưu thê thất xuất chi điều, chứ chưa từng nghe nói tới lưu phu thất xuất chi điều. khê chau mày, tám phần là do hắn quá chiều chuộng nàng, mới nuông chiều tới nỗi vô pháp vô thiên, được voi đòi tiên mà đem cái thứ quái đản này bắt hắn học thuộc.

Bây giờ thì chàng biết tới rồi đó, hừ, chàng phải đem nó học thuộc, rồi thề là sau này không tái phạm nữa.

Đợt này hắn cực kì chiều chuộng nàng, bọn họ trải qua những ngày tháng rất ngon ngọt, nhưng nhớ đến lúc trước hai người cơ hồ đều đã đạp một bước vào quỷ môn quan, suýt nữa thì âm dương cách trở, nỗi khiếp sợ của Bạch Tiểu Mộc vẫn còn tồn đọng, không hi vọng xảy ra chuyện này lần nữa.

Trầm Thiên Thu rất tò mò mà cúi đầu mở tờ giấy kia ra.

Thất xuất điều thứ nhất, người buông lời nhục mạ với thê tử – bỏ; điều thứ hai, người cố ý lừa gạt – bỏ; điều thứ ba; ác ngôn xua đuổi – bỏ; điều thứ tư, người miệng mồm dối lòng – bỏ; điều thứ năm, người không thành thật – bỏ; điều thứ sáu, người đánh đập thê tử – bỏ; điều thứ bảy, người thay lòng đổi dạ – bỏ.

Hắn nhớ ra rồi, trên bức thư bỏ chồng mà lúc trước nàng đưa cho hắn, có ba điều trên này.

Mà năm điều trên này, cơ hồ đều có liên quan đến việc lúc trước hắn vì thân mang kịch độc mà giấu giếm nàng, trầm ngâm giây lát, Trầm Thiên Thu liền hiểu được ý của nàng.

Sau này ta sẽ không có bất cứ chuyện gì giấu giếm nàng nữa.

Chàng thề?

Hắn gơ tay lên. Trầm Thiên Thu ta xin thề, từ nay về sau sẽ không giấu giếm thê tử của ta là Bạch Tiểu Mộc bất cứ chuyện gì.

Nghe thấy hắn nói mấy chữ thê tử của ta là Bạch Tiểu Mộc, nàng cười rạng rỡ, lặng lẽ vươn tay cầm lấy tay hắn.

Nếu chàng đã thề rồi, thì ta tin chàng vậy.

Bàn tay to lớn của hắn nắm chặt lấy tay nàng. Nàng cũng phải thề, sau này sẽ không giấu giếm ta bất kì chuyện gì.

Được, ta cũng xin thề, từ nay về sau sẽ không giấu giếm tướng công của ta là Trầm Thiên Thu bất kì chuyện gì nữa. Dừng một chút, Bạch Tiểu Mộc lại nói: Chuyện Thần thảo, chúng ta đều cho là tốt cho đôi phương, cho nên che giấu lẫn nhau, kết quả càng làm cho đôi phương đau khổ hơn, còn may là cuối cùng cũng coi như là hữu kinh vô hiểm, nhưng chuyện này, ta thật sự không muốn trải quan lần nữa, cho nên sau này bất luận là sống hay chết, chúng ta nhất định phải thành thật mà nói với nhau, không được che giấu nữa.

Được, sẽ không che giấu nữa. Cũng chẳng màng lúc này đang ở nửa đường, Trầm Thiên Thu cúi mặt xuống, phủ lên môi nàng.

Khẽ nhắm mắt, Bạch Tiểu Mộc nhu tình mà hưởng ứng nụ hôn của Trầm Thiên Thu, sau khi trải qua trận sinh tử này, cuối cùng bọn họ cũng có thể tùy ý mà hôn như vậy rồi, nụ hôn này càng thêm ngọt ngào hơn.

Đột nhiên có người lên tiếng ho: Khụ khụ khụ, giờ đang là ban ngày, hiền tế, các con có thể khắc chế một chút được không hả?

Nghe vậy, hai người đang hôn đột nhiên tách ra, ngẩng đầu nhìn, nhìn thấy được lại là bọn người Bạch Thông và Hồng Bình Thọ cùng với Trần Châu và Đại Phú.

Bạch Tiểu Mộc mừng rỡ vọt qua đó: Cha, sao lại là các người?

Bạch Thông nhéo nhéo mặt nàng cười nói: Nha đầu con đi lâu như vậy, cũng chẳng thèm gửi bức thư nào về, khiến ọi người lo chết đi được, cho nên đợi mọi chuyện trong trại xong xuôi, bọn ta định lên Bách Độc cốc thăm các con, thật không ngờ tới nửa đường lại gặp được con và hiền tế rồi.

Nghĩ tới chuyện ban nãy mình và Trầm Thiên Thu hôn đến triền miên quên mình đã bị cha nhìn thấy hết, Bạch Tiểu Mộc liền đỏ mặt xấu hổ.

Tiểu Mộc, thấy hai người ân ái như vậy, mọi người cũng yên tâm được rồi. Trần Châu cười. Đại Phú cũng cười ha ha mà nói: Chứ còn gì nữa? Lúc trước chúng tôi còn lo lắng cho cô ở Bách Độc có có bị ăn hiếp hay không, nhìn thấy chuyện lúc này, sự lo lắng của chúng tôi đều mất tăm luôn.

Trần Châu, Đại Phú, hai người dừng cười nhạo tôi nữa. Nàng quần đến nổi dậm chân.

Bọn họ cười nhạo con đâu chứ, bọn họ vui thay cho con thì có. Hồng Bình Thọ cười nói.

Trầm Thiên Thu nhìn bọn họ, trầm ngâm giây lát, đột nhiên lên trước nói: Nhạc phu, nếu mọi người đã đến rồi, con muốn cùng Tiểu Mộc làm hôn lễ một lần nữa ở Bách Độc cốc.

Một hôn lễ chính thức hơn, hôn lễ mà hắn và Bạch Tiểu Mộc đều cam tâm tình nguyện.

Í, còn muốn làm hôn lễ lần nữa à? Bạch Thông nghi hoặc mà nhìn về phía con gái.

Bạch Tiểu Mộc đầy vẻ hân hoan mà phối hợp: Tốt, cứ làm vậy đi, tổ chức hôn lễ lần nữa, lần này, ta phải làm một tân nương vui vẻ.

Bạch Thông thấy cô gái vui như vậy, lòng nghĩ hôn lễ lần trước đúng là có hơi qua loa sơ sài, hiếm khi con rể có lòng, ông cũng gật đầu tán đồng. Được, nếu đã vậy, thì làm lại một lần nữa đi.

Mười ngón tay đan chặt, Trầm Thiên Thu và Bạch Tiểu Mộc mỉm cười với nhau.

Lần này hẳn cam tâm cưới, nàng cam nguyện gả, bọn họ muốn làm một đôi chim liền cánh, song phi yến, dắt tay đi hết cuộc đời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bai-sai-duong>